[EDITU]RA PENTRU LITERATURĂ UNIVERSALĂ

75.

Izolaţi pe o insulă pustie, în urma unui cataclism atomic, cîţiva copii reproduc, treptat, evoluţia istorică a societăţii omeneşti. Dar a unei societăţi în care forţa raţiunii se înfruntă cu instinctele primare, dezlănţuite o dată cu dispariţia stavilelor impuse de convenţiile civilizaţiei.

O tulburătoare ciocnire între omenie şi dezumanizare.

Lei 5,50

99

1969

IMPĂRATUL MUŞTELOR • WILLIAM GOLDING

WILLIAM GOLDING

ÎMPĂRATUL MUŞTELOR

COLECŢIA MERIDIANE

Desenul copertei: *Sabin Bălaşa*

William Golding

LORD OF THE FLIES

Faber and Faber Ldt.
London

William Golding

Împăratul muştelor

În româneşte de
Const. Popescu

Editura Pentru Literatură Universală

Bucureşti • 1969

WILLIAM GOLDING — LUPTA CU „FIARA"

Romanele lui William Golding, considerate de critica literară drept dezbateri asupra înfruntării dintre bine şi rău, propun spre meditaţie o temă cu caracter etic : în anumite condiţii create de o configuraţie socială aparte — izolarea, indeterminismul temporal şi spaţial — omul e supus unei lupte cu „fiara" din el, cu instinctele primare, latente.

Împăratul muştelor, primul său volum, apărut în 1954, organizează atît tematic, cît şi epic, problemele morale asupra cărora autorul va reveni în romanele următoare, extinzînd cadrul de investigaţie şi la alte dominante psihice : tentaţia violenţei, ilustrată în *Moştenitorii (The Inheritors)*, 1955 — drama unui trib evoluat, decimat de un altul retrograd, dar dispunînd de mijloace de luptă superioare, aliate unei cruzimi bestiale ; disperarea singurătăţii, în *Pincher Martin*, 1956 — lupta pierdută cu sine însuşi, a unui marinar naufragiat pe o insulă pustie şi aridă ; obsesia remuşcărilor şi a păcatului, prezentă în *Cădere liberă (Free Fall)*, 1959 — procesul de destrămare al unui artist, apăsat de o ereditate crudă ; deşertăciunea ambiţiilor bigote, în *Turla bisericii (The Spire)* 1964 — un tulburător rechizitoriu al slăbiciunilor omeneşti. Cu-

prins de nebunia de a ridica o turlă care să depășească prin înălțime tot ce se cunoștea în acea epocă, Jocelin, decanul unei catedrale vechi de o sută cincizeci de ani, proiectează și duce la îndeplinire o construcție care, o dată realizată, împrăștie în jurul ei, în ciuda mobilului religios, doar mizerie și nenorocire. In ultimul roman, *Piramida (The Pyramid)*, 1967, William Golding pune problema conștiinței zdrobite de perversiunea răului. Pentru Oliver, eroul romanului, fiecare experiență de dragoste conduce la un eșec, falimentul sentimentului găsindu-și justificarea într-un fond iremediabil corupt.

Compuse în narațiuni severe, cu o desfășurare strînsă și evitînd cu prudență soluții, romanele lui William Golding au un caracter de fabulă profetică, radicală în concluziile ei.

Celebritatea, pe deplin meritată, i-a adus-o *Împăratul muștelor*, poate și datorită unei remarcabile transpuneri cinematografice a romanului. Grupul de copii, aflați oarecum inexplicabil pe o insulă îndepărtată (se menționează vag un cataclism atomic), încearcă să se organizeze în spiritul coordonatelor de civilizație pe care le-au cunoscut în Anglia. În curînd, cu toate eforturile lui Ralph și ale lui Piggy — simbolizînd încercarea de afirmare a rațiunii — forța brută, dorința de a conduce, de a teroriza și de-a simți gustul sîngelui, răbufnesc în mijlocul lor. „Fiara" pe care ei o caută în junglă pentru a o ucide sau eventual îmblînzi, sălășluiește de fapt în ei. Pornirile atavice bestiale, materializate prin uciderea animalelor și apoi a copiilor neajutorați, aduc o răsturnare a valorilor : vînătorii devin prada fiarei din ei înșiși, iar dezlănțuirea de ură și cruzime ia proporții de

frenezie colectivă, demențială. Triumful răului e complet, iar dacă diavolul e Împăratul muștelor, așa cum susține o veche zicală, copiii au devenit instrumentele sale oarbe. E un avertisment teribil asupra primejdiei recăderii în condiția elementară, a reîntoarcerii rapide și violente la instinctele primare. Dar mai presus de orice, romanul invită la o reflecție amară. Pesimismul lui William Golding are o nuanță tonică în măsura în care este rodul unui umanism profund lucid.

Renunțînd la catedra sa de profesor, William Golding, la vîrsta de 56 de ani, s-a dedicat scrisului. Studiile sale de greacă la Oxford i-au oferit disciplina și echilibrul unor construcții epice, asemănătoare prin rigurozitatea și obiectivitatea lor unor figuri geometrice.

CONST. POPESCU

Tatălui şi mamei mele

Capitolul I

VUIETUL SCOICII

Băiatul blond își dădu drumul pe ultimul metru de stîncă și începu să-și croiască drum spre lagună. Deși își scosese jerseul de școală și-l tîra acum într-o mînă, cămașa cenușie îi asudase pe trup și părul i se lipise de frunte. De jur împrejur, brazda lungă trasă prin junglă devenise o baie fierbinte. Se trudea să-și facă loc printre liane și trunchiurile zdrobite, cînd o pasăre, apariție roșie și galbenă, țîșni cu un țipăt de vrăjitoare; țipătului îi răspunse un altul.

— Hei! se auzi. Stai o clipă!

Desișurile din marginea brăzdăturii se scuturară și picături de ploaie căzură grindină.

— Stai nițel! zise vocea. M-am încurcat în liane.

Blondul se opri și își trase ciorapii cu un gest automat, de parcă ar fi fost acasă, nu în junglă.

Vocea se auzi iar:

— De-abia mă pot mișca printre lianele astea.

Cel ce vorbise ieşi cu spatele dintre desişuri, iar crăcile îi zgîriară vindiacul slinos. Mărăcinii se agăţaseră şi îi zgîriaseră rotulele goale şi plinuţe ale genunchilor. Se aplecă, scoase cu grijă ţepii mărăcinilor şi se întoarse. Era mai scund decît băiatul blond şi foarte gras. Înaintă, uitîndu-se atent pe unde calcă, apoi înălţă capul şi privi prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Unde-i omul cu megafonul ?

— E o insulă. Cel puţin, aşa cred, zise blondul şi clătină din cap. Uite un colţ de stîncă în apă. Te pomeneşti că n-o fi nici un om mare pe aici !

Grăsunul păru uimit.

— A fost pilotul ăla. Dar nu era în compartimentul pasagerilor, ci în carlingă.

Blondul făcu ochii mici şi scrută colţul de stîncă.

— Ce s-o fi întîmplat cu puştii ? urmă glasul. Trebuie să fi scăpat cîţiva. Sînt convins. Tu ce crezi ?

Blondul porni foarte nepăsător spre malul mării. Încerca să se poarte cît mai firesc şi nu se arătă prea indiferent la cele auzite, dar grăsanul se grăbi să-l urmeze.

— Nu-i absolut nici un om mare ?

— Nu cred, îi răspunse solemn blondul ; apoi îl copleşi bucuria unei ambiţii împlinite. Se aşeză în mîini, cu capul în jos, chiar în mijlocul brăzdăturii şi îi rînji grăsanului, pe care îl vedea de-a-ndaratelea.

— Nu-i nici un om mare !

O clipă grasul rămase pe gînduri.

— Ce s-o fi întîmplat cu pilotul ăla ?

Blondul reveni pe picioare şi se aşeză pe pămîntul jilav.

— O fi zburat mai departe după ce ne-a dat drumul. Nici n-ar fi putut să aterizeze aici. În orice caz, nu c-un avion cu roţi.

— Am fost atacaţi !

— Nu-ţi fie frică, are să se întoarcă.

Grăsanul clătină din cap, sceptic.

— Cînd coboram m-am uitat printr-o fereastră. Am văzut cealaltă parte a avionului. Era în flăcări.

Măsură din ochi brăzdătura din junglă.

— Uite ce-a făcut fuselajul.

Blondul întinse mîna şi pipăi trunchiul mutilat al unui arbore. O clipă păru interesat.

— Ce s-o fi întîmplat cu avionul ? Unde-o fi ?

— L-a împins uraganul în larg. Era foarte primejdios, fiindcă toate trunchiurile se prăbuşeau. Trebuie să mai fi rămas nişte copii în avion.

Ezită un moment, apoi vorbi din nou :

— Cum te cheamă ?

— Ralph.

Grăsanul aşteptă să fie întrebat şi el cum se numeşte, dar propunerea de prezentare nu avu loc ; blondul, pe nume Ralph, zîmbi vag, se ridică şi porni iar spre lagună. Grăsanul se ţinea scai de el.

— Cred că mai sînt mulţi copii împrăştiaţi pe-aici. N-ai văzut pe nimeni ?

Ralph clătină din cap şi iuţi pasul. Apoi se împiedică de o cracă şi căzu cu o buşitură.

Grăsanul poposi lîngă el, suflînd din greu.

— Mătuşica mi-a spus să nu fug, fiindcă sufăr de astmă, explică el.

— Asta-mă ?

— Chiar aşa. Mi se taie răsuflarea. Eram singurul băiat din şcoală care avea astmă, rosti grăsanul plin de mîndrie. Şi port ochelari de la trei ani.

Îi scoase şi-i întinse lui Ralph, clipind şi zîmbind, apoi începu să-i şteargă de vindiacul jegos. O expresie de durere şi concentrare îi schimonosi trăsăturile pale ale feţei. Îşi şterse sudoarea de pe obraji şi îşi puse repede ochelarii pe nas.

— Fructele alea.

Se uită în jurul brăzdăturii.

— Fructele alea, zise el. Cred...

Îşi potrivi ochelarii, se îndepărtă de Ralph, călcînd prin desişuri, şi se ghemui în frunzişul încîlcit.

— Mă întorc numaidecît...

Ralph se desprinse prudent dintre liane şi se strecură mai departe printre ramuri. Îl lăsă repede în urmă pe grăsan cu gîfîielile lui, şi o apucă grăbit spre perdeaua care se afla încă între el şi lagună. Trecu peste trunchiul unui arbore zdrobit şi ieşi din junglă.

Ţărmul era străjuit de palmieri. Stăteau drepţi, înclinaţi sau sprijiniţi, scăldaţi în lumina soarelui şi cu penajul verde la înălţime de treizeci de metri. Ţărmul de sub ei, presărat cu nuci de cocos putrezite, cu vlăstari de palmieri şi acoperit cu iarbă aspră, era răscolit

pretutindeni de pomi dezrădăcinaţi şi prăbuşiţi. Îndărătul lor se întindea bezna adevăratei păduri şi brazda deschisă prin ea. În picioare, cu o mînă sprijinită de un trunchi cenuşiu, Ralph îşi strînse pleoapele în faţa mării sclipitoare. În depărtare, poate la un kilometru şi jumătate, talazurile albe lingeau o stîncă de coral, iar dincolo de ea marea era de un albastru închis. În arcul neregulat al stîncilor de coral, laguna stătea liniştită ca un lac de munte şi colorată în toate nuanţele albastrului, în verde tulbure şi în purpuriu. Plaja dintre terasa cu palmieri şi ţărm era un arc subţire, aparent nesfîrşit, căci la stînga lui Ralph, liniile palmierilor, ale plajei şi ale mării se adunau într-un punct la infinit ; şi, veşnic, aproape vizibilă, arşiţa.

Sări de pe terasă. Pantofii negri i se înfundară în nisip, iar arşiţa îl păli. Simţi toată greutatea hainelor şi, cu un gest sălbatic, îşi azvîrli pantofii din picioare, apoi, dintr-o singură mişcare, îşi smulse ciorapii cu jartiere cu tot. Sări iar pe terasă, îşi scoase cămaşa şi rămase în picioare printre cojile de nuci de cocos, ca nişte cranii, iar pe trup i se prelinseră umbrele verzi ale palmierilor şi ale pădurii. Îşi desfăcu catarama în formă de şarpe a curelei, îşi trase pantalonii scurţi şi chiloţii, şi rămase gol, cu ochii ţintă la plaja şi la marea orbitoare.

Era destul de mare, avea doisprezece ani şi cîteva luni, aşa încît îşi pierduse burtica plinuţă din copilărie ; nu era totuşi destul de

mare pentru ca adolescenţa să-i dea sentimentul pudorii. Judecînd după lăţimea şi greutatea umerilor, ar fi putut deveni boxer, deşi gura trăda o anume moliciune iar în privire nu i se citea combativitatea. Bătu uşor cu mîna trunchiul palmierului; apoi, forţat să recunoască în cele din urmă existenţa insulei, rîse din nou încîntat şi stătu în mîini. Reveni mlădios pe picioare, sări pe plajă, îngenunche şi adună cu braţele la piept două mormane de nisip. După aceea, se lăsă niţel pe spate şi privi cu ochi vii şi nerăbdători, marea.

— Ralph...

Grăsanul coborî terasa cu palmieri şi se aşeză atent pe marginea ei.

— Îmi pare rău c-am stat aşa de mult. Fructele alea...

Îşi şterse ochelarii şi-i potrivi pe nasul turtit. Rama îi imprimase la rădăcina nasului un „V" adînc şi roz. Se uită cu invidie la trupul bronzat al lui Ralph, apoi la propriile lui haine. Prinse capătul fermoarului, întins pe tot pieptul.

— Mătuşica...

Trase apoi energic de fermoar şi îşi scoase vindiacul peste cap.

— Aşa !

Ralph îi aruncă o privire piezişă şi nu-i răspunse.

— Mă gîndesc c-ar trebui să aflăm cum îi cheamă pe toţi şi să facem o listă, zise grăsanul. N-ar strica să ne adunăm.

Ralph ignoră propunerea iar grăsanul se văzu silit să continue :

— Nu-mi pasă cum au să-mi spună, cît timp n-au să mă strige ca la şcoală, îi mărturisi el.

Ralph arătă oarecare interes.

— Şi cum te strigau la şcoală ?

Grăsanul aruncă o privire peste umăr şi se aplecă spre Ralph.

— Îmi spuneau „*Piggy*" [1], şopti el.

Ralph izbucni în hohote de rîs. Sări în picioare :

— Piggy ! Piggy !

— Ralph... te rog !

Piggy îşi încleştă mîinile, cuprins de teamă.

— Am spus că nu vreau să...

— Piggy ! Piggy !

Ralph ţopăi în aerul fierbinte de pe plajă, apoi se întoarse în viraj ca un avion de vînătoare, cu aripile strînse şi îl mitralie pe Piggy.

— Vîîîîj !

Plonjă în nisipul de la picioarele lui Piggy şi rămase acolo rîzînd.

— Piggy !

Piggy zîmbi în silă, măgulit fără să vrea pînă şi de o asemenea preţuire.

— Cîtă vreme n-o să le spui ălorlalţi...

Ralph chicoti pe nisip. Expresia de durere şi concentrare reveni pe faţa lui Piggy.

— Stai niţel.

Se întoarse iute în pădure. Ralph se ridică şi o luă la dreapta.

[1] Purceluşul (engl.)

Un element pătrat al peisajului întrerupea plaja ; o platformă uriaşă de granit trandafiriu izbucnea necruţător prin pădure, prin terasă, prin nisip şi prin lagună, ca un chei suspendat, înalt de peste un metru. Platforma era acoperită cu un strat subţire de pămînt şi iarbă aspră, şi umbrită de palmieri tineri care — neputînd să crească la înălţimea maximă, rădăcinile fiind lipsite de sol adînc — se prăbuşeau şi se uscau cînd ajungeau de vreo şapte metri, iar trunchiurile lor devălmăşite erau numai bune să şezi pe ele. Palmierii încă în picioare formau un plafon verde, pe care jucau reflexele încîlcite aruncate de lagună. Ralph se urcă pe platformă, simţi răcoarea şi umbra, închise un ochi şi se convinse că umbrele de pe trupul lui erau cu adevărat verzi. Se îndreptă spre marginea dinspre mare a platformei şi rămase cu privirea la apă. Era limpede pînă la fund şi strălucea de eflorescenţa ierburilor marine tropicale şi a coralului. Un banc de peştişori lucioşi săgeta ici-colo. Ralph vorbi singur, articulîndu-şi încîntarea pe corzile de bas ale vocii.

— Aaah !

În spatele platformei se iviră alte minuni. O forţă necontrolată a naturii — un taifun poate — sau o furtună dezlănţuită o dată cu venirea lui Ralph aici, îngrămădise nisip în lagună, astfel încît pe plajă se formase un bazin lung şi adînc, îngrădit la capătul cel mai îndepărtat de un perete înalt de granit trandafiriu. Ralph, pe care aspectul de falsă adîncime al bazinelor de pe plajă îl mai înşelase şi

înainte, se apropie, gata de o nouă dezamăgire. De data asta însă insula îşi ţinu făgăduiala, iar bazinul, inundat evident doar în timpul fluxului, era, lucru de necrezut, atît de adînc la un capăt, încît arăta verde-închis. Ralph îl cercetă cu atenţie pe toată lungimea celor treizeci de metri, apoi se aruncă în el. Apa era mai caldă decît sîngele lui şi avu senzaţia că înoată într-o baie uriaşă.

Piggy apăru din nou, se aşeză pe marginea cornişei stîncoase şi urmări cu invidie trupul verde şi alb al lui Ralph.

— Dar bine mai înoţi !

— Piggy !

Piggy îşi scoase pantofii şi ciorapii, îi întinse cu grijă pe stîncă şi încercă apa cu degetul mare de la picior.

— E fierbinte !

— Dar cum te aşteptai să fie ?

— Nu mă aşteptam la nimic. Mătuşica...

— Ia mai dă-o dracului pe mătuşă-ta !

Ralph plonjă din nou şi înotă pe sub apă cu ochii deschişi ; îngrăditura de nisip a bazinului se înălţă ameninţătoare ca o costişă de deal. Se întoarse pe spate, ţinîndu-şi nasul cu degetele, şi pe faţă îi jucă şi se sfărîmă o rază aurie. Piggy păru că s-a hotărît şi începu să-şi scoată pantalonii scurţi. Curînd, rămase gol — pal şi gras în goliciunea lui. Coborî pe vîrful picioarelor taluzul nisipos al lacului, intră pînă la gît în apă şi îi zîmbi mîndru lui Ralph.

— N-ai de gînd să înoţi ?

Piggy clătină din cap.

— Nu știu să înot. Nu mi-au dat voie. Astma mea...

— Ia mai dă-o dracului de asta-a-mea !

Piggy primi afrontul cu un fel de răbdare și umilință.

— Dar bine mai înoți !

Ralph lipăi spre mal, își băgă capul la fund și împroșcă apoi printre buze o șuviță de apă. Își înălță bărbia și zise :

— Înot de la cinci ani. M-a învățat tăticu. E comandor de marină. Cînd o să intre în concediu, o să vină să ne salveze. Tatăl tău ce-i ?

Piggy roși brusc.

— Tăticu a murit, zise el repede, iar mămica...

Își scoase ochelarii, căutînd zadarnic în jur ceva cu care să-i șteargă.

— Am stat cu mătușica. Ținea o cofetărie. Aveam prăjituri la discreție. Cîte voiam. Cînd o să ne salveze tăticul tău ?

— De îndată ce poate.

Piggy ieși și rămase gol, șiroind de apă ; își șterse ochelarii cu o șosetă. Prin arșița dimineții, nu ajungea pînă la ei decît mugetul lung al talazurilor ce se zdrobeau de stînci.

— Da' de unde știe că sîntem aici ?

Ralph se bălăcea în apă. Simți cum îl încearcă somnul, asemeni mirajelor ce se străduiau să învăluie strălucirea lagunei.

— Da' de unde știe că sîntem aici ?

„Fiindcă, își spuse Ralph, fiindcă, fiindcă."

Mugetul de pe stîncile din mare se îndepărtă mult de tot.

— Au să-i spună la aeroport.

Piggy clătină sceptic din cap, își puse ochelarii cu lentilele sclipitoare și își lăsă privirea spre Ralph.

— În nici un caz n-au să-i spună cei de acolo. N-ai auzit ce-a zis pilotul ? Despre bomba atomică ? Au murit toți.

Ralph ieși din apă și rămase în fața lui Piggy, reflectînd la această problemă neobișnuită.

— Sîntem pe-o insulă, nu-i așa ? insistă Piggy.

— M-am cocoțat pe-o stîncă și cred că-i o insulă, răspunse Ralph încet.

— Au murit toți și sîntem pe o insulă, zise Piggy. Nici dracu nu știe că sîntem aici. Tăticu tău nu știe, nimeni nu știe...

Îi tremurau buzele iar ochelarii i se aburiseră de ceață.

— O să rămînem aici pîn-om muri.

La acest cuvînt, li se păru că arșița se întețește, ca o apăsare amenințătoare, iar laguna îi atacă cu scînteieri orbitoare.

— Mă duc să-mi iau hainele, bombăni Ralph. Uite-le colo.

O rupse la fugă pe nisip, sub razele neîndurătoare ale soarelui, traversă platforma și dădu peste hainele risipite. Îmbrăcatul cămășii cenușii îi produse o nouă și stranie plăcere. Se urcă pe marginea platformei și se așeză la umbra verde, pe un trunchi comod. Piggy se săltă și el, strîngînd la subsuoară aproape toate hainele. Se așeză grijuliu pe un trunchi prăbușit, lîngă stînca micuță, îndreptată spre lagună ; pe trup îi tremurau reflexele razelor încîlcite.

— Trebuie să dăm de ceilalţi, spuse Piggy. Trebuie să facem ceva.

Ralph nu-i răspunse. Se aflau pe o insulă de coral. Se lăsă pradă viselor plăcute, apărat de soare şi ignorînd ce cobea Piggy.

— Cîţi om fi ? insistă Piggy.

Ralph înaintă şi rămase lîngă grăsan.

— Habar n-am.

Pe apele lustruite, sub pîcla arşiţei, se strecurau de ici colo brize uşoare. Cînd ajungeau la platformă, frunzele de palmieri porneau să şoptească, iar pete neclare de soare alunecau pe trupul băieţilor sau se mişcau la umbră, ca nişte fiinţe strălucitoare şi înaripate.

Piggy înălţă privirea spre Ralph. Pe faţa acestuia umbrele se inversaseră ; deasupra erau verzi, iar jos — strălucitoare, proiectate de lagună. Prin păr i se furişă o rază tulbure de soare.

— Trebuie să facem ceva.

Ralph nu-i dădu nici o atenţie. Iată, în sfîrşit, locul mult visat, dar niciodată realizat pe deplin, prinzînd brusc viaţă adevărată. Deschise buzele, într-un zîmbet de încîntare, iar Piggy, luînd surîsul lui drept o dovadă că e acceptat, rîse încîntat.

— Dacă-i într-adevăr o insulă...

— Dar asta ce-o mai fi ?

Ralph încetă să mai zîmbească şi arătă cu degetul spre lagună. Printre ierburile marine şi ferigi se vedea un obiect alb-gălbui.

— E o piatră.

— Nu. E o scoică.

Piggy nu-şi mai găsea locul, cuprins de un entuziasm frenetic.

— Aşa e. E o scoică ! Am mai văzut una la fel. Pe zidul din spatele casei cuiva. Zicea că-i o cochilie. Sufla în ea şi-atunci venea mămica lui. Costă o groază de bani...

Aproape de cotul lui Ralph, vlăstarul unui palmier se apleca peste lagună. Greutatea trunchiului făcuse să se ridice o moviliţă de pămînt sterp, afînat, şi palmierul avea să se prăbuşească în curînd. Ralph smulse tulpina şi începu s-o vînture prin apă, în timp ce peşti sclipitori fulgerau în toate părţile. Piggy se aplecă primejdios.

— Ai grijă. Ai s-o spargi...

— Gura !

Ralph vorbi cu gîndul aiurea. Scoica era interesantă, frumoasă, o adevărată jucărie scumpă ; dar plăsmuirile vii din visul lui diurn stăruiau încă între el şi Piggy care, în această împrejurare, se dovedi o fiinţă fără importanţă. Tulpina palmierului se îndoi şi Ralph împinse scoica printre ierburi. Întinse mîna ca o pîrghie şi apăsă cu cealaltă pînă ce cochilia ieşi la suprafaţă picurînd, şi Piggy reuşi s-o apuce.

Scoica nu mai era doar un obiect vizibil de la distanţă şi intangibil. Ralph se entuziasmă şi el.

— ...o cochilie face o groază de bani, bolborosi Piggy. Sînt sigur că dac-ai vrea să cumperi una, trebuie să dai pe ea o mulţime de bani... Ăla o ţinea pe zidul grădinii, iar mătuşica...

Ralph îi luă scoica și pe braț i se prelinse puțină apă. De un alb-gălbui închis, scoica avea ici-colo pete trandafirii decolorate. Între vîrful ei roș, nițel găurit, și valvele roz ale gurii, corpul lung de patruzeci de centimetri acoperit cu un desen fin și cizelat, se răsucea ușor în spirală. Ralph o scutură, golind de nisip tubul adînc.

— ...muge ca o vacă, spuse Piggy. Avea și niște pietre albe, și mai avea o colivie cu un papagal verde. Firește, nu sufla în pietrele albe, zicea...

Se opri să-și tragă răsuflarea și mîngîie obiectul strălucitor din mîinile lui Ralph.

— Ralph !

Băiatul îl privi.

— Cu ajutorul ei îi putem chema pe ceilalți. Ca să ne adunăm. Cînd or să ne audă, au să vină toți...

Îl privi pe Ralph radios.

— Asta urmăreai, va să zică ? D-asta ai scos cochilia din apă ?

Ralph își dădu peste cap părul blond.

— Cum sufla prietenul tău din cochilie ?

— Parcă scuipa, răspunse Piggy. Mătușica nu voia să mă lase să suflu, din cauza astmei. Băiatul zicea că trebuie să sufli prin capătul de jos. Piggy își puse mîna pe abdomenul umflat. Hai, încearcă, Ralph. Cheamă-i !

Neîncrezător, Ralph duse la gură capătul mic al scoicii și suflă. Prin gura cochiliei ieși doar un șuierat. Ralph se șterse pe buze de apa sărată și suflă iar, dar scoica rămase tăcută.

— Parcă scuipa.

Ralph își strînse buzele și suflă în scoică, provocînd un sunet jos, obscen. Băieții se amuzară atît de tare, încît Ralph, între hohote de rîs, mai suflă un timp.

— Sufla pe aici, pe jos.

Ralph pricepu și suflă în scoică cu toată forța. Scoica răsună pe dată. O notă aspră și adîncă vui pe sub palmieri, se răspîndi prin pădurea încîlcită și reveni ca un ecou din granitul trandafiriu al muntelui. Stoluri de păsări se înălțară din vîrful pomilor, iar prin desișuri un animal guiță și o rupse la fugă.

Ralph își dezlipi scoica de la gură.

— Am reușit !

După nota aspră a cochiliei, vocea lui obișnuită suna ca o șoaptă. O duse din nou la buze, trase adînc aer în piept și mai suflă o dată. Sunetul răsună din nou : apoi, la o încercare mai energică, sunetul urcă o octavă și deveni un zgomot strident și mai pătrunzător. Piggy răcnea încîntat, iar lentilele îi sclipeau. Păsările țipau, animalele mici fugeau să se ascundă. Ralph obosi ; sunetul coborî o octavă și deveni un gîlgîit, un șuierat.

Scoica tăcu — un colț strălucitor de elefant. Văzduhul insulei se umplu de țipetele păsărilor și de ecouri, iar fața lui Ralph se umbri de o emoție covîrșitoare.

— Sînt sigur că se poate auzi la kilometri.

Ralph își recăpătă suflul și smulse scoicii o serie de sunete scurte și violente.

— Ia te uită ! exclamă Piggy. A apărut unul
Printre palmieri, la vreo sută de metri de plajă, se ivise un copil. Era un băiețel de vreo șase ani, voinic și blond, cu hainele în zdrențe și mînjit pe față de fructele terciuite. Își lăsase pantalonii pe vine într-un anume scop și nu-i mai ridicase decît pe jumătate. Sări de pe terasa cu palmieri pe nisip, iar pantalonii îi căzură pe glezne ; ieși din ei și se îndreptă spre platformă. Piggy îl ajută să se salte. Între timp, Ralph suflă de zor pînă cînd în pădure răsunară voci. Băiețelul se ghemui înaintea lui Ralph, privindu-l cu ochi strălucitori. Pe măsură ce se convingea că sunetul avea un scop anume, păru tot mai mulțumit și-și vîrî în gură singurul deget curat, degetul mare trandafiriu.

Piggy se aplecă spre el.

— Cum te cheamă ?

— Johnny.

Piggy bombăni pentru sine numele, apoi îl strigă lui Ralph care, ocupat să sufle, nu arătă nici un interes. Plăcerea violentă stîrnită de acest sunet uluitor îi întunecase fața, iar bătăile inimii îi înfiorau cămașa scorțoasă. Strigătele din pădure se apropiau.

Pe plajă se observau semne de viață. Nisipul, palpitînd în pîcla arșiței, ascundea multe siluete de-a lungul kilometrilor săi. Prin nisipul fierbinte și mut se îndreptau spre platformă mai mulți băieți. Trei pici, cît Johnny, aproape că răsăriseră din pădurea unde se îndopaseră cu fructe. Unul brunet, ceva mai mic ca Piggy, își croi drum prin desiș, se îndreptă spre platformă și le zîmbi vesel tuturor. Veneau tot mai mulți. Urmînd exemplul inocentului Johnny, se așezau pe trunchiurile prăbușite ale palmierilor și așteptau. Ralph continuă să sufle, scoțînd sunete scurte și pătrunzătoare. Piggy se mișca printre ei, întrebîndu-i cum îi cheamă și încruntîndu-se în efortul de a le memora numele. Copiii vădeau față de el același respect firesc, ca și în fața oamenilor cu megafoane. Unii erau goi și-și duceau hainele în mînă ; alții, pe jumătate dezbrăcați, cum se nimerise, în uniforme de școală cenușii, albastre, gălbui, în haine sau jersee. Aveau insigne, chiar și embleme, pulovere și ciorapi în dungi. Se adunaseră ciorchine peste trunchiurile palmierilor, în umbra verde : capete cu păr șaten, blond, brunet, castaniu, nisipiu, cenușiu deschis ; capete care murmurau, șopteau ; capete cu ochi care îl pîndeau pe Ralph, făcînd speculații de tot felul. Se petrecea ceva.

Copiii care veneau de-a lungul plajei, singuri sau cîte doi, apărură brusc la vedere cînd ieșiră din pîcla arșiței și pășiră pe nisipul din apropiere. Atenția îți era în primul rînd atrasă de o ființă întunecată, ca un liliac, ce dansa pe nisip, precedînd un trup care încă nu se vedea. Era umbra unui copil care, sub razele verticale ale soarelui, se micșorase, ajungînd o pată între picioarele grăbite. Cînd și ultima pereche, înaintînd sub o pată neagră și tremurătoare, ajunse la platformă, Ralph îi observă, în vreme ce sufla din cochilie. Cei doi băieți, cu

capete rotunde ca nişte bile şi cu păr cînepiu, se aruncară la pămînt şi rămaseră acolo, rînjindu-i lui Ralph şi suflînd din greu, ca nişte cîini. Erau gemeni şi dubletul arăta atît de nostim, încît te uluia, nevenindu-ţi să crezi ochilor. Respirau împreună, rînjeau împreună, vînjoşi şi plini de viaţă. Ridicară spre Ralph buzele umede : se părea că pielea feţei nu-i încape, aşa încît profilurile le erau turtite, iar gurile le ţineau deschise. Piggy aplecă spre ei ochelarii cu lentile strălucitoare şi, printre şuierăturile stridente ale scoicii, se auzi cum le repetă numele.

— Sam, Eric ! Sam Eric !

Apoi se încurcă ; gemenii clătinară din cap şi se arătară cu degetul, iar copiii rîseră.

În cele din urmă, Ralph încetă şi rămase nemişcat, cu scoica într-o mînă şi bărbia rezemată de genunchi. Ecourile şi rîsetele se stinseră în depărtare şi se aşternu tăcere.

Prin ceaţa diamantină a plajei se opintea o făptură întunecată. Ralph o văzu primul şi o urmări pînă cînd forţa privirii lui atrase toţi ochii într-acolo. Făptura păşi din miraj, ajunse pe nisipul curat şi ceilalţi observară că aspectul ei întunecat nu se datora atît umbrelor, cît hainelor. Un grup de băieţi mergînd aproape la pas, în două şiruri paralele şi îmbrăcaţi în veşminte stranii şi excentrice, iată cine era făptura. Duceau în mînă pantaloni scurţi, cămăşi şi haine felurite. Fiecare purta o şapcă neagră şi pătrată, cu o insignă de argint. Pelerine negre, cu o cruce lungă de argint pe pieptul

stîng şi încheiate la gît cu un jabou gălbui, le ascundeau de la gît şi pînă la călcîie trupurile. Arşiţa tropicelor, coborîrea, căutarea hranei, iar acum acest marş obositor de-a lungul plajei fierbinţi îi făcuseră să semene la faţă cu nişte prune proaspăt spălate. Băiatul care îi comanda era îmbrăcat la fel, avînd însă pe şapcă o insignă de aur. Cînd grupul lui ajunse la vreo zece metri de platformă, le dădu un ordin, iar băieţii se opriră, trăgîndu-şi suflarea, transpiraţi şi unduindu-se în lumina nemiloasă. Cu pelerina fluturînd, comandantul păşi înainte, se îndreptă hotărît spre platformă şi scrută bezna care i se părea de nepătruns.

— Unde-i trompetistul ?

Ralph, înţelegînd că pe cel din faţa lui l-a orbit lumina soarelui, răspunse :

— Nu-i nici un trompetist. Eu am suflat !

Băiatul se apropie şi mai mult, făcu ochii mici şi se uită atent la Ralph. Puştiul blond pe care îl văzu, cu o cochilie alb-gălbuie pe genunchi, nu păru să-l mulţumească. Se întoarse repede, învăluit în pelerina neagră.

— Da' nu-i nici un vapor ?

Înăuntrul pelerinei înfoiate se vedea un trup înalt, subţirel şi ciolănos ; de sub şapca neagră ieşea un păr roşcat. Avea o figură boţită şi pistruiată, urîtă fără a fi însă stupidă. Ochii, de un albastru-deschis, te măsurau nemulţumiţi şi furioşi, sau gata să devină furioşi.

— Nu-i nici un om mare pe aici ?

— Nu-i nici unul, îi răspunse Ralph. Avem o întrunire. Veniţi şi voi.

Grupul de băieţi cu pelerine începu să se destrame din şirul strîns. Băiatul înalt le strigă :

— Corul ! Drepţi !

Corul se regrupă, respectînd obosit ordinul şi rămase clătinîndu-se în soare. Cu toate acestea, unii din ei începură să protesteze slab :

— Ascultă, Merridew. Te rugăm, Merridew... n-am putea... ?

Unul dintre băieţi căzu cu faţa în nisip iar şirul se risipi. Suiră pe platformă băiatul căzut şi îl lăsară acolo, întins. Merridew arunca fulgere din priviri, dar se sili să iasă cu bine din această situaţie penibilă.

— Foarte bine atunci. Staţi jos ! Lăsaţi-l în pace !

— Dar, Merridew...

— Leşină mereu, răspunse Merridew. A leşinat la Gibraltar, la Addis-Abeba şi la slujba religioasă de dimineaţă, în faţa dirijorului corului.

La acest ultim amănunt răutăcios, membrii corului chicotiră, se aşezară ca nişte corbi pe trunchiurile devălmăşite şi îl studiară curioşi pe Ralph. Piggy nu-i întrebă de nume. Superioritatea impusă de uniforme, ca şi autoritatea firească a vocii lui Merridew îl intimidau. Se strînse de cealaltă parte a lui Ralph şi îşi făcu de lucru cu ochelarii.

Merridew se întoarse spre Ralph.

— Nu-i nici un om mare pe aici ?

— Nu.

Merridew se aşeză pe un trunchi şi se uită în jur.

— Atunci o să trebuiască s-avem singuri grijă de noi.

Piggy, aflat în siguranţă de cealaltă parte a lui Ralph, vorbi timid :

— D-asta a convocat Ralph întrunirea. Ca să hotărîm ce-i de făcut. Ştim şi unele nume. Asta-i Johnny. Ăştia doi... sînt gemeni, Sam şi Eric ? Care-i Eric ? Tu eşti ? Nu... tu eşti Sam...

— Eu sînt Sam...

— Şi eu's Eric...

— Să spună mai bine fiecare cum îl cheamă, zise Ralph. Pe mine mă cheamă Ralph.

— Ştim aproape toate numele, zise Piggy. Acu le-am aflat.

— Astea-s nume de ţînci, spuse Merridew. Ce-i aia Jack ? Pe mine mă cheamă Merridew.

Ralph se întoarse brusc. Vocea băiatului îl trăda că ştie ce vrea.

— Pe urmă, continuă Piggy, pe ăla... am uitat...

— Vorbeşti prea mult, spuse Jack Merridew. Gura, Fatty [1].

Izbucniră rîsete.

— Nu-l cheamă Fatty ! strigă Ralph, numele lui adevărat e Piggy !

— Piggy !

— Piggy !

— A, Piggy !

Pînă şi ţîncii ţinură isonul hohotelor de rîs. Printre băieţi se formă o vreme un circuit în-

[1] Grăsanul.

chis de simpatie, lăsîndu-l pe Piggy în afară; grăsanul se îmbujoră, înclină capul şi îşi şterse din nou ochelarii.

În sfîrşit, rîsul se domoli şi apelul continuă. Printre cei din cor, Maurice venea primul ca înălţime după Jack; era lat în umeri şi rînjea tot timpul. Mai era şi un băiat slăbuţ, cu mişcări furişe, pe care nu-l cunoştea nici unul; sta izolat şi firea lui ascunsă arăta limpede că nu voia să aibă de-a face cu nimeni. Murmură că se numea Roger şi tăcu. Bill, Robert, Harold, Henry; băiatul din cor care leşinase se sprijini în capul oaselor de trunchiul unui palmier, îi zîmbi uşor lui Ralph şi spuse că se numeşte Simon.

— Trebuie să hotărîm cum vom fi salvaţi, zise Jack.

Băieţii se foiră. Unul dintre puşti, Henry, spuse că voia să plece acasă.

— Gura! îi zise Ralph cu gîndul dus. Ridică cochilia. Cred c-ar trebui s-avem un şef care să ia hotărîri.

— Un şef! Un şef!

— Eu trebuie să fiu şeful, zise Jack cu obrăznicie sfruntată, fiindcă sînt coristul principal şi şeful clasei. Ştiu să cînt do diez.

Băieţii se foiră din nou.

— Foarte bine atunci, spuse Jack. Eu...

Ezită. Băiatul brunet, Roger, se trezi în sfîrşit şi vorbi răspicat:

— Să votăm.

— Da!

— Să votăm pentru şef!

— Să votăm...

Jocul de-a votatul era aproape la fel de plăcut ca şi cel cu cochilia. Jack încercă să protesteze, dar în hărmălaia iscată, dorinţa tuturor de a avea un şef se transformă într-o alegere, prin aclamarea lui Ralph. Nici unul dintre băieţi n-ar fi putut găsi o justificare serioasă alegerii. Doar Piggy dăduse dovadă de bun simţ, în vreme ce faptele îl desemnau clar pe Jack ca şef. Nemişcarea lui Ralph le atrăsese atenţia: apoi înălţimea şi aspectul lui plăcut; şi, tainic, dar totuşi foarte puternic — cochilia. Cel care suflase în cochilie, cel care stătuse şi îi aşteptase pe platformă cu scoica delicată bălăbănindu-i-se pe genunchi, făcea figură aparte.

— Pe cel cu scoica!

— Ralph! Ralph!

— Să alegem şef pe cel cu trompeta!

Ralph ridică mîna, impunînd tăcere.

— Foarte bine. Cine-l vrea pe Jack ca şef?

Cu o supunere obosită corul înălţă mîinile.

— Cine mă vrea ca şef?

Toate mîinile, afară de cele ale coriştilor şi a lui Piggy, se ridicară imediat. Apoi, Piggy o ridică şi el, vrînd-nevrînd.

— Atunci eu sînt şeful, numără Ralph.

Cercul izbucni în aplauze. Pînă şi corul aplaudă; pistruii de pe faţa lui Jack dispărură sub roşeaţa jignirii. Se sculă, apoi se răzgîndi şi se aşeză la loc, în timp ce văzduhul vuia. Ralph îl privi, gata să-i ofere ceva.

— Fireşte, corul e al tău.

— Am putea face o armată din el...

— Sau vînători...

— Am putea...

Îmbujorarea dispăru de pe fața lui Jack. Ralph ceru din nou cu mîna să se facă tăcere.

— Jack e șeful corului. Băieții ar putea... ce-ai vrea să fie ?

— Vînători.

Jack și Ralph schimbară zîmbete de afecțiune timidă. Ceilalți începură să vorbească înfocat.

— Foarte bine, corul. Scoateți-vă pelerinele, zise Jack și se ridică.

Băieții din cor, ca și cum ar fi scăpat de la școală, se ridicară, începură să trăncănească și își așezară grămadă pe iarbă pelerinele negre. Jack și-o puse pe-a lui pe trunchiul de lîngă Ralph. Pantalonii scurți cenușii i se lipiseră de trup din cauza transpirației. Ralph îi privi cu admirație, iar cînd Jack observă, îi explică :

— Am încercat să mă cațăr pe dealul ăla ca să văd dacă e apă împrejur. Da' ne-a chemat scoica ta.

Ralph îi zîmbi și ridică scoica, impunînd tăcere.

— Ascultați-mă, cu toții. Trebuie să am timp ca să văd cum stau lucrurile. Nu pot hotărî pe loc ce-i de făcut. Dacă nu-i o insulă, o să fim salvați imediat. Așa că trebuie să hotărîm dacă e sau nu insulă. Rămîneți cu toții pe loc, așteptați și nu vă îndepărtați. Trei dintre noi — dacă luăm mai mulți o să ne încurcăm și-o să ne rătăcim — trei dintre noi o să plecăm în cercetare. O să merg eu, Jack și...

Se uită împrejur la fețele aprinse de emoție. Nu ducea lipsă de băieți dintre care să aleagă.

— Și Simon.

Băieții din jurul lui Simon chicotiră, iar el se ridică și rîse scurt. Paloarea leșinului îi dispăruse ; era un băiețel subțirel, vioi, privind pe sub o claie de păr drept, negru și aspru, care îi atîrna în lațe.

Dădu din cap spre Ralph.

— Bine.

— Și eu...

Jack înșfăcă din buzunarul de la spate un șiș lung și-l înfipse într-un trunchi. Murmurul se stîrni iar, apoi se stinse.

Piggy se foi.

— Vin și eu.

Ralph se întoarse spre el.

— Nu ești bun la așa ceva.

— Dar...

— N-avem nevoie de tine, i-o tăie Jack. Trei sîntem de-ajuns.

Ochelarii lui Piggy scînteiară.

— Am fost cu el cînd a găsit cochilia. Am fost cu el înaintea celorlalți.

Nici Jack și nici restul nu-i dădură vreo atenție. Se împrăștiară cu toții. Ralph, Jack și Simon săriră de pe platformă și o luară de-a lungul plajei, trecînd de bazin. Piggy se ținu bombănind în urma lor.

— Dacă Simon merge între noi, atunci o să vorbim peste capul lui, zise Ralph.

Cei trei începură să meargă la pas. Din cînd în cînd, Simon trebuia să facă doi paşi mici şi repezi ca să-i ajungă. Ralph se opri brusc şi se întoarse spre Piggy.

— Ascultă !

Jack şi Simon se prefăcură că nu observă nimic. Îşi văzură de drum.

— Nu poţi să vii cu noi !

Ochelarii lui Piggy se aburiră iar — de data asta de umilinţă.

— Tu le-ai spus ! După ce că te-am rugat. Se înroşi, iar buzele îi tremurară. După ce te-am rugat că nu vreau...

— Despre ce dracu vorbeşti ?

— De faptul că mi se spune Piggy. Ţi-am zis că nu-mi pasă cîtă vreme n-au să mă strige Piggy ; şi te-am rugat să nu le destăinui, iar pe urmă te-ai apucat şi le-ai spus imediat...

Se aşternu tăcere. Ralph îl privi pe Piggy cu mai multă înţelegere, îşi dădu seama că îl jignise şi îl zdrobise sufleteşte. Ezită între două căi — de a-şi cere scuze sau de-a continua cu jignirile.

— Mai bine Piggy decît Fatty, conchise el cu brutalitatea conducătorului înnăscut, dar, oricum, îmi pare rău dacă te simţi jignit. Du-te îndărăt, Piggy, şi strînge numele băieţilor. Asta-i treaba ta. La revedere.

Se întoarse şi o rupse la fugă după cei doi. Piggy rămase nemişcat, iar indignarea de pe faţă îi dispăru treptat. Reveni la platformă.

Cei trei băieţi păşeau repede pe nisip. Fluxul scăzuse, iar ierburile marine întăriseră o fîşie a plajei, făcînd-o tare ca o şosea. Un fel de splendoare se răspîndi asupra lor şi asupra peisajului ; îi pătrunse şi se simţiră fericiţi. Se întoarseră unul spre celălalt, rîseră tare şi vorbiră fără să se asculte. Văzduhul sclipea. Ralph, simţind nevoia de-a găsi o explicaţie, stătu în mîini şi căzu. Cînd încetară să mai rîdă, Simon îi mîngîie timid braţul lui Ralph ; trebuiră să rîdă din nou.

— Hai, zise imediat Jack, noi sîntem exploratori.

— Mergem pînă la capătul insulei şi ne uităm după colţul ei, zise Ralph.

— Dacă-i o insulă...

Acum, aproape de sfîrşitul după-amiezii, mirajele se mai domoleau. Găsiră capătul insulei, care apărea foarte desluşit, fără să-şi fi pierdut, prin magia mirajelor, forma sau realitatea. O îngrămădire obişnuită de blocuri cubice, cu o stîncă imensă înălţîndu-se din lagună. Pe stîncă îşi aveau cuibul păsările marine.

— Parcă-i glazura pe o prăjitură roz, zise Ralph.

— Nu-i nimic de văzut după colţul ăsta, fiindcă nu există un colţ, zise Jack. E o mică îndoitură — şi, vă daţi seama, stîncile sînt tot mai greu de trecut...

Ralph îşi puse mîna streaşină la ochi şi urmări conturul zdrenţuit al colţilor stîncoşi ce înaintau spre munte. Această parte a pla-

jei era mai aproape de munte decît toate celelalte.
— O să încercăm să ne cățărăm pe munte de aici, zise el. Cred că-i calea cea mai ușoară. E mai puțină vegetație de junglă și mai multă stîncă trandafirie. Haideți.
Cei trei băieți începură să se cațere. O forță necunoscută smulsese și sfărîmase aceste cuburi, astfel că zăceau strîmb, claie peste grămadă, ca o piramidă. Cele mai răspîndite erau stîncile trandafirii, încălecate de un bloc pus pieziș ; iar peste bloc un altul, și așa mai departe, pînă cînd masa trandafirie devenea o aglomerare de stînci în echilibru, izbucnind din fantastica încrengătură a lianelor din pădure. Printre stîncile trandafirii erau deseori și cărări strîmte, șerpuind în sus. Băieții reușiră să se strecoare de-a lungul lor cu fața la stîncă, pătrunzînd adînc în universul plantelor.
— Cine-a făcut cărarea asta ?
Jack se opri și își șterse fața de sudoare. Ralph rămase alături, gîfîind.
— Oamenii ?
Jack clătină sceptic din cap.
— Animalele, zise el.
Ralph cercetă bezna de sub pomi. Pădurea vibra subtil.
— Haideți.
Ascensiunea abruptă de-a lungul umerilor stîncii nu se dovedi atît de grea ca trecerile ocazionale prin tufișuri pentru a da de urma cărării în continuare. Rădăcinile și tulpinile

lianelor erau atît de încîlcite, încît băieții trebuiau să se furișeze printre ele ca niște ace flexibile. Singurul lor ghid, în afară de solul cafeniu și de razele întîmplătoare prin frunziș, era direcția pantei : dacă o gaură, de pildă, acoperită de dantela lianelor era mai sus sau mai jos decît alta.
În fine, reușiră să urce.
Claustrat de păienjenișul lianelor, poate în cea mai grea clipă, Ralph se întoarse cu ochi strălucitori spre ceilalți.
— Caua !
— Vrăjitorul !
— Bau-bau !
Greu de ghicit de ce se bucurau. Toți trei se înfierbîntaseră, erau murdari și frînți de oboseală. Ralph se zgîriase rău. Lianele, groase ca pulpele lor, nu le îngăduiau să înainteze decît prin niște tunele. Ralph strigă de probă și cu toții ascultară ecourile înăbușite.
— Asta-i o adevărată explorare, zise Jack. Sînt sigur că n-a mai călcat nimeni pe aici.
— Ar trebui să desenăm o hartă, propuse Ralph. Ce păcat că n-avem hîrtie.
— Am putea să zgîriem pe coajă de copac și să umplem dungile cu lut negru, zise Simon.
Privirile lor învăpăiate se adunară din nou, solemn, în beznă.
— Caua !
— Vrăjitorul !
Nu aveau destul loc ca să stea cu capul în jos. Ralph își exprimă de data asta intensitatea emoției prefăcîndu-se că-l doboară pe Si-

mon cu o lovitură ; în curînd, în penumbră, nu erau decît un morman de trupuri fericite și agitate.

Cînd se despărțiră, Ralph vorbi primul :

— Trebuie să ne vedem de drum.

Granitul trandafiriu al stîncii următoare se afla mult dincolo de liane și de pomi, așa că reușiră să urce repede poteca. Drumul îi conduse în pădurea tot mai rară și întrezăriră întinderea mării. O dată cu spațiul deschis apăru și soarele ; le uscă sudoarea ce le pătrunsese hainele în arșița întunecată și umedă. Calea spre vîrf le părea, în sfîrșit, un fel de cățărare peste stîncile trandafirii, fără să se mai cufunde în beznă. Băieții își croiră drumul prin defilee și printre bucățile ascuțite de stîncă.

— Ia uitați-vă ! Ia uitați-vă !

Sus, deasupra acestui capăt al insulei, stîncile sfărîmate se ridicau ca niște clăi și coșuri de casă. Cea de care se sprijinea Jack se mișca și, cînd o împinse, hurui.

— Haideți...

„Haideți" nu însă spre vîrf. Asaltul culmii trebuia să mai aștepte ; acum, cei trei băieți acceptaseră o altă provocare. Stînca era cît un mic automobil.

— Împingeți !

Se legănară înainte și înapoi, pentru a ține ritmul.

— Împingeți !

Accelerați balansarea pendulului, accelerați, accelerați, ridicați-vă și apăsați în acel punct final de echilibru... mai tare... mai tare...

— Împingeți !

Stînca uriașă se clătină, pivotă pe un deget de picior, hotărî să nu se întoarcă, se balansă în aer, se desprinse, buși, se rostogoli, sări șuierînd prin văzduh și săpă o groapă adîncă în baldachinul pădurii. Ecouri și păsări își luară zborul, un praf alb și roz pluti în aer, pădurea de sub ei se zgudui, ca și cum ar fi trecut prin ea un monstru turbat : apoi insula se liniști.

— Caua !

— Ca o bombă !

— Ura !

Cinci minute nu se clintiră de la locul triumfului. În cele din urmă însă, plecară.

Mai departe drumul spre vîrf a fost ușor. Cînd mai aveau cîțiva pași, Ralph se opri.

— Dumnezeule !

Se aflau pe buza unui golf, sau a unei jumătăți de golf, în peretele muntelui. Locul era plin cu flori albastre, un fel de plantă de stîncă ; vegetația atîrna peste deschizătura din stîncă și se răspîndea abundent prin baldachinul pădurii. Prin aer roiau fluturi, ridicîndu-se de pe plante, zburînd și așezîndu-se la loc.

Dincolo de golf se zărea vîrful patrat al muntelui și în curînd se așezară pe el.

Ghiciseră că era o insulă : tot cățărîndu-se printre stîncile trandafirii, străjuite de mare, și prin aerul cristalin al înălțimilor, înțeleseseră parcă instinctiv că marea îi înconjura. Dar nu voiau să-și spună ultimul cuvînt decît o dată ajunși în vîrf, cînd vor avea o perspectivă panoramică asupra mării.

Ralph se întoarse spre ceilalţi.

— Tot ce-i aici ne aparţine.

Insula semăna oarecum cu o barcă ; cocoşată la un capăt, cobora în spate, anevoios, spre ţărm. De ambele părţi — stînci, recife, vîrfuri de pomi şi o costişă abruptă ; înaintea lor, în lungimea bărcii, o coborîre mai domoală, îmbrăcată de pomi şi cu sclipiri trandafirii, apoi întinderea plată a junglei din insulă, de un verde intens, dar terminată la capăt printr-o coadă trandafirie. În locul unde insula pătrundea în mare se mai găsea o altă insulă ; o stîncă, aproape izolată, ca un fort, înfruntîndu-i peste frunziş asemenea unui bastion trandafiriu şi îndrăzneţ.

Băieţii cercetară totul, apoi se uitară în largul mării. Erau sus de tot, iar după-amiaza trecuse de mult ; mirajele nu răpeau perspectivei nimic din limpezimea ei.

— Uite un recif. Un recif de coral. Am văzut poze cu stînci de-astea.

Reciful situat cam la un kilometru depărtare, şi mergînd paralel cu aşa-zisa lor plajă, îngrădea mai multe laturi ale insulei. Aşa cum se ivea schiţat pe mare, părea opera unui uriaş, care se aplecase pentru a reproduce forma insulei, trăgînd o linie continuă cu creta, dar obosind înainte de-a fi terminat. Apa din golf era albastru-verzuie, iar stîncile şi plantele marine se vedeau ca într-un acvariu ; dincolo de brîul de recife lucea albastrul întunecat al mării. Fluxul înainta, iar dîre

lungi de spumă se spărgeau de stînci şi, o clipă, băieţii simţiră că barca se mişcă încet la pupă.

Jack arătă în jos.

— Uite unde am aterizat.

În spatele prăpăstiilor şi al stîncilor se deschidea o spărtură printre pomi ; trunchiuri zdrobite, apoi brăzdătura, lăsînd între ea şi mare franjuri de palmieri. Tot acolo, înfiptă în lagună, era şi platforma, alături de care se foiau ca nişte insecte siluetele copiilor.

Ralph schiţă cu degetul o linie şerpuitoare, pornind din locul sterp unde stăteau, pe pantă în josul defileului, printre flori, ocolind în cercuri stînca de la care pornea brăzdătura.

— Asta-i drumul cel mai scurt înapoi.

Cu ochii strălucitori, cu gurile deschise, triumfători, savurau dreptul de a domina. Se simţeau înălţaţi : erau prieteni.

— Nu văd nici o dîră de fum de la vreun sat, sau vreo barcă, remarcă Ralph. O să ne încredinţăm mai tîrziu ; dar nu cred că insula-i locuită.

— O s-avem ce mînca ! strigă Jack. O să vînăm ! O să prindem animale... pîn-au să vină să ne ia de-aici.

Simon îi privi tăcut, dădu din cap, iar părul negru îi căzu pe frunte şi pe ceafă ; radia de fericire.

Ralph se uită în jos, în direcţia opusă, unde nu se vedea nici un recif.

— E mai abrupt, zise Jack.

Ralph îşi făcu palmele căuş.

— Bucățica aia de pădure de colo de jos... o ține muntele.

Fiecare loc vizibil de pe munte era împădurit — doar flori și pomi. Pădurea fremătă, mugi și plesni ca un bici. Florile de stîncă din apropiere tresăriră și briza adie o clipă răcoare pe fețele lor.

— Totul ne aparține, spuse Ralph și își întinse brațele.

Rîseră, făcură salturi și urlară pe munte.

— Mi-e foame !

Cînd Simon pomeni că-i e foame, își dădură seama că și lor le era.

— Haideți, zise Ralph, am aflat ce voiam.

Se lăsară pe o costișă de stîncă, căzură printre flori și își croiră drum pe sub pomi. Se opriră și cercetară curioși desișurile dimprejur. Simon vorbi primul.

— Parcă sînt niște lumînări. Tufișuri de lumînare. Muguri de lumînare.

Erau tufișuri de tuia întunecat și frumos mirositor, iar mugurii, de un verde ca ceara, stăteau strînși la lumină. Jack spintecă unul cu briceagul și zeama țîșni pe ei.

— Muguri de lumînare.

— Nu-i poți aprinde, zise Ralph. Doar seamănă cu lumînările.

— Sînt lumînări verzi, spuse Jack disprețuitor, nu le putem mînca. Haideți.

Se aflau la marginea pădurii dese și pășeau obosiți pe o potecă, cînd auziră deodată zgomote — guițături — și bușituri tari de copite

pe o potecă. Pe cînd înaintau, guițăturile crescură, devenind disperate. Găsiră un purceluș prins într-o plasă de liane, zbătîndu-se, în demența unei mari spaime, să iasă din plasa elastică. Guița subțire, foarte ascuțit și insistent. Cei trei băieți se repeziră, iar Jack își trase cuțitul cu un gest larg. Ridică brațul. Urmă o pauză, un hiatus, porcul continuă să guițe, lianele continuară să se smucească, iar lama continuă să strălucească la capătul brațului osos. Pauza a ținut atît cît să priceapă ce îngrozitoare va fi lovitura ce cobora. Atunci purcelușul se smulse dintre liane și o zbughi prin tufișuri. Se uitară unii la alții, ca și la locul dramei. Jack pălise sub pistrui. Dîndu-și seama că ținea încă în aer cuțitul, își coborî brațul și vîrî lama la loc în teacă. Rușinați, izbucniră toți trei în hohote de rîs și porniră să coboare înapoi pe potecă.

— Alegeam locul, zise Jack. Așteptam să mă hotărăsc unde să-l împung.

— Porcii se înjunghie nu se împung, îl corectă Ralph violent. Se spune întotdeauna înjunghiatul unui porc.

— Îl înțepi în grumaz și lași să se scurgă sîngele, zise Jack, altfel nu poți mînca din carnea lui.

— De ce n-ai... ?

Știau cu toții motivul pentru care Jack nu lovise : din pricina spaimei imense stîrnită de cuțitul ce cobora și avea să taie în carne vie ; din pricina sîngelui de nesuportat.

— Eram gata, zise Jack. Mergea înaintea lor şi nu-i vedeau chipul. — Alegeam locul. Data viitoare... !

Îşi smulse cuţitul din teacă şi-l înfipse într-un pom. Data viitoare avea să fie fără milă. Se uită împrejur fioros, sfidîndu-i să-l contrazică. Ieşiră la lumina soarelui, se apucară să caute şi să devoreze hrana, apoi înaintară pe brăzdătură spre platformă şi spre adunarea băieţilor.

Capitolul II

FOCUL PE MUNTE

Nici nu apucă Ralph să termine cu suflatul în cochilie că platforma se şi umplu. Întrunirea de acum se deosebea de cea de azi-dimineaţă. Soarele după-amiezii cădea pieziş de pe cealaltă parte a platformei şi majoritatea copiilor, simţind prea tîrziu arsura razelor, îşi puseseră hainele. Băieţii din cor, care nu mai formau un grup compact, îşi scoseseră pelerinele.

Ralph stătea pe un trunchi prăbuşit, cu partea stîngă a trupului la soare. La dreapta lui se găsea grosul corului ; la stînga băieţii mai mari, care nu se cunoscuseră înainte de evacuare ; în faţă, pe iarbă se ghemuiau ţîncii.

Tăcere. Ralph ridică pe genunchi scoica trandafiriu-gălbuie şi o briză bruscă împrăştie lumină pe platformă. Nu era decis dacă să se ridice sau să rămînă jos. Se uită la stînga, spre bazin. Piggy stătea alături, dar nu-l ajuta.

Ralph îşi drese glasul.

— Ei, bine !

Își dădu seama că putea să vorbească curgător și să le explice ce-avea de spus. Își trecu mîna prin părul blond și vorbi :

— Sîntem pe o insulă. Ne-am suit pe vîrful muntelui și-am văzut apă de jur împrejur. N-am văzut nici case, nici fum, nici urme de pași, nici bărci și nici oameni. Sîntem pe o insulă nelocuită, fără alți oameni pe ea.

— Cu toate astea e nevoie de o armată... ca să vînăm, îl întrerupse Jack. Ca să vînăm porci...

— Da. Sînt porci pe insulă.

Toți trei încercară să descrie animalul roz ce se zbătuse în liane.

— Am văzut...

— Guița...

— A scăpat...

— Înainte de a-l putea omorî... da'... data viitoare !

Jack înfipse cuțitul într-un trunchi și se uită în jur provocător.

Întrunirea se liniști.

— Așa că, vedeți, zise Ralph, avem nevoie de vînători ca să facem rost de carne. Și mai e ceva.

Ridică scoica de pe genunchi și se uită la fețele vărgate de soare.

— Nu există nici un om mare. Va trebui s-avem singuri grijă de noi.

Întrunirea murmură, apoi tăcu.

— Și încă ceva. Nu se poate să vorbim toți o dată. Va trebui să ridicăm mîna, ca la școală.

Ținu scoica în față și se uită la gura ei.

— Am să dau cochilia celui care vorbește.

— Cochilia ?

— Așa se cheamă scoica. Am să dau cochilia primului care vorbește. S-o țină cînd vorbește.

— Dar...

— Ascultă...

— Și nu-l va întrerupe nimeni. Doar eu.

Jack se sculă în picioare.

— Să facem reguli ! strigă el nervos. O groază de reguli ! Iar dacă le calcă cineva...

— Ura !

— Caua !

— Bang !

— Bong !

Ralph simți că i se ia scoica din poală. Piggy, în picioare, strînse la piept marea cochilie gălbuie și strigătele se stinseră. Jack rămase și el în picioare, se uită nesigur la Ralph care îi zîmbi și mîngîie bușteanul. Jack se așeză. Piggy își scoase ochelarii și clipi la adunare, în timp ce-i ștergea de cămașă.

— Îl încurcați pe Ralph. Nu-l lăsați să ajungă la lucrul cel mai important.

Se întrerupse pentru a urmări efectul.

— Cine știe că sîntem aici ? Ia spuneți !

— Se știe la aeroport.

— Ăla cu trompeta...

— Tăticu.

Piggy își puse ochelarii.

— Nimeni nu știe unde sîntem, zise Piggy. Era mai palid decît înainte și se emoționase.

Poate că ştiau unde mergem ; şi poate că nu. Dar nu ştiu unde sîntem, fiindcă n-am ajuns la destinaţie.

Îi urmări o clipă cu ochi mari, apoi se răsuci pe călcîie şi se aşeză. Ralph îi luă cochilia din mînă.

— Asta voiam şi eu să spun, continuă el, cînd voi toţi, voi toţi... Se uită la feţele lor atente. Avionul a fost doborît de tir şi s-a prăbuşit în flăcări. Nimeni nu ştie unde sîntem. Am putea să rămînem aici vreme îndelungată.

Tăcerea era atît de desăvîrşită, încît auzeau gîfîiturile lui Piggy. Soarele se strecură şi se aşternu auriu pe jumătate din platformă. Briza care se ţinuse scai de ei pe lagună ca o pisicuţă, se furişă pe platformă şi se pierdu în pădure. Ralph dădu în lături smocul de păr blond care îi atîrna pe frunte.

— Aşa că s-ar putea să rămînem aici vreme îndelungată.

Tăcere. Deodată, Ralph zîmbi.

— Sîntem însă pe o insulă bună. Jack, Simon şi cu mine ne-am căţărat pe munte. E grozav. Am găsit hrană şi băutură şi...

— Stînci...

— Şi flori albastre...

Piggy, revenindu-şi oarecum, arătă spre cochilia din mîinile lui Ralph, iar Jack şi Simon tăcură. Ralph continuă.

— În vreme ce aşteptăm, ne-am putea distra pe insulă.

Făcu un gest larg.

— E ca într-o carte.

Se iscă hărmălaie.

— Insula comorilor...

— Rîndunicile şi amazoanele...

— Insula de coral...

Ralph scutură cochilia.

— E insula noastră. E o insulă bună. Pînă vin oamenii mari să ne ia de-aici, ne putem distra.

Jack întinse mîna după cochilie.

— Sînt şi porci, zise el. Şi hrană ; şi apă în care să ne scăldăm, în rîuleţul de colo — tot ce vrei. A mai descoperit cineva ceva ?

Îi dădu înapoi cochilia lui Ralph şi se aşeză. Se părea că nimeni nu mai descoperise altceva.

Băieţii mai mari observară primii pe băieţelul care se opunea. Un grup de copii mici îl împingeau, iar el nu voia să înainteze. Un nichipercea, de vreo şase ani, iar pe o parte a feţei avea o pată, un semn din născare, de culoarea dudei. Stătea în picioare, scăldat de lumina violentă a atenţiei generale ; scurma în iarba aspră cu degetul mare de la picior. Bombănea şi era gata să izbucnească în plîns.

Ceilalţi băieţei, care şopteau dar erau serioşi, îl împinseră spre Ralph.

— Foarte bine, zise Ralph, haide, vino.

Băieţelul se uită împrejur, cuprins de panică.

— Vorbeşte !

Băieţelul întinse mîna după cochilie, iar adunarea hohoti ; îşi retrase brusc mîinile şi porni să plîngă.

— Daţi-i cochilia ! strigă Piggy. Daţi-i cochilia !

În cele din urmă, Ralph îl convinse să ţină scoica, dar între timp, hohotele îi curmaseră băieţelului vocea. Piggy îngenunche alături de el cu scoica într-o mînă, ascultînd şi traducînd adunării cele auzite.

— Vrea să ştie ce-aveţi de gînd cu şarpele ăla.

Ralph rîse, iar ceilalţi băieţi îl întovărăşiră. Băieţelul se ghemui şi mai mult.

— Care şarpe ?

— Spune că-i o fiară.

— O fiară ?

— Ca un şarpe. Foarte mare. A văzut-o.

— Unde ?

— În pădure.

Briza rătăcitoare, sau poate apusul soarelui, strecură niţică răcoare pe sub pomi. Băieţii o simţiră şi se foiră neastîmpăraţi.

— Nu-i nici o fiară şi nici un şarpe pe o insulă ca asta, explică Ralph prietenos. Nu trăiesc decît în ţări mari, ca Africa sau India.

Murmure ; capetele confirmară printr-o mişcare gravă.

— Zice că fiara a venit pe întuneric.

— Atunci n-a putut s-o vadă !

Rîsete şi strigăte de bucurie.

— Aţi auzit ? Zice c-a văzut-o pe întuneric...

— Susţine cu încăpăţînare c-a văzut-o. Fiara a venit şi pe urmă a plecat, apoi s-a întors şi-a voit să mănînce...

— A visat.

Ralph rîse şi se uită împrejur, aşteptînd confirmarea din partea băieţilor. Cei mai mari fură de acord ; dar ici şi colo, printre ţînci, stăruia o neîncredere care trebuia risipită altfel decît prin asigurări raţionale.

— Trebuie c-a visat urît, tot opintindu-se printre lianele alea.

Aprobară din nou, grav ; ştiau ce înseamnă visele urîte.

— Zice c-a văzut fiara, şarpele ăla, şi vrea să ştie dacă o să se întoarcă din nou astă-seară.

— Da' nu-i nici o fiară !

— Zice că dimineaţa s-a transformat într-o liană, una d-aia din pomi, groasă ca frînghia şi care atîrnă de pe ramuri. Întreabă dacă o să se mai întoarcă astă-seară.

— Da' nu-i nici o fiară !

Nu mai rîdea nimeni, toţi urmăreau discuţia cu un aer grav. Ralph îşi trecu mîinile prin păr şi se uită la băieţel amuzat dar şi enervat.

Jack luă cochilia.

— Ralph are fireşte dreptate. Nu-i nici un şarpe. Chiar dac-ar fi, o să-l vînăm şi-o să-l omorîm. O să vînăm porci şi-o s-avem carne pentru toţi. Şi-o să ne uităm şi după şarpe...

— Da' nu-i nici un şarpe !

— O să vedem noi cînd mergem la vînătoare.

Ralph se enervă şi, pentru o clipă, se simţi învins. Părea confruntat cu un lucru intangibil. În ochii care îl priveau atît de concentrat dispăruse orice veselie.

— Da' nu-i nici o fiară !

O forță de care nu fusese conștient îl îmboldi să declare din nou răspicat :

— Vă spun că nu-i nici o fiară.

Adunarea tăcea.

Ralph ridică din nou cochilia și buna dispoziție îi reveni cînd se gîndi la ce-avea să le spună.

— Ajungem acum la lucrul cel mai important. M-am gîndit. M-am gîndit la el în timp ce ne cățăram pe munte. Le aruncă celorlalți doi un zîmbet larg și complice. Și chiar acum pe plajă. Uite la ce m-am gîndit. Trebuie să ne distrăm. Și trebuie să fim salvați.

Urletele de simpatie ale adunării îl loviră ca un val și își pierdu șirul. Se gîndi din nou.

— Trebuie să fim salvați ; și, firește, vom fi salvați.

Bombănituri. Simpla afirmație, nesprijinită de vreo dovadă, ci doar de greutatea noii autorități a lui Ralph, stîrni ușurare și veselie. Trebui să scuture cochilia înainte de a se face auzit.

— Tatăl meu e în marină. A zis că nu mai există nici o insulă necunoscută. Zice că regina are o cameră mare plină de hărți, pe care sînt desenate toate insulele din lume. Așa că regina are o fotografie a insulei ăsteia.

Din nou veselie și bună dispoziție.

— Și, într-o bună zi, au să trimită aici un vapor. S-ar putea chiar vaporul lui tăticu. Așa că vedeți, într-o bună zi tot o să fim salvați.

Se opri, încîntat de concluzie. Adunarea se simțea mai în siguranță în urma cuvintelor lui. Țineau la el și îl respectau acum. Izbucniră în aplauze și în curînd platforma răsuna de zgomotul lor. Ralph roși, se uită într-o parte la Piggy, care plesnea de admirație, și apoi în cealaltă la Jack, care rînjea, arătînd că și el știe să bată din palme.

Ralph scutură cochilia.

— Tăceți ! Așteptați ! Ascultați !

Continuă în tăcere, dus de triumful lui.

— Mai e ceva. Să-i ajutăm să ne găsească. Dacă se apropie un vapor de insulă, poate că n-o să ne observe. Așa că să înălțăm fum pe vîrful muntelui ! Să aprindem un foc !

— Un foc ! Să aprindem un foc !

Toți băieții se ridicară brusc în picioare. Jack răcnea printre ei, uitînd de cochilie.

— Haideți ! După mine !

Pe sub palmieri se stîrni zgomot și mișcare. Ralph se sculase și el, țipînd să se facă liniște, dar fără să-l audă cineva. Gloata se îndreptă deodată spre înălțimile insulei și dispăru în urma lui Jack. Chiar și țîncii plecară, croindu-și drum printre frunzele și crăcile rupte. Nu rămase decît Ralph, cu cochilia în mînă, și Piggy.

Piggy își regăsise răsuflarea.

— Ce țînci ! zise el disprețuitor. Se poartă ca niște țînci !

Ralph îi privi bănuitor și lăsă cochilia pe trunchiul unui copac.

— Sînt sigur c-a trecut ora ceaiului, zise

Piggy. Ce-şi închipuie c-au să facă pe muntele ăla ?

Mîngîie cu respect scoica, apoi se opri şi îşi înălţă privirea.

— Ralph ! Ei ! Unde te duci ?

Ralph înainta din greu peste primele valuri ale brăzdăturii. Departe, înaintea lui, răsunau trosnituri şi rîsete.

Piggy îl privi dezgustat.

— Ca nişte ţînci...

Suspină, se apleacă şi îşi înnodă şireturile. Zgomotul adunării în mişcare se pierdu pe munte. Apoi, cu expresia de martir a unui tată care trebuie să îndure scrîntelile copiilor, ridică cochilia, se îndreptă spre pădure şi trecu peste brăzdătură.

Sub cealaltă parte a vîrfului muntelui se afla o platformă împădurită. Ralph se trezi din nou că repetă gestul de a-şi face mîinile căuş.

— Uite, colo jos avem lemne de foc.

Jack îi dădu dreptate şi se trase de buza inferioară. Cam la treizeci de metri mai jos de ei, pe peretele mai abrupt al muntelui, platforma părea locul ideal pentru obţinerea combustibilului. Pomii, sub arşiţa umedă, nu aveau destul pămînt ca să crească, se prăbuşeau prematur şi putrezeau ; lianele îi cotropeau, dar alte vlăstare căutau să iasă la lumină.

Jack se întoarse spre corul gata să-i execute ordinele. Şepcile lor negre, simbolice, le alunecaseră pe ureche, ca nişte berete.

— O să facem un morman de vreascuri. Haideţi !

Găsiră o potecă potrivită şi începură să tragă de vreascuri. Pînă şi copiii care ajunseseră în vîrf îşi dădură drumul la vale, apucîndu-se cu toţii de treabă. Doar Piggy nu muncea. Aproape toate vreascurile erau atît de putrede, încît cînd trăgeai de ele se rupeau, stîrnind un nor de aşchii, de viermi de pom şi de putreziciuni ; cîteva trunchiuri ieşiră însă întregi. Gemenii Sam şi Eric fură primii care găsiră un buştean bun, dar nu reuşiră să-l scoată pînă cînd Ralph, Jack, Simon, Roger şi Maurice nu-l apucară şi ei. Încetul cu încetul, traseră lemnul mort şi grotesc pe stîncă şi îl rostogoliră peste aceasta. Fiecare grup de băieţi îşi aduse contribuţia, mare sau mică, şi mormanul de vreascuri crescu. La întoarcere, Ralph se trezi că duce un buştean împreună cu Jack şi îşi zîmbiră, împărţind greutatea. Din nou, prin briză, prin strigăte şi printre razele piezişe ale soarelui se răspîndi acea splendoare, acea stranie şi nevăzută lumină a prieteniei, a aventurii şi a mulţumirii de sine.

— E îngrozitor de greu !

— Nu pentru noi doi, zise Jack şi îi întoarse zîmbetul.

Împreună, unindu-şi eforturile sub povară, înaintară din greu pe ultima parte abruptă a muntelui. Intonară : Unu ! Doi ! Trei ! şi zvîrliră buşteanul peste mormanul uriaş de crăci. Apoi se dădură înapoi, rîzînd cu mare chef, iar Ralph stătu în mîini. Mai jos, pe munte, bă-

ieţii munceau încă, deşi unii dintre cei mici pierduseră interesul şi căutau fructe prin noua pădure. Gemenii, cu o inteligenţă nebănuită, urcară muntele cu braţele pline de frunze uscate şi le aruncară peste morman. Rînd pe rînd, dîndu-şi seama că mormanul a crescut destul, băieţii încetară să mai plece după vreascuri şi rămaseră înconjuraţi de vîrfurile trandafirii şi zdrobite ale muntelui. Respirau regulat şi transpiraţia li se zvîntase.

Ralph şi Jack se priviră în timp ce restul de băieţi se odihneau alături. Îi cuprinse treptat un sentiment de ruşine şi nu ştiau cum să-şi înceapă mărturisirile.

Ralph vorbi primul, roşu la faţă.

— Vrei ?

Îşi drese glasul şi continuă.

— Vrei să aprinzi focul ?

Acum, cînd absurditatea situaţiei devenise limpede, Jack roşi şi el. Începu să se cam bîlbîie.

— Freci două beţişoare. Le freci...

Îi aruncă o privire lui Ralph, care îşi mărturisi confuz incompetenţa.

— Are cineva chibrituri ?

— Faci un arc şi învîrteşti săgeata, zise Ralph. Îşi frecă mîinile, imitînd mişcarea.

— Pssst ! Pssst !

Deasupra muntelui sufla slab briza. Piggy sosi îmbrăcat în pantaloni scurţi şi cămaşă ; ieşi cu greu şi atent din pădure, în timp ce lumina soarelui de seară i se reflecta pe ochelari. Ţinea cochilia sub braţ.

— Piggy, ai cumva chibrituri ? îi strigă Ralph.

Ceilalţi băieţi reluară strigătul pînă cînd muntele întreg vui. Piggy clătină din cap şi se apropie de mormanul de vreascuri.

— Dumnezeule ! Ce mai morman !

Jack arătă brusc cu mîna.

— Ochelarii lui — să-i folosim ca lupe !

Îl înconjurară mai înainte ca Piggy să poată da înapoi.

— Hai, lăsaţi-mă în pace ! Scoase un urlet de groază cînd Jack îi smulse ochelarii. Aveţi grijă ! Daţi-mi-i înapoi ! De-abia mai văd ! O să spargeţi cochilia !

Ralph îl împinse cu cotul şi îngenunche lîngă morman.

— La o parte din lumină !

Băieţii se împingeau şi se trăgeau, oferind o mînă de ajutor. Ralph mişcă ochelarii înainte şi înapoi, dintr-o parte într-alta pînă cînd imaginea albă şi lucioasă a soarelui în asfinţit se aşternu pe o bucată de lemn putred. Aproape imediat un fir subţire de fum se înălţă şi îl făcu să tuşească. Jack îngenunche şi el şi suflă încet pînă cînd fumul se împrăştie, se îngroşă şi apăru o flăcăruie. Flacăra, aproape invizibilă la început în lumina vie a soarelui, cuprinse o ramură, crescu, se îmbogăţi în culoare şi ajunse la o cracă unde explodă cu o trosnitură violentă. Se prelinse în sus şi băieţii izbucniră în strigăte de veselie.

— Ochelarii ! urlă Piggy. Daţi-mi ochelarii !

Ralph se îndepărtă de morman și lăsă ochelarii în mîinile întinse nesigur de Piggy. Vocea acestuia se transformă într-un murmur.

— Totu-i neclar. De-abia îmi văd mîna...

Băieții jucau de fericire. Mormanul era putred și uscat ca iasca, încît crăci întregi se predau cu voluptate flăcărilor galbene care se avîntau în sus, aruncînd o jerbă mare de foc la șapte metri. Căldura bătea la mare distanță în jur, iar briza era un rîu de scîntei. Trunchiurile se fărîmițau într-o pulbere albă.

— Mai aduceți lemne ! Aduceți cu toții lemne ! strigă Ralph.

Viața era o întrecere cu focul, iar băieții se risipiră prin pădurea de pe costișă. Înălțarea unui drapel de flăcări fîlfîind permanent pe munte, iată sarcina cea mai urgentă ; nimeni nu se gîndea la urmări. Pînă și copiii cei mai mici, cînd nu se lăsau ademeniți de fructe, aduceau vreascuri și le aruncau în foc. Aerul se mișcă puțin mai repede, transformîndu-se într-un vînt ușor, încît părțile adăpostite și cele din care bătea vîntul se deosebeau limpede. Într-o parte aerul era răcoros, de cealaltă focul azvîrlea un braț sălbatic de arșiță, care făcea ca părul să se zbîrlească pe loc. Băieții simțiră vîntul serii pe fețele umede și se opriră să se bucure de prospețimea lui ; atunci descoperiră că sînt frînți de oboseală. Se aruncară jos la umbră, printre stîncile sparte. Pala descrescu repede ; apoi mormanul se prăbuși pe dinăuntru cu un zgomot moale, de cenușă,

aruncînd o nouă jerbă de scîntei, care se aplecă și se risipi în vînt. Băieții zăceau suflînd din greu, ca niște cîini.

Ralph își înălță fruntea de pe brațe.

— N-a fost bine !

Roger scuipă drept în cenușa fierbinte.

— Ce vrei să spui ?

— N-a ieșit fum. Doar pălălaie.

Piggy se cocoloșise între două stînci, cu cochilia pe genunchi.

— N-a fost un foc care să ne fie de folos, zise el. Nici n-am putea să-l ținem aprins, chiar dac-am încerca.

— Grozav ai mai încercat, zise Jack disprețuitor. Te-ai mulțumit să stai jos.

— L-am aprins cu ochelarii lui, spuse Simon, ștergîndu-se cu brațul pe obrajii negri. Asta a fost ajutorul lui.

— Am cochilia, răspunse Piggy indignat. Lăsați-mă să vorbesc !

— Cochilia nu mai contează pe vîrful muntelui, așa că taci din gură ! zise Jack.

— Am cochilia !

— Să punem crăci verzi, zise Maurice. E cel mai bun mijloc de-a scoate fum.

— Am cochilia...

Jack se întoarse violent.

— Gura !

Piggy se posomorî. Ralph îi luă cochilia și se uită la cercul de băieți.

— Trebuie să alegem pe cîțiva care să se îngrijească de foc. Oricînd poate să treacă un

vapor în depărtare... arătă cu mîna înspre linia întinsă a orizontului... iar dacă avem un semnal, o să vină şi-o să ne ia. Şi mai e ceva. Ar trebui să fixăm mai multe reguli. Ne întîlnim unde e cochilia. Aceeaşi regulă aci sus, ca şi jos pe plajă.

Băieţii îşi dădură asentimentul. Piggy voi să vorbească, surprinse privirea lui Jack şi renunţă. Jack se sculă, întinse braţele să primească cochilia şi ţinu în mîinile murdare de funingine obiectul delicat.

— De acord cu Ralph. Trebuie să fixăm reguli şi să le respectăm. La urma urmei, nu sîntem sălbatici. Sîntem englezi; iar englezii sînt cei mai buni în toate. Aşa că trebuie să ne purtăm civilizat.

Se întoarse către Ralph.

— Ralph... am să despart corul, adică pe vînătorii mei, în două grupe, şi-o să ne ocupăm noi cu întreţinerea focului...

Acest act generos stîrni un val de aplauze; Jack le zîmbi şi scutură cochilia cerînd tăcere.

— Acum lăsăm focul să se stingă. Tot nu vede nimeni fumul noaptea. Şi-o să-l aprindem iar, cînd o să vrem. Altos — tu ai să te îngrijeşti ca focul să ardă săptămîna asta; tu, Treble, săptămîna viitoare...

Adunarea aprobă grav.

— Va trebui să avem grijă şi de veghe. Dacă zărim un vapor pe-acolo... îi urmăriră direcţia braţului osos — o să punem pe foc ramuri verzi. O să iasă şi mai mult fum.

Se uitară concentrat la albastrul intens al orizontului, ca şi cum în orice clipă ar fi putut să apară acolo o mică siluetă.

La asfinţit, soarele — o picătură de aur arzător — alunecă tot mai mult spre pragul lumii. O dată cu încetarea luminii şi a căldurii, îşi dădură brusc seama de venirea serii.

Roger luă cochilia şi se uită posac împrejur.

— M-am uitat pe mare. Nici urmă de vapor. Poate că n-o să fim niciodată salvaţi.

Se iscă un murmur, apoi se stinse. Ralph îi luă cochilia.

— Am mai spus că-ntr-o bună zi vom fi salvaţi. Trebuie doar să aşteptăm, asta-i tot.

Sfidîndu-i, cuprins de indignare, Piggy luă cochilia.

— Asta am spus şi eu! Am vorbit de întrunirile noastre şi de altele, iar tu mi-ai zis să tac...

Vocea i se înălţă într-un urlet de imputări. Băieţii se foiră şi încercară prin strigăte să-l reducă la tăcere.

— Aţi zis că vreţi foc mic, şi v-aţi dus şi-aţi strîns un morman de surcele cît o claie. Dacă zic ceva, strigă Piggy, cu un realism amar, îmi spuneţi să tac; dar dacă Jack, sau Maurice, sau Simon...

Se opri în mijlocul tumultului, rămase în picioare, uitîndu-se peste ei, de-a lungul laturii ostile a muntelui, spre locul întins unde găsiseră vreascurile. Apoi izbucni într-un rîs atît de ciudat, că tăcură cu toţii, privindu-i uimiţi

ochelarii lucitori. Îi urmăriră privirea și descoperiră gluma amară.

— Ați reușit într-adevăr să aprindeți un foc mic.

Fumul se înălța ici și colo printre lianele atîrnate de pomii uscați sau pe cale de-a se usca. Între timp o limbă de foc răsări la rădăcina unui smoc de ierburi, apoi fumul se înteți. Flăcări mici apărură la rădăcina unui copac, se strecurară prin frunze și prin tufișuri, crescînd mereu și deschizînd drum. O jerbă plesni un trunchi și se cățără pe el ca o veveriță viu colorată. Fumul crescu, se cernu printre ramuri și se rostogoli într-o parte. Veverița sări pe aripile vîntului, se agăță de un alt pom rămas în picioare și îl devoră de sus în jos. Sub baldachinul întunecat al frunzelor și al fumului, focul se înstăpîni pe pădure și începu s-o roadă. Hectare de fum galben și negru alunecară lent spre mare. La vederea flăcărilor și la asaltul irezistibil al focului, băieții urlară de bucurie și de entuziasm. Flăcările, cuprinse parcă de o energie sălbatică, se tîrau ca un jaguar pe burtă spre liziera de palmieri tineri ca niște mesteceni, care străjuiau întinderea de stînci trandafirii. Atinseră primul pom, și pe ramuri se ivi frunziș de foc. Inima flăcărilor sări sprinten între arbori, apoi se undui și învăpăie întregul șir. Mai jos de copiii care jucau de bucurie, vreo patru sute de metri pătrați de pădure căzuseră pradă fumului și flăcărilor. Zgomotele izolate ale focului se amestecau într-un răpăit de tobă, care părea că zguduie muntele.

— Ați reușit într-adevăr s-aprindeți un foc mic.

Ralph tresări și își dădu seama că băieții rămîneau tăcuți și nemișcați, conștienți de măreția și spaima forței dezlănțuite sub ei. Revelația, ca și spaima și măreția spectacolului îl înfuriară.

— Mai taci din gură !

— Am cochilia, răspunse Piggy jignit. Am dreptul să vorbesc.

Îl priviră indiferenți și traseră cu urechea la răpăitul de tobă al focului. Piggy urmări nervos iadul de flăcări și strînse cochilia în brațe.

— Va trebui să-l lăsăm să ardă. Și era combustibilul nostru.

Se linse pe buze.

— N-avem nimic de făcut. Va trebui să fim mai atenți. Mi-e teamă...

Jack își mută ochii de la foc.

— Ți-e întotdeauna teamă ! Huo, Fatty !

— Am cochilia, răspunse Piggy trist. Se îndreptă spre Ralph. Am cochilia, nu-i așa, Ralph ?

Ralph se întoarse cu părere de rău de la spectacolul splendid și măreț.

— Ce spui ?

— Cochilia. Am dreptul să vorbesc.

Gemenii chicotiră.

— Am voit fum...

— Ia uitați-vă !

Un linţoliu de fum se întindea la o depărtare de mai mulţi kilometri de insulă. Toţi băieţii, cu excepţia lui Piggy, începură să chicotească ; în curînd se tăvăleau de rîs.
Piggy îşi ieşi din sărite.
— Am cochilia ! Vă rog, ascultaţi-mă ! În primul rînd ar fi trebuit să facem adăposturi jos pe plajă. Noaptea e foarte frig acolo. Dar nici n-a apucat Ralph să spună : „Foc !" şi-aţi pornit cu zbieretele şi urletele aici pe munte. Ca nişte ţînci !
Începură să-i asculte tirada.
— Cum credeţi c-o să fiţi salvaţi, dacă nu vă ocupaţi de lucruri importante şi nu vă purtaţi civilizat ?
Îşi scoase ochelarii şi se prefăcu că lasă cochilia jos ; dar mişcarea bruscă a celor mai mulţi dintre băieţii mai mari spre cochilie îl făcu să se răzgîndească. O vîrî la subsuoară şi se ghemui din nou pe stîncă.
— Nici n-aţi ajuns bine aici, c-aţi aprins un foc de tabără inutil. Uite, aţi dat foc la întreaga insulă. N-o să fim caraghioşi dacă arde întreaga insulă ? Fructe fierte, asta o să mîncăm, şi porc fript. Nu-i de rîs ! Aţi spus că Ralph e şeful, dar nu i-aţi dat timp să se gîndească. Iar cînd zice ceva, o rupeţi la fugă ca...
Se opri să-şi tragă răsuflarea, iar focul mugi la ei.
— Şi asta nu-i tot. Puştii ăia ! Cei mici ! Cine i-a luat în seamă ? Cine ştie cîţi sînt ?
Ralph păşi brusc înainte.

— Ţi-am spus. Ţi-am spus să faci o listă de nume !
— Cum s-o fac singur ? strigă Piggy indignat. Au aşteptat două minute, apoi s-au aruncat în mare ; s-au dus în pădure ; s-au risipit peste tot. De unde ştiu eu cum îl cheamă pe fiecare ?
Ralph îşi linse buzele palide.
— Deci nu ştii cîţi sîntem ?
— De unde să ştiu, dacă puştii se risipesc în toate părţile ca furnicile ? Cînd v-aţi întors voi trei, şi-aţi apucat să le spuneţi s-aprindă focul, au fugit cu toţii, şi n-am mai apucat...
— Ajunge ! se răsti Ralph şi îi smulse cochilia. Treaba ta dacă nu i-ai numărat.
— ...pe urmă ai venit şi mi-ai luat ochelarii...
Jack se întoarse la el.
— Gura !
— ...iar ţîncii rătăcesc pe unde arde focul. De unde ştii că nu mai sînt încă acolo ?
Piggy se ridică în picioare şi arătă cu mîna spre fum şi foc. Printre băieţi se stîrni un murmur, apoi se stinse. Se întîmpla un lucru ciudat cu Piggy, căci se înăbuşea, încercînd să respire.
— Piciul ăla... vorbi el gîtuit... cel cu semnul pe faţă, nu-l mai văd. Unde-o fi ?
Mulţimea tăcea ca un mormînt.
— Cel care a pomenit de şarpe. Era acolo...
Un pom explodă în foc ca o bombă. Jerbe înalte de liane se înălţară o clipă la vedere,

agonizară şi căzură la loc. Băieţii ţipară de frică :

— Şerpii ! Şerpii ! Uite şerpii !

La asfinţit, neobservat, soarele se odihnea aproape deasupra mării. Feţele băieţilor erau roşii, luminate de jos. Piggy se prăbuşi peste o stîncă şi o prinse cu braţele.

— Puştiul care avea semnul pe faţă... unde-i... unde-i ? Vă spun c-a dispărut !

Băieţii se priviră cu teamă, fără să le vină să creadă.

— ...unde-i ?

Ralph bombăni un răspuns, parcă de ruşine.

— Poate că s-a întors la... la...

Sub ei, pe partea ostilă a muntelui, răpăiala de tobă continua.

Capitolul III

COLIBE PE PLAJĂ

Jack stătea frînt în două. Se aplecase ca un alergător, cu nasul aproape de pămîntul jilav. Trunchiurile şi lianele care le împodobeau ca nişte ghirlande se pierdeau în bezna verde la zece metri deasupra ; iar de jur împrejur — tufişuri. Nu se vedea decît o slabă urmă de cărare ; o rămurică plesnită şi conturul vag al unei copite. Jack îşi lăsă bărbia în jos şi le cercetă, ca şi cînd ar fi vrut să le silească să-i vorbească. Apoi, ca un cîine, înaintă anevoie în patru labe, fără să-i pese de poziţia lui neplăcută, se furişă vreo cîţiva metri şi se opri. Văzu un laţ de liană, cu un cîrcel, atîrnat de o cracă noduroasă. Cîrcelul era lustruit pe dedesubt : porcii, trecînd prin laţ, îl frecaseră cu ţepii lor.

Jack se ghemui cu faţa la cîţiva centimetri de urmă, apoi scrută penumbra tufişurilor. Părul de culoarea nisipului, mult mai lung decît cînd săriseră din avion, se decolorase ; iar spinarea goală i se acoperise cu o puzderie de pistrui întunecaţi, şi se cojise, arsă de soare. Tîra în mîna dreaptă un băţ de vreun metru şi ju-

mătate; n-avea pe el decît nişte pantaloni scurţi zdrenţuiţi, susţinuţi de cureaua în care înfipsese cuţitul. Închise ochii, ridică fruntea şi respiră uşor, cu nările larg deschise, apreciind informaţiile aduse de curentul de aer cald. Şi el, şi pădurea erau absolut nemişcaţi.

În cele din urmă, respiră adînc, într-un suspin lung, şi deschise ochii. Erau de un albastru-strălucitor, şi în accesul lui de furie păreau că-i ies din cap, aproape înnebuniţi. Îşi linse buzele uscate şi cercetă pădurea necomunicativă. Apoi se furişă mai departe şi o apucă la întîmplare.

Tăcerea pădurii era mai apăsătoare decît arşiţa, iar la acea oră nu se auzea nici măcar bîzîitul insectelor. Jack trezi o pasăre frumos colorată dintr-un cuib primitiv de rămurele şi atunci tăcerea se sfărîmă şi un ţipăt ascuţit, ce părea că vine din abisul secolelor, stîrni ecouri. Pînă şi Jack se trase înapoi la acest ţipăt, ţinîndu-şi cu un şuierat respiraţia; o clipă, se simţi mai degrabă o fiinţă temătoare — o maimuţă ascunsă de crăcile încîlcite ale pomilor — decît un vînător. Apoi însă, urma aceea şi nemulţumirea surdă, îi rechemară atenţia, şi cercetă concentrat solul. Se opri lîngă trunchiul unui arbore uriaş, cu flori palide pe scoarţa cenuşie, închise ochii şi trase din nou în piept aerul cald; respiră scurt, pe faţă i se aşternu o paloare, apoi sîngele îi năvăli la loc. Păşi ca o umbră prin bezna de sub pomi şi se ghemui, uitîndu-se la pămîntul bătătorit de la picioare.

Excrementele de animale erau calde. Zăceau grămadă printre brazde. Erau verzi ca măslina, netede şi scoteau aburi uşori. Jack înălţă fruntea şi privi masa impenetrabilă de liane întinsă de-a lungul potecii. Ridică suliţa şi se strecură înainte. În dosul lianelor, poteca se unea cu o cărare deschisă de porci, destul de largă şi de bătătorită ca să fie un drum. Solul se întărise prin bătătoreala zilnică, şi cînd Jack îşi îndreptă trupul, auzi ceva mişcîndu-se pe drum. Trase braţul drept înapoi şi aruncă suliţa cu toată forţa. De pe potecă răzbătu răpăitul rapid şi aspru al unor copite — un zgomot de castaniete, seducător, înnebunitor — promisiunea că vor avea carne. O zbughi din tufiş şi înşfăcă suliţa. Răpăitul copitelor de porc se pierdu în depărtare.

Jack rămase pe loc, scăldat în sudoare, mînjit cu dungi de pămînt cafeniu — victima greutăţilor unei zi de vînătoare. Înjură, ieşi de pe potecă şi îşi urmă drumul pînă cînd pădurea se deschise vag şi în locul trunchiurilor goale susţinînd acoperişul întunecat, se iviră trunchiuri cenuşiu-deschis, încoronate cu frunze de palmier. În spatele lor, marea sclipea şi Jack auzi voci. Ralph stătea în faţa lagunei lîngă un adăpost din trunchiuri şi frunze de palmieri, o colibă grosolană care părea gata să se prăbuşească. Nu-l observă pe Jack, decît cînd vorbi.

— Aveţi cumva apă?

Ralph, încruntat, înălţă privirea din masa de frunze. Îşi plimbă ochii peste Jack, dar nu-l observă.

— Am întrebat dacă are cineva nişte apă ? Mi-e sete.

Ralph îşi mută atenţia de la adăpost şi-l observă, tresărind, pe Jack.

— Ei, salut ! Apă ? E colo, lîngă pom. Trebuie să mai fi rămas.

Jack luă dintr-un grup de coji aşezate la umbră o tigvă de nucă de cocos, plină ochi cu apă proaspătă, şi bău. Apa i se prelinse pe bărbie, pe gît şi pe piept. Respiră zgomotos cînd termină.

— Simţeam nevoia să beau.

— Mai înalţ-o puţin, vorbi Simon din adăpost.

Ralph se întoarse spre adăpost şi ridică o cracă plină de frunze.

Frunzele se desprinseră şi căzură fluturînd. În gaura făcută, se ivi chipul nedumerit al lui Simon.

— Iartă-mă.

Ralph contemplă nemulţumit dezastrul.

— N-am să reuşesc niciodată să-l repar.

Se trînti la picioarele lui Jack. Simon rămase pe loc, uitîndu-se prin gaura din adăpost. O dată întins la pămînt, Ralph explică :

— Am lucrat zile întregi. Şi uite rezultatul !

Se ridicaseră două adăposturi şubrede. Unul din ele se deteriorase complet.

— Şi toţi o şterg, mereu. Ţii minte întrunirea ? Cînd s-a spus că toată lumea trebuie să muncească din greu pînă terminăm adăposturile ?

— Afară de mine şi de vînătorii mei...

— Afară de vînători. Ei bine, ţîncii sînt...

Gesticulă, căutînd un cuvînt.

— Nu-i nimic de făcut cu ei. Nici cei mai mari nu sînt mai breji. Vezi ? Am muncit toată ziua cu Simon. Nu ne-a ajutat nimeni. S-au dus să se scalde, să mănînce sau să se joace.

Simon îşi scoase prudent capul.

— Tu eşti şeful. Dă-le ordine !

Ralph şedea culcat şi se uita la palmieri şi la cer.

— Întruniri. Cui nu-i plac întrunirile ? Zilnic. De două ori pe zi. Discutăm. Se sculă într-un cot. Sînt sigur că dacă suflu acu în cochilie, o să vină cu toţii în fugă. Şi atunci, ştii bine, o să fim foarte solemni, iar cineva o să spună c-ar trebui să construim un avion, un submarin sau un aparat de televiziune. La sfîrşitul întrunirii, or să lucreze cinci minute şi pe urmă or să se ripisească sau or să plece la vînătoare.

Jack roşi.

— Avem nevoie de carne.

— Deocamdată n-avem de loc. Şi ne trebuie şi adăposturi. În afară de asta, vînătorii tăi s-au întors de mai multe ore. S-au scăldat.

— M-am dus să explorez, zise Jack. Eu le-am dat drumul. A trebuit să mă duc. M-am...

Încercă să evoce impulsul covîrşitor de a depista urme de animale şi de a le omorî.

— M-am dus să explorez. M-am gîndit că singur...

Nota de nebunie îi reapăru în ochi.

— M-am gîndit c-aş putea să ucid.

— Dar n-ai făcut-o.

— Am crezut c-o să reuşesc.

În vocea lui Ralph vibra o energie ascunsă.

— Dar n-ai făcut-o încă.

Insinuarea lui ar fi putut trece ca neintenţionată, dacă n-ar fi fost intonaţia.

— Cred că n-ai de gînd să ne ajuţi la adăposturi ?

— Ne trebuie carne...

— Şi n-o avem.

Duşmănia era limpede.

— O s-avem ! Data viitoare ! Trebuie să pun un vîrf de fier la suliţă ! Am rănit un porc, dar a căzut suliţa din el. Dacă am reuşi să facem vîrfuri...

— Avem nevoie de adăposturi !

Deodată, pe Jack îl apucă furia.

— Mă acuzi... ?

— Nu spun decît c-am lucrat din răsputeri. Doar atît.

Se roşiseră amîndoi şi le venea greu să se mai uite unul la altul. Ralph se rostogoli pe burtă şi începu să se joace cu iarba.

— Dacă mai plouă ca atunci cînd ne-au dat drumul, o să avem sigur nevoie de adăposturi. Şi mai e ceva. Avem nevoie de adăposturi din pricina...

Se opri o clipă şi mînia li se stinse. Continuă să discute despre acest nou subiect mai puţin primejdios.

— Ai băgat de seamă, nu ?

Jack lăsă suliţa şi se aşeză pe vine.

— Ce anume ?

— Ei bine, le e teamă.

Se răsuci pe iarbă şi se uită la faţa fioroasă şi murdară a lui Jack.

— Vorbesc de ce se întîmplă. Copiii visează. Îi auzi. Ai fost treaz azi-noapte ?

Jack clătină din cap.

— Vorbesc şi ţipă în somn. Ţîncii. Chiar şi unii dintre cei mari. Ca şi cum...

— Ca şi cum ar fi o insulă primejdioasă.

Uimiţi de întrerupere, ridicară privirea spre faţa serioasă a lui Simon.

— Ca şi cum, reluă Simon, fiara, fiara sau şarpele ăla ar exista cu adevărat. Ţineţi minte ?

Cei doi băieţi mai mari tresăriră cînd auziră cuvîntul detestat. Şerpii nu erau pomeniţi, nu trebuiau pomeniţi.

— Ca şi cum ne-am afla pe o insulă primejdioasă, zise Ralph încet. Da, aşa e.

Jack se ridică în capul oaselor şi îşi întinse picioarele.

— Sînt scrîntiţi.

— Nebuni de-a binelea. Ţineţi minte cînd ne-am dus în explorare ?

Îşi rînjiră unul altuia, amintindu-şi de măreţia primei zile. Ralph continuă.

— Aşa că ne trebuie adăposturi, ca un fel de...
— Cămin.
— Exact.
Jack îşi strînse picioarele, îşi prinse genunchii în mîini şi se încruntă ca să înţeleagă limpede situaţia.
— Cu toate acestea... în pădure. Vreau să spun, cînd vînezi... nu cînd culegi fructe, fireşte, ci cînd eşti singur...
Se opri o clipă, nesigur dacă Ralph îl ia în serios.
— Zi mai departe.
— Dacă vînezi, te trezeşti uneori că... Roşi brusc. Fireşte, nu-i nici o primejdie. Doar o senzaţie. Simţi că nu vînezi... ci că eşti vînat ; ca şi cum te-ar urmări tot timpul ceva în junglă.
Tăcură din nou : Simon concentrat, Ralph neîncrezător şi vag indignat. Se sculă în capul oaselor şi se frecă pe umăr cu o mînă murdară.
— Păi, nu ştiu.
Jack sări în picioare şi vorbi foarte repede.
— Aşa te simţi în pădure. Fireşte, nu-i nimic la mijloc. Doar... doar...
Făcu cîţiva paşi rapizi spre plajă, apoi se întoarse.
— Doar eu ştiu cum se simt. Înţelegi ? Asta-i tot.
— Cel mai bun lucru e să fim salvaţi.
Jack trebui să reflecteze o clipă înainte de a-şi aminti ce însemna salvarea.

— Salvaţi ? A, da, desigur. Deşi aş vrea să prind mai întîi un porc...
Înşfăcă suliţa şi o azvîrli în pămînt. Expresia opacă şi dementă îi reveni în privire. Ralph îl examină prin claia de păr blond.
— Atîta vreme cît vînătorii tăi îngrijesc de foc...
— Ia mai du-te dracului cu focul tău !
Cei doi băieţi coborîră pe plajă, se întoarseră şi se uitară peste umăr la muntele roz. Şuviţa de fum schiţa o linie cretoasă pe albastrul compact al cerului, tremură, se înălţă şi dispăru. Ralph se încruntă.
— Mă întreb cît de departe se vede.
— La kilometri.
— Nu iese destul fum.
Rădăcina de jos a şuviţei, conştientă parcă de privirea lor, se îngroşă, deveni tulbure şi alb-gălbuie, apoi se căţără pe coloana firavă.
— Au pus pe foc ramuri verzi, murmură Ralph.
Oare ? Ridică ochii în sus şi se întoarse brusc, scrutînd orizontul.
— Acuma văd !
Jack strigă atît de tare, încît Ralph tresări violent.
— Ce ? Unde ? Un vapor ?
Jack arăta însă spre prăpăstiile înalte care coborau de pe munte spre partea mai plană a insulei.
— Fireşte ! Acum stau întinşi acolo sus... n-au încotro, cît soarele e prea puternic...
Ralph privi uimit faţa extaziată a lui Jack.

— ...se suie sus, sus de tot, ca să stea la umbră, să se odihnească în timpul arşiţei, ca vacile acasă...

— Am crezut c-ai văzut un vapor !

— Am putea să ne apropiem pe furiş... să ne vopsim feţele ca să nu ne vadă... poate să-i înconjurăm şi atunci...

Ralph nu-şi mai putu stăpîni indignarea.

— Vorbeam de fum ! Nu vrei să fii salvat ? Nu ştii să vorbeşti decît de porci, porci, şi iar porci !

— Dar avem nevoie de carne !

— Muncesc toată ziua doar eu cu Simon, iar tu te întorci şi nici măcar nu observi c-am ridicat colibe ?

— Şi eu am muncit...

— Tu faci ce-ţi place ! strigă Ralph. Vînezi ! În timp ce eu...

Se înfruntară pe plaja strălucitoare, uimiţi de sentimentul duşmăniei. Ralph îşi mută primul privirea, prefăcîndu-se că se interesează de un grup de ţînci pe nisip. De după platformă se auziră ţipetele vînătorilor care se scăldau în bazin. La capătul platformei zăcea culcat Piggy, cu ochii la apa sclipitoare.

— Băieţii nu-s de mare folos.

Voia să spună că nimeni nu-i chiar aşa cum ţi-l închipui.

— Simon ! El e de folos. Arătă spre adăposturi. Toţi ceilalţi s-au cărat. Simon a muncit ca şi mine. Doar că...

— Simon e întotdeauna gata să dea o mînă de ajutor.

Ralph se întoarse la adăposturi, cu Jack alături.

— Am să-ţi ajut niţel, înainte de-a mă scălda, murmură Jack.

— Nu te deranja.

Cînd ajunseră însă la adăposturi, Simon dispăruse. Ralph vîrî capul în gaura dintre frunze, îl scoase şi se întoarse spre Jack.

— A întins-o.

— S-o fi săturat, zise Jack, şi s-a dus să se scalde şi el.

Ralph se încruntă.

— E un băiat ciudat. E neobişnuit.

Jack îi dădu dreptate, mai mult de dragul de a fi de acord cu el şi, printr-un consemn tacit, părăsiră adăpostul şi se îndreptară spre bazin.

— Iar pe urmă, zise Jack, după ce mă scald şi mănînc, am să mă duc în partea ailaltă a muntelui să văd dacă nu găsesc vreo urmă. Vii şi tu ?

— Dar soarele aproape c-a asfinţit.

— Poate mai am timp.

Se plimbară împreună — două lumi de experienţe şi sentimente diferite, incapabile să comunice.

— Dac-aş putea să prind un porc !

— Eu mă întorc să continui lucrul la adăposturi.

Se priviră nedumeriți, cu dragoste și ură. Toată apa caldă și sărată a bazinului, strigătele, stropeala și rîsetele cu greu reușiră să-i unească din nou.

Simon, pe care se așteptau să-l găsească, nu se afla la bazin.

Cînd ceilalți doi porniseră de-a lungul plajei ca să se uite la munte, Simon îi urmărise la cîțiva pași, apoi se oprise. Rămăsese pe loc și se încruntase la o movilă de nisip pe plajă, unde cineva încercase să ridice o căsuță sau o colibă. Apoi întoarse spatele și intrase hotărît în pădure. Era un băiat mic și osos, cu bărbie ascuțită ; ochii foarte strălucitori îl înșelaseră pe Ralph cînd îl socotise încîntător de vesel și de malițios. Claia de păr negru și aspru atîrna lungă, acoperindu-i aproape fruntea joasă și lată. Purta niște pantaloni scurți în zdrențe și era în picioarele goale, ca și Jack. Pielea, destul de închisă la culoare, se bronzase puternic, lucind de transpirație.

Își croi drum în susul brazdei, trecu de marea stîncă pe care se cocoțase Ralph în prima dimineață și o apucă la dreapta, printre pomi. Călca cu pași regulați prin hectarele de pomi fructiferi, unde și cei mai neajutorați își găseau ușor hrană, chiar dacă era nesatisfăcătoare. Florile și fructele creșteau împreună pe aceiași pomi, pretutindeni plutea mirosul de fructe coapte și se auzea bîzîitul a milioane de albine adunînd miere. Aici îl ajunseră din urmă puștii

care fugiseră după el. Vorbeau, scoteau strigăte de neînțeles și îl trăgeau spre pomi. Apoi, în bîzîitul albinelor, în lumina soarelui de după-amiază, Simon le culese fructele la care nu puteau ajunge, le alese pe cele mai frumoase din frunziș și le împărți mîinilor întinse și nenumărate. Cînd îi sătură, se opri și se uită împrejur. Puștii îl pîndeau cu o expresie ciudată peste mîinile pline cu fructe coapte.

Simon se întoarse de la ei și o luă pe poteca de-abia vizibilă. În curînd jungla înaltă îl înghiți. Trunchiuri lungi purtau flori de un albastru pal, neobișnuite, pînă sus, în baldachinul întunecat, unde viața continua zgomotos. Aerul de aici era întunecat, iar lianele își lăsau brațele în jos, ca un cordaj de vas cu pînze, scufundat. Pașii i se imprimau în pămîntul moale, iar lianele tremurau pe toată lungimea cînd le lovea.

Ajunse în sfîrșit într-un loc unde lumina se revărsa din plin. Neavînd nevoie să urce prea mult ca să găsească soarele, lianele țesuseră un covor uriaș, atîrnat într-o latură a luminișului din junglă ; o puzderie de stînci ieșeau aproape la suprafață și nu lăsau să crească decît plantele mici și ferigile. Întregul spațiu era îngrădit de tufișuri întunecate și frumos mirositoare — un amfiteatru de arșiță și de lumină. Un pom imens, prăbușit de-a lungul unui colț, se sprijinea de cei încă în picioare și o veveriță sprintenă aruncă raze galbene și roșii pînă în vîrf.

Simon se opri. Se uită peste umăr, ca și Jack, la cărările ascunse în urmă și aruncă repede o privire împrejur pentru a se încredința că e complet singur. O clipă, se mișcă aproape pe furiș. Apoi se aplecă și pătrunse și în centrul covorului. Lianele și tufișurile erau atît de aproape, încît le pătă de transpirație ; după trecerea lui, se strînseră la loc. Ajuns înăuntru, se pomeni într-o colibă mică, despărțită de luminiș prin cîteva frunze. Se ghemui, desfăcu frunzele și se uită. Nimic nu se mișca, în afara unei perechi de fluturi frumos colorați, care dansau unul în jurul altuia în aerul fierbinte. Își ținu răsuflarea și își struni urechea la zgomotele de pe insulă. Seara înainta repede ; strigătele păsărilor strălucitoare și fantastice, bîzîitul albinelor, pînă și țipătul pescărușilor ce se întorceau la cuiburile lor dintre stîncile pătrate, descrescuseră. În larg, marea spărgîndu-se la kilometri depărtare, pe recife, scotea un sunet mai puțin perceptibil decît pulsația sîngelui.

Simon dădu drumul perdelei de frunze. Sulițele piezișe ale soarelui de culoarea mierei se micșorară ; alunecară pe vîrful tufișurilor, trecură pe deasupra bobocilor verzi ca niște lumînări, urcară spre baldachin, iar bezna se adună pe sub pomi. O dată cu dispariția treptată a luminii, muriră și culorile stridente, iar arșița și agitația se domoliră. Bobocii ca niște lumînări fremătară. Sepalele lor verzi se desfăcură puțin și vîrfurile albe ale florilor se înălțară delicat în întîmpinarea aerului curat.

Lumina soarelui se ridicase definitiv din spațiul deschis și se retrăsese de pe cer. Bezna potopi, inundînd drumurile dintre pomi, pînă cînd deveniră obscure și stranii, ca fundul mării. Bobocii ca lumînarea își deschiseră florile largi și albe, sticlind în lumina ce picura de pe primele stele. Parfumul lor se răspîndi în aer și se înstăpîni pe insulă.

Capitolul IV

FEŢE VOPSITE ŞI PĂR LUNG

Primul ritm cu care se obişnuiră a fost trecerea lentă din zori pînă la înserarea bruscă. Acceptară plăcerile dimineţii, soarele strălucitor, marea impunătoare şi aerul plăcut, ca momente cînd te puteai juca frumos, iar viaţa era atît de plină, încît speranţa devenea de prisos, fiind prin urmare dată uitării. Spre amiază, cînd torentele de lumină cădeau mai aproape de verticală, culorile rigide ale dimineţii se îndulceau, prinzînd reflexe de perlă şi opal ; iar arşiţa — ca şi cum înălţimea ameninţătoare a soarelui i-ar fi dăruit un impuls — se transforma într-o lovitură de care se fereau fugind la umbră şi stînd acolo culcaţi, poate chiar dormind.

La prînz se petreceau lucruri ciudate. Marea sclipitoare se umfla, despicîndu-se în suprafeţe plane, enervante prin mişcarea lor imposibilă ; reciful de coral şi cîţiva palmieri piperniciţi, agăţaţi de porţiunile mai ridicate, se înălţau spre cer, tremurau, se rupeau în bucăţi, alergau ca picăturile de ploaie pe sîrmă, sau se multiplicau ca într-o stranie succesiune de oglinzi. Uneori, se întrezărea ameninţător, uscatul, acolo unde nu exista uscat, destrămîndu-se ca un balon, în timp ce copiii îl urmăreau din ochi. Piggy, cu un aer savant, denunţă fenomenul, ca fiind un „miraj" ; şi cum nici un băiat nu reuşea să ajungă nici măcar pînă la reciful de pe întinderea marină unde pîndeau rechinii cu botul deschis, se obişnuiră cu aceste mistere şi le ignorară, aşa cum ignorau stelele miraculoase şi pîlpîitoare. La amiază, iluziile se destrămau pe cer şi soarele îi aţintea feroce, ca un ochi mînios. Apoi, spre sfîrşitul după-amiezii, mirajele se împuţinau, orizontul se uniformiza, devenind albastru şi dens, o dată cu asfinţitul. Era un alt moment de răcoare relativă, ameninţat însă de venirea întunericului. Cînd soarele se cufunda, bezna se prăbuşea asupra insulei ca spuma unui stingător de incendii şi, curînd, sub stelele îndepărtate, adăposturile se umpleau de neastîmpăr.

Cu toate acestea, tradiţia nordeuropeană a muncii, a jocului şi a hranei le făcu imposibilă, tot timpul zilei, adaptarea completă la acest nou ritm. Puştiul pe nume Percival se furişase de la început într-un adăpost şi rămăsese acolo două zile, vorbind, cîntînd şi plîngînd, pînă au crezut că s-a ţicnit şi ce s-au mai distrat pe seama lui ! De atunci slăbise, avea ochii roşii şi era foarte trist ; un puşti care se juca puţin şi plîngea deseori.

Băieţii mai mici erau cunoscuţi acum sub numele generic de „puştii". Descreşterea în înălţime, de la statura lui Ralph în jos, avea loc treptat ; şi, cu toate că exista o categorie confuză, cuprinzînd pe Simon, pe Robert şi pe Maurice, nimănui nu-i era greu să-i recunoască pe cei mari la un capăt şi pe cei mici la celălalt. Puştii neîndoielnici, cei de vreo şase ani, duceau o viaţă a lor, foarte distinctă, dar în acelaşi timp intensă. Mîncau mai toată ziua, culegînd fructe de unde reuşeau să ajungă, fără a fi prea mofturoşi dacă erau sau nu coapte sau bune. Se obişnuiseră cu durerile de stomac şi cu un fel de diaree cronică. Sufereau spaime nemărturisite în beznă şi se ghemuiau unul într-altul, căutînd încurajare. În afară de hrană şi de somn, găseau vreme să joace jocuri stupide şi banale printre dunele de nisip alb de la ţărmul mării strălucitoare. Plîngeau după mămicile lor mult mai puţin decît te-ai fi putut aştepta ; se bronzaseră grozav şi erau extrem de murdari. Ascultau chemările cochiliei, mai ales fiindcă sufla Ralph în ea, care, fiind destul de mare, reprezenta o legătură cu universul adult al autorităţii ; şi, într-o oarecare măsură, fiindcă le făcea plăcere distracţia de a se aduna. Altfel însă, rareori le păsa de cei mari şi duceau o viaţă a lor, în comun, şi foarte emotivă.

Ridicaseră castele de nisip la stăvilarul rîuleţului. Aceste castele, înalte cam de treizeci de centimetri, erau împodobite cu scoici, flori ofilite şi pietre interesante. În jurul castelelor

se afla o mulţime de semne, cărări, ziduri, şine de cale ferată, care nu căpătau sens decît dacă le priveai de la nivelul plajei. Aici se jucau puştii, poate nu prea fericiţi, dar cel puţin adînc preocupaţi de distracţiile lor, şi, deseori, jucau cîte trei împreună acelaşi joc.

Tot trei se jucau şi acum — Henry fiind cel mai înalt dintre ei. Era rudă îndepărtată cu celălalt băiat, cel cu pata de culoarea dudei pe faţă, care dispăruse din seara marelui foc ; nu era însă destul de mare ca să priceapă şi, dacă i s-ar fi spus că băiatul plecase acasă cu un avion, ar fi acceptat afirmaţia fără să crîcnească sau să se îndoiască.

În acea după-amiază, Henry deveni un fel de conducător, fiindcă ceilalţi doi copii erau Percival şi Johnny, cei mai mici băieţi de pe insulă. Percival avea părul cenuşiu şi nu fusese foarte simpatic nici măcar mamei lui ; Johnny era bine făcut, avea păr blond şi era belicos din naştere. Acum devenise ascultător, fiindcă jocul îl interesa : cei trei copii, îngenuncheaţi în nisip, stăteau cuminţi.

Roger şi Maurice ieşiră din pădure. Fuseseră înlocuiţi la corvoada de la foc şi coborîră să se scalde. Roger îi conduse direct prin castele, dărîmîndu-le cu piciorul, îngropînd florile şi risipind pietrele alese. Maurice îl urmări rîzînd, mărind dezastrul. Cei trei puşti se opriră din joc şi ridicară privirile. Întîmplător, semnele făcute de ei, şi care îi preocupau în mod special rămaseră neatinse, aşa că nu protestară. Doar Percival începu să scîncească, fiindcă îi

intrase nisip în ochi, iar Maurice se grăbi să treacă. Mai înainte, acasă, Maurice fusese pedepsit deoarece aruncase cu nisip în ochii unui băiat mai mic. Acum, deşi nu exista nici un părinte ca să-i tragă cîteva la fund, simţi totuşi căinţa unui gest urît. Prin minte îi trecu o scuză. Murmură ceva în legătură cu scăldatul şi o rupse la fugă.

Roger rămase cu ochii la puşti. Nu era cu mult mai bronzat decît atunci cînd sărise din avion, dar claia de păr negru, lăsată pe ceafă şi pe frunte părea să meargă de minune cu faţa lui mohorîtă, făcînd ca atitudinea lui iniţială de izolare să devină de-a dreptul respingătoare. Percival încetă cu scîncitul şi îşi văzu mai departe de joacă, căci lacrimile îi spălaseră nisipul din ochi. Johnny îl urmări cu ochii albaştri de porţelan ; apoi reîncepu să-l împroaşte cu nisip, şi în curînd Percival izbucni iar în plîns.

Henry obosi cu joaca şi o luă agale spre plajă, iar Roger îl urmă, ţinîndu-se pe sub palmieri, şi apucînd-o ca din întîmplare în aceeaşi direcţie. Henry depăşi palmierii şi umbra, fiind prea tînăr ca să evite soarele. Coborî pe plajă şi îşi găsi de lucru pe ţărm. Fluxul uriaş al Pacificului înainta şi la fiecare cîteva secunde apa relativ liniştită a lagunei se umfla şi pătrundea treptat pe mal. În acel ultim ostrov al mării trăiau creaturi minuscule şi transparente, venite în explorare o dată cu apa pe nisipul fierbinte şi uscat. Cu organe delicate de simţire cercetau noul tărîm. Poate că apăruse hrană acolo unde la ultima lor incursiune nu

existase ; excremente de păsări, poate insecte, orice fel de rămăşiţe ale vieţii terestre de pe insulă. Ca o puzderie de dinţi mititei ai unui fierăstrău, creaturile transparente curăţau, asemenea unor gunoieri, plaja.

Pe Henry spectacolul îl fascină. Moşmoni în apă cu un băţ găsit întîmplător, ros şi albit de valuri, încercînd să controleze mişcările gunoierilor. Săpă în nisip canale mici, pe care fluxul le umplu, şi încercă să le populeze cu acele creaturi. Operaţia îl captivă, producîndu-i o bucurie imensă, căci simţea că exercită control asupra unor alte vieţuitoare. Vorbi cu ele, le îmboldi, le dădu ordine. Acoperite de reflux, urmele paşilor săi deveniră golfuleţe în care creaturile erau ţinute prizoniere, lăsîndu-i iluzia unei mari îndemînări. Se ghemui pe ţărm, se aplecă, o şuviţă îi căzu pe frunte şi în ochi, iar soarele după-amiezii îşi goli în el tolba de săgeţi invizibile.

Roger aşteptă şi el. La început se ascunse pe după trunchiul unui palmier uriaş ; dar Henry se concentrase atît de mult asupra creaturilor transparente încît, în cele din urmă, se ridică în picioare, la vedere. Se uită de-a lungul plajei. Percival plecase plîngînd, iar Johnny rămăsese singur şi triumfător în proprietatea castelelor. Stătea lîngă ele, fredona încet şi arunca cu nisip într-un Percival imaginar. Roger vedea în spatele lui Henry platforma şi sclipirea jerbelor de apă cînd săreau în bazin Ralph, Simon, Piggy şi Maurice. Ascultă cu atenţie, dar îi auzi slab.

O briză neaşteptată scutură marginile palmierilor, iar frunzele lor se mişcară şi tremurară. La douăzeci de metri deasupra lui Roger, un mănunchi de nuci de cocos — hălci fibroase, mari ca nişte mingi de rugby — se desprinseră de pe crăci. Căzură în jurul lui, cu buşituri înfundate, fără să-l lovească. Roger nu se gîndi să fugă, ci se uită de la nucile de cocos la Henry şi înapoi.

Pe sub palmieri se întindea o plajă înaltă ; milioane de valuri împrăştiaseră pietrele, aflate odinioară pe nisipul altor plăji. Roger se aplecă, ridică o piatră, ţinti şi o aruncă în Henry — ca să-şi greşească însă ţinta. Piatra, rămăşiţă a unor vremuri absurde, ricoşă la cinci metri în dreapta lui Henry şi căzu în apă. Roger adună o mînă de pietre şi începu să le arunce. Totuşi, în jurul lui Henry rămînea un spaţiu cu un diametru de vreo şase metri, unde nu îndrăznea să arunce. Invizibile şi puternice, legile necruţătoare ale vieţii de mai înainte domneau şi aici. În jurul copilului ghemuit se afla protecţia părinţilor, a şcolii, a poliţiei şi a legii. Braţul lui Roger era dirijat de o civilizaţie ruinată, care nu ştia nimic despre el.

Plescăiturile din apă îl surprinseră pe Henry. Părăsi creaturile transparente şi tăcute şi se concentră, ca un cîine de vînătoare, asupra centrului cercurilor concentrice. Pietrele cădeau într-o parte şi într-alta, iar Henry se întorcea ascultător, dar veşnic prea tîrziu ca să le vadă în aer. În sfîrşit, zări una şi rîse, căutînd prietenul care îl necăjea. Ralph însă se ascunse din

nou în dosul trunchiului de palmier, se sprijinea de el suflînd repede şi clipind des. Henry pierdu interesul asupra pietrelor şi plecă.

— Roger !

Jack stătea cam la zece metri depărtare sub un pom. Cînd Roger deschise ochii şi îl văzu, pe pielea brunetă se strecură o umbră întunecată ; Jack nu observă însă nimic. Era neastîmpărat, nerăbdător, îi făcea semn cu mîna să vină, aşa că Roger se îndreptă spre el.

La capătul rîului se afla un bazin mic de tot, stăvilit de nisip şi plin de nuferi albi şi de trestii ca nişte ace. Aici aşteptau Sam şi Eric şi Bill. Jack se feri de soare, îngenunche lîngă bazin şi deschise cele două frunze mari pe care le ducea în mînă. Într-una era argilă albă, în cealaltă argilă roşie. Lîngă ei găsiră o bucată de mangal, rămasă de la foc.

Jack îi explică lui Roger în timp ce lucra.

— Porcii nu mă miros. Cred însă că mă văd. Un lucru roz pe sub pomi.

Se mînji cu argilă.

— De-aş avea nişte argilă verde !

Întoarse spre Roger o faţă ascunsă pe jumătate, şi răspunse privirii lui uimite.

— Ca să vînez. Ca la război. Ştii... vopsea de camuflaj. Ca lucrurile alea care vor să arate altfel...

Se schimonosi, încercînd să explice.

— ...ca fluturii de noapte pe pomi.

Roger îl înţelese şi îl aprobă grav. Gemenii veniră spre Jack şi începură să protesteze ti-

mid, într-o anumită problemă. Jack le făcu semn să-l lase în pace.

— Gura !

Frecă bucata de cărbune între petele roşii şi albe de pe faţă.

— Nu. Voi doi veniţi cu mine.

Se uită la reflexul lui în apă, şi îi displăcu. Se aplecă, ridică o mînă de apă călduţă şi spălă murdăria de pe faţă. Apărură sprîncenele de culoarea nisipului şi pistruii.

Roger zîmbi fără să vrea.

— Dar murdar mai eşti !

Jack voia să-şi aranjeze altfel faţa. Îşi vopsi cu alb un obraz şi o orbită, apoi se frecă cu roşu pe cealaltă jumătate a feţei şi trase cu bucata de cărbune o dîră neagră de la urechea dreaptă la falca stîngă. Se uită în bazin ca într-o oglindă, dar răsuflarea tulbură luciul apei.

— Samşieric. Aduceţi-mi o nucă de cocos. Una goală.

Îngenunche, ţinînd în mîini coaja plină cu apă. O pată rotundă de soare îi căzu pe faţă şi în adîncurile apei se răspîndi o strălucire. Se uită uimit, nu atît la sine, cît la un străin impunător. Vărsă apa, sări în picioare şi rîse nervos. Lîngă bazin, trupul lui musculos susţinea o mască care le atrăgea privirile şi îi înspăimînta. Începu să danseze, iar rîsul lui răsună ca un lătrat însetat de sînge. Porni ţopăind spre Bill, şi masca părea un lucru de sine stătător, în spatele căruia se ascundea Jack, eliberat de ruşine şi de timiditate. Faţa

cu culori roşii, albe şi negre se clătină prin aer şi ţopăi spre Bill. Bill rîse ; apoi, deodată, tăcu şi se strecură în desişuri.

Jack se repezi la gemeni.

— Ceilalţi fac un şir. Hai !

— Dar...

— ...noi...

— Haideţi ! Am să mă furişez şi-am să-l înjunghii...

Masca îi forţă să-l urmeze.

Ralph ieşi din bazin, o apucă pe plajă şi se aşeză la umbra palmierilor. Îşi dădu peste cap părul blond, lipit de sprîncene. Simon făcea pluta, bătînd apa cu picioarele, în timp ce Maurice se antrena la sărituri. Piggy se plimba îngîndurat, ridicînd diverse lucruri la întîmplare şi aruncîndu-le apoi. Fluxul acoperise bălţile dintre stînci care îl fascinaseră, aşa că nu era nimic interesant de văzut pînă la reflux. Deodată îl zări pe Ralph pe sub palmieri şi se duse să se aşeze alături.

Piggy avea nişte pantaloni scurţi ferfeniţiţi, trupul gras i se bronzase şi, indiferent la ce se uita, lentilele ochelarilor sclipeau. Era singurul băiat de pe insulă al cărui păr părea că nu creşte. Restul aveau adevărate clăi, dar părul lui Piggy îi atîrna în şuviţe rare, ca şi cum chelia ar fi fost condiţia lui firească, această acoperitoare imperfectă urmînd totuşi să dispară repede, ca stratul moale de catifea de pe coarnele cerbilor tineri.

— M-am gîndit la un ceas, zise el. Am putea să facem un ceas de soare. Să înfigem un băţ în nisip şi pe urmă...

Efortul de a explica procesul matematic necesar, se dovedi prea mare. În schimb, flutură mîna de mai multe ori.

— Şi un aeroplan, şi un aparat de televiziune, zise Ralph acru, şi un motor cu aburi.

Piggy clătină din cap.

— Trebuie să ai multe materiale din metal pentru astfel de obiecte, şi n-avem metal. Avem însă un băţ.

Ralph se întoarse şi zîmbi involuntar. Piggy te scotea din sărite ; grăsimea lui, asta-mă, ca şi ideile lui practice te enervau ; aveai întotdeauna o mică plăcere să-ţi baţi joc de el, chiar dacă n-o făceai înadins.

Piggy îi văzu zîmbetul şi îl interpretă greşit, ca un semn de prietenie. Printre copiii mari se stabilise tacit consemnul că Piggy era un intrus, nu numai datorită accentului său, care nu conta, cît grăsimii, asta-mei, ochelarilor, ca şi unei oarecare lipse de înclinare pentru munca manuală. Acum, înţelegînd că o parte din cuvintele lui îl făcuseră pe Ralph să zîmbească, se bucură şi încercă să cîştige teren.

— Avem o groază de beţe. Am putea să facem fiecare un cadran solar. Atunci am şti cît e ceasul.

— Mare scofală !

— Ai zis că vrei să facem ceva. Ca să fim salvaţi.

— Ia mai taci !

Sări în picioare şi fugi spre bazin, chiar în clipa cînd Maurice executa o săritură nu prea reuşită. Ralph se bucură că se ivise prilejul să schimbe discuţia. Cînd Maurice apăru la suprafaţă, îi strigă.

— Ai sărit pe burtă ! Ai sărit pe burtă !

Maurice îi zîmbi şi Ralph se lăsă uşor în bazin. Dintre toţi băieţii, el se simţea cel mai bine în apă ; astăzi, însă, agasat de faptul că se pomenise de salvare — inutila şi caraghioasa lor salvare — nici adîncurile verzi ale apei şi nici soarele auriu şi zdrobit nu-l mai consolau. În loc să rămînă şi să se joace, înotă cu mişcări regulate pe sub trupul lui Simon, şi ieşi la celălalt capăt al bazinului, unde se întinse mlădios şi ud ca o focă. Piggy, veşnic neîndemînatic, se sculă şi veni lîngă el, dar Ralph se întoarse pe burtă şi se prefăcu că nu-l vede. Mirajele se destrămaseră şi îşi plimbă posac privirea de-a lungul orizontului întins şi albastru.

În clipa următoare sări în picioare şi strigă :

— Fum ! Fum !

Simon încercînd să iasă din bazin, luă o gură de apă. Maurice, gata să plonjeze, se întoarse pe călcîie, o zbughi spre platformă şi o coti spre iarba de sub palmieri. Acolo începu să-şi tragă chiloţii în zdrenţe, gata de orice eventualitate.

Rămas în picioare nemişcat, Ralph îşi ţinea părul peste cap cu o mînă iar pe cealaltă o încleştase. Simon se strecură pe brînci afară

din apă. Piggy își frecă ochelarii de chiloți și clipi la mare.

Maurice își vîrî amîndouă picioarele printr-un crac al chiloților. Dintre toți, doar Ralph stătea liniștit.

— Nu văd nici urmă de fum, zise Piggy cu neîncredere. Nu văd nici urmă de fum, Ralph, unde-o vezi ?

Ralph nu răspunse. Își încleștase mîinile pe frunte, ca părul blond să nu-i cadă pe ochi. Se apleca înainte, iar sarea începu să-i înălbească trupul.

— Ralph, unde-i vaporul ?

Simon, care stătea alături, se uită de la Ralph la orizont. Pantalonii lui Maurice se rupseră cu un suspin și-i abandonă ca pe o epavă ; se repezi spre pădure, apoi se întoarse.

Fumul — un ghem mic și strîns la orizont — se desfăcea încet în fuioare. Sub fum apăru o pată mică, care ar fi putut fi un coș de vapor. Ralph era palid în timp ce vorbea singur.

— Au să vadă fumul nostru.

Piggy se uita acum în direcția bună.

— Nu mi se pare c-ar fi ceva.

Se întoarse și scrută muntele. Ralph continua să urmărească cu ochi lacomi vaporul. Fața lui își recăpătase culoarea. Simon stătea alături tăcut.

— Nu văd prea bine, zise Piggy, dar la noi se înalță cumva fumul ?

Ralph se mișcă nerăbdător, pîndind încă vaporul.

— Fumul de pe munte.

Maurice veni în fugă și se holbă la mare. Atît Simon cît și Piggy se uitau în sus pe munte. Piggy își făcu ochii mici, dar Simon strigă, ca și cum ar fi fost rănit.

— Ralph ! Ralph !

La vibrația din glasul lui, Ralph se răsuci pe nisip.

— Spune-mi, zise Piggy neliniștit, se vede vreun semnal ?

Ralph urmări fumul ce se destrăma la orizont, apoi se uită în sus pe munte.

— Ralph, te rog ! Se vede vreun semnal ?

Simon întinse timid mîna ca să-l atingă pe Ralph ; Ralph însă o rupse la fugă, dădu buzna prin apa mică de la capătul bazinului și peste nisipul alb și fierbinte și pe sub palmieri. Se luptă o clipă cu desișurile care și începuseră să înăbușe brăzdătura. Simon fugi după el, apoi Maurice. Piggy strigă :

— Ralph ! Te rog, Ralph !

Începu și el să fugă, dar mai înainte de a ajunge pe terasă, se împiedică de chiloții aruncați de Maurice. În spatele celor patru băieți, fumul se mișca ușor la orizont ; pe plajă, Henry și Johnny aruncau cu nisip în Percival, care plîngea din nou liniștit ; toți trei ignorau cu desăvîrșire agitația celor mai mari.

Cînd Ralph ajunse la capătul brăzdăturii, își trase răsuflarea ca să înjure. Își chinui cu disperare trupul gol printre lianele înțepătoare

și se umplu de șuvițe de sînge. Ralph se opri în locul unde începea ascensiunea abruptă a muntelui. Maurice se afla doar la cîțiva pași în urmă.

— Ochelarii lui Piggy ! strigă Ralph. Dacă s-a stins focul o s-avem nevoie de ei...

Încetă să mai strige și se clătină. Piggy de-abia se vedea, urcînd din greu de pe plajă. Ralph se uită la orizont, apoi în susul muntelui. Merita s-aduci ochelarii lui Piggy, cînd vaporul avea să dispară între timp ? Însemna să se cațere și să găsească focul stins, și atunci nu le mai rămînea decît să-l urmărească pe Piggy cum suie costișa, în timp ce vaporul dispărea la orizont. În culmea disperării și roș de nehotărîre, Ralph strigă :

— O, Dumnezeule ! O, Dumnezeule !

Simon, luptîndu-se cu tufișurile, își ținu răsuflarea și se schimonosi. Ralph o porni orbește mai înainte, ca un sălbatic, în vreme ce șuvița de fum a vaporului se îndepărta.

Focul se stinsese. Au văzut imediat ; au văzut ceea ce știuseră de jos de pe plajă cînd fumul bine cunoscut de acasă le semnalizase. Focul se stinsese de tot, nu mai scotea fum, era mort ; paznicii dispăruseră. O grămadă de combustibil stătea gata de-a fi folosit.

Ralph se întoarse spre mare. Orizontul se întindea din nou, impersonal, golit de orice, afară de dîra ușoară de fum. Ralph o rupse la fugă din greu printre stînci, se așeză pe marginea recifului roz și țipă la vapor.

— Întoarce-te ! Întoarce-te !

Fugi încoace și încolo de-a lungul recifului, cu chipul îndreptat tot timpul spre mare, iar vocea i se înălță demențial.

— Întoarce-te ! Întoarce-te !

Apărură Simon și Maurice. Ralph îi privi fără să clipească. Simon se întoarse, ștergîndu-și apa de pe obraji. Ralph căută în minte cea mai îngrozitoare înjurătură ce o cunoștea.

— Au lăsat să se stingă blestematul ăsta de foc !

Se uită în jos la partea ostilă a muntelui. Se ivi și Piggy, cu răsuflarea tăiată și scîncind ca un puști. Ralph își încleștă pumnii și roși violent. Își concentră privirea și cu toată amărăciunea din voce li se adresă :

— Uite-i !

Jos, departe, printre stîncile roz sfărîmate de lîngă malul mării apăru o procesiune. Cîțiva dintre băieți purtau șepci negre, altminteri erau aproape goi. Ridicau bețele în ritm cînd dădeau de un petec de pămînt mai ușor de străbătut. Psalmodiau ceva în legătură cu o boccea purtată cu mare grijă de gemenii rătăcitori. Ralph îl identifică chiar de la distanță pe Jack — înalt, cu părul roșcat și, inevitabil, în fruntea procesiunii.

Simon se uită de la Ralph la Jack, cum se uitase de la Ralph la orizont, și spectacolul îl înspăimîntă. Ralph nu mai spunea nimic, aștepta să se apropie procesiunea. Psalmodierea se distingea, deși la acea distanță cuvintele erau încă de neînțeles. În spatele lui Jack mergeau gemenii, ducînd pe umeri un par lung.

Un porc curățat de măruntaie se clătina greoi pe par, în timp ce gemenii se opinteau pe solul accidentat. Capul porcului atîrna cu gîtul despicat, de parcă ar fi căutat ceva pe jos. În cele din urmă, cuvintele melopeei ajunseră prin aer pînă la ei, peste căldarea din munte plină de lemne înnegrite și cenușă.

— Înjunghie porcul ! Taie-i gîtul ! Să lase sînge !

În timp ce cuvintele începeau să se distingă, procesiunea ajunse la porțiunea cea mai abruptă a muntelui, apoi melopeea se stinse. Piggy se smiorcăi, iar Simon sîsîi la el să tacă, de parcă ar fi vorbit tare în biserică.

Cu chipul mînjit de argilă, Jack ajunse primul în vîrf și, ridicînd sulița, îl salută entuziasmat pe Ralph.

— Uite ! Am omorît un porc... ne-am furișat peste ei... i-am încercuit...

Dintre vînători izbucniră voci.

— L-am încercuit...

— Ne-am strecurat...

— Porcul a guițat...

Gemenii stăteau locului, porcul se clătina între ei, lăsînd să cadă pe stîncă picături negre. Cei doi păreau să se contopească în același rînjet larg și delirant. Jack avea prea multe lucruri să-i spună urgent lui Ralph. În schimb, țopăi cîțiva pași, apoi își aminti de demnitatea lui și rămase liniștit și zîmbitor. Observă că are sînge pe mîini, se strîmbă de greață, căută ceva cu care să și le curețe, apoi la șterse pe chiloți și rîse.

— Ați lăsat să se stingă focul ! zise Ralph. Jack recunoscu, ușor enervat, această scăpare, dar prea încîntat ca să se necăjească.

— O să-l aprindem din nou. Ar fi trebuit să vii cu noi, Ralph. Ne-am distrat nemaipomenit. Gemenii au fost trîntiți...

— Am lovit porcul...

— ...eu am căzut peste el...

— I-am tăiat grumazul, zise Jack mîndru, dar tresărind. Pot să iau briceagul tău, Ralph, ca să fac o crestătură pe mîner ?

Băieții trăncăneau și țopăiau. Gemenii continuară să zîmbească.

— Au curs rîuri de sînge, zise Jack, rîzînd și cutremurîndu-se, ar fi trebuit să vezi !

— O să mergem la vînătoare în fiecare zi...

Ralph vorbi din nou, răgușit.

— Ați lăsat să se stingă focul !

Repetarea îl neliniști pe Jack. Se uită la gemeni, apoi îndărăt la Ralph.

— A trebuit să-i iau cu mine la vînătoare, căci n-am fi fost destui ca să încercuim porcul, zise el.

Roși, conștient că a făcut o greșeală.

— Focul nu s-a stins decît de o oră sau două. O să-l aprindem iar...

Observă că Ralph era gol și zgîriat pe trup, ca și tăcerea sumbră a celor patru. Încercă, mărinimos în bucuria lui, să-i ia părtași la cele întîmplate. Avea o mulțime de amintiri, amintirile senzației cînd încercuiseră porcul ce se zbătea, senzația că fuseseră mai dibaci decît o altă ființă, că îi impuseseră voința lor și că îi

luaseră viața, așa cum ar fi înghițit o băutură plăcută.

Își desfăcu larg brațele.

— Ar fi trebuit să vezi sîngele!

Vînătorii erau mai tăcuți acum, dar la aceste cuvinte zumzetul se iscă iar. Ralph își dădu părul peste cap. Arătă cu brațul spre orizontul pustiu. Vorbi violent și sălbatic, reducîndu-i la tăcere.

— A trecut un vapor!

Confruntat brusc cu toate implicațiile amenințătoare ale situației, Jack se feri din fața lor. Lăsă mîna pe porc și își trase din el cuțitul. Ralph coborî brațul cu pumnul încleștat, iar vocea îi tremură.

— A trecut un vapor. Pe-acolo. Ai spus c-ai să ții focul aprins și l-ai lăsat să se stingă!

Păși spre Jack, care se întoarse, înfruntîndu-l.

— Ar fi putut să ne vadă. Am fi putut să ne întoarcem acasă...

Cuvintele lui se dovediră prea amare pentru Piggy, care disperat de ocazia pierdută, uită de timiditate. Începu să strige tare, strident:

— Tu și animalele tale ucise, Jack Merridew! Tu și vînătoarea ta! Am fi putut să plecăm acasă...

Ralph îl îmbrînci pe Piggy.

— Sînt șeful; și trebuia să faceți ce spun. Discutați. Nu sînteți în stare nici măcar să ridicați niște colibe; pe urmă plecați la vînătoare și lăsați focul să se stingă...

Se îndepărtă și tăcu o clipă. Apoi glasul răsună din nou, într-o izbucnire de mînie.

— A trecut un vapor...

Unul dintre vînătorii mai mici începu să se vaiete. Tristul adevăr pătrundea în fiecare. Jack roși puternic, în timp ce ciopîrțea și smulgea hălci din porc.

— Treaba era prea grea. Am avut nevoie de toți vînătorii.

Ralph se întoarse.

— N-aveai decît să-i iei cînd se termina construcția adăposturilor. Dar ți-a venit chef să vînezi...

— Avem nevoie de carne.

La aceste cuvinte, Jack se ridică în picioare, în mînă cu cuțitul plin de sînge. Cei doi băieți se înfruntară. Într-o parte se afla lumea strălucitoare a vînătorii, a tacticii, a bucuriilor sălbatice, a îndemînării; în cealaltă lumea nostalgiei, a bunului simț ultragiat. Jack își trecu cuțitul în mîna stîngă și se mînji cu sînge pe frunte cînd își trase în jos părul care i se lipise de țeastă.

— N-ar fi trebuit să lăsați focul să se stingă. Ați zis c-o să aveți grijă să iasă mereu fum... reîncepu Piggy.

Reproșul lui Piggy, ca și smiorcăiturile de aprobare din partea unora dintre vînători, îl împinseră pe Jack la acte violente. În ochii lui albaștri luci o luminiță amenințătoare. Făcu un pas, apoi, apucînd în cele din urmă să lovească pe cineva, îi trase un pumn lui Piggy în stomac. Piggy căzu și gemu. Jack se aplecă peste el. Simțindu-se umilit, vocea îi trăda ura.

— Asta ai vrut, nu ? Fatty !

Ralph păşi şi el înainte, iar Jack îl plesni pe Piggy în cap. Ochelarii lui Piggy zburară şi zdrăngăniră pe stînci. Piggy strigă îngrozit :

— Ochelarii !

Porni în patru labe să-i caute pe stînci, dar Simon, care ajunse primul, îi găsi. Pe vîrful muntelui, ura, bătînd din aripi amenințătoare, îl înconjura pe Simon.

— S-a spart o lentilă...

Piggy înşfăcă ochelarii şi-i puse pe nas. Se uită duşmănos la Jack.

— Îmi trebuie ochelarii. Acum nu mai am decît un ochi. Stai să vezi tu...

Jack făcu o mişcare spre Piggy, care o rupse la fugă, pînă cînd între ei se afla o stîncă mare. Îşi scoase capul pe deasupra ei şi îl privi fioros pe Jack cu o lentilă sclipitoare.

— ...acum cînd am un singur ochi. Aşteaptă numai...

Jack îi maimuțări smiorcăitul şi fuga.

— Tu să aştepți... dobitocule !

Piggy şi întreaga parodie erau atît de comici încît vînătorii începură să rîdă. Jack se simți încurajat. Continuă să se cațăre şi rîsul deveni isteric. Fără să vrea, Ralph simți că buzele îi tresar ; era furios că se lăsa influențat de vînători.

— A fost o glumă proastă, murmură el.

Jack se opri din strîmbături şi rămase cu fața la Ralph. Cuvintele izbucniră ca un strigăt.

— Foarte bine ! Foarte bine !

Se uită la Piggy, la vînători, la Ralph.

— Îmi pare rău. În privința focului, vreau să spun. Te asigur. Eu...

Îşi îndreptă trupul.

— ...îmi cer iertare.

În fața acestei purtări cavalereşti, vînătorii se foiră plini de admirație. Evident, erau de părere că Jack procedase aşa cum se cuvine şi că, cerîndu-şi generos iertare, cîştigase superioritate asupra lui Ralph, care se plasase într-o poziție inferioară. Aşteptau un răspuns politicos şi potrivit.

Şi totuşi, gîtlejul lui Ralph refuză să-l articuleze. Se simțea jignit, în afara purtării condamnabile a lui Jack, şi de această şmecherie verbală. Focul se stinsese, vaporul plecase. Nu-şi dădeau seama ? În locul cuvintelor politicoase, izbucni mînia :

— E o şmecherie urîtă.

Rămaseră tăcuți pe vîrful muntelui ; în ochii lui Jack se ivi o lumină opacă, apoi se stinse.

Ultimele cuvinte ale lui Ralph răsunară ca un murmur neplăcut.

— Foarte bine. Aprindeți focul !

În fața unei acțiuni utile, tensiunea scăzu puțin. Ralph tăcu, nemişcat, cu ochii la cenuşa din jurul picioarelor. Jack era zgomotos şi activ. Dădea ordine, cînta, fluiera, făcea observații lui Ralph care tăcea, observații ce nu necesitau răspuns şi nu puteau deci să-i aducă o replică dispreţuitoare ; şi totuşi Ralph tăcea. Nimeni, nici chiar Jack, nu îndrăznea să-i ceară să se mişte, şi în cele din urmă trebuiră să aprindă focul la trei metri mai încolo, într-un

loc mai puţin potrivit. Astfel Ralph îşi afirma şefia şi, chiar dacă s-ar fi gîndit zile întregi, n-ar fi reuşit să găsească o cale mai bună. Împotriva acestei arme, atît de vagă şi de eficientă, Jack era neputincios şi turba de mînie, fără să ştie exact de ce. Pînă să se ridice mormanul de crăci, se aflau pe poziţii complet diferite.

Cînd să aprindă focul, se produse o nouă criză. Jack n-avea cu ce să-l aprindă. Atunci, spre surprinderea lui, Ralph se duse la Piggy şi îi luă ochelarii. Nici măcar Ralph nu-şi dădu seama cum legătura care se rupsese între el şi Jack, se reînnodă în cu totul altă parte.

— Am să ţi-i aduc înapoi.

— Vin şi eu.

Piggy rămase în spatele lui, izolat într-o mare de culori fără sens, în timp ce Ralph îngenunchea şi aţintea lentila lucioasă. În clipa cînd focul se aprinse, Piggy întinse mîinile şi îşi luă înapoi ochelarii.

În faţa acestei flori fantastic de atrăgătoare, violetă, roşie şi galbenă, duşmănia se risipi. Erau un cerc de băieţi în jurul unui foc de tabără, şi pînă şi Piggy şi Ralph fură aproape cîştigaţi. Cîţiva băieţi o rupseră la fugă pe costişă ca să mai aducă lemne de foc, în timp ce Jack ciopîrţea porcul. Încercară să-l ţină pe ulucă, deasupra focului, dar lemnul arse mai înainte ca porcul să se rumenească. În cele din urmă, înfipseră hălci de carne în crăci şi le ţinură la foc; chiar şi aşa, jarul îi pîrli aproape pe toţi o dată cu carnea de porc.

Ralph ezită. Voia să refuze, dar regimul alcătuit doar din fructe şi nuci de cocos, iar uneori din cîte un peşte sau un crab, îl întrema prea puţin. Acceptă o bucată de carne pe jumătate friptă şi o înfulecă.

Piggy, ezitînd şi el, spuse :

— Mie nu-mi daţi ?

Jack intenţionase să-l lase în nesiguranţă, ca o afirmare a puterii ; Piggy însă, subliniind omisiunea, stîrni o înteţire a cruzimii.

— Tu n-ai vînat !

— Nici Ralph n-a vînat, zise Piggy cu lacrimi în ochi, şi nici Simon. Ridică puţin glasul. Într-un crab e aşa de puţină carne !

Ralph se foi jenat. Simon, aşezat între gemeni şi Piggy, se şterse la gură şi împinse pe deasupra stîncilor porţia lui de carne spre Piggy, care o apucă iute. Gemenii chicotiră, iar Simon îşi coborî fruntea ruşinat.

Atunci Jack sări în picioare, tăie o halcă şi-o aruncă la picioarele lui Simon.

— Mănîncă. Du-te dracului !

Se uită furios la Simon.

— Ia-o !

Se suci pe călcîie, în mijlocul cercului de copii uimiţi.

— Ţi-am dat carne !

Accesul lui de furie înspăimîntătoare ascundea nenumărate şi inexprimabile complexe.

— Mi-am vopsit faţa... m-am strecurat. Acum mîncaţi... toţi... iar eu...

Încet, tăcerea de pe vîrful muntelui se întinse pînă cînd trosnetele focului şi sfîrîitul moale

al cărnii prăjite se auzeau limpede. Jack se uită împrejur solicitînd înţelegere, dar găsi doar respect. Ralph, rămas în cenuşa focului de semnalizare, stătea cu carnea în mîini, fără să vorbească.

Maurice rupse, în sfîrşit, tăcerea. Schimbă subiectul în singurul care putea să unească majoritatea băieţilor.

— Unde-ai găsit porcul ?

Roger arătă spre partea ostilă a insulei.

— Erau acolo... lîngă mare.

Jack îşi reveni, nesuportînd ca altcineva să spună povestea lui. Interveni repede.

— Ne-am răspîndit. M-am furişat pe mîini şi pe genunchi. Suliţele au căzut din el fiindcă n-aveau vîrfuri de fier. Porcul a fugit, guiţînd groaznic...

— S-a întors, a pătruns în cercul nostru şi, plin de sînge...

Toţi băieţii vorbeau în acelaşi timp, uşuraţi sufleteşte şi plini de entuziasm.

— L-am încercuit...

— Prima lovitură i-a paralizat picioarele din spate, aşa că cercul s-a strîns, l-am lovit, şi-am ţinut-o într-una...

— I-am tăiat grumazul...

Gemenii, rînjind identic, săriră şi fugiră unul după altul. Apoi, participară la joc şi ceilalţi, guiţînd ca nişte porci pe moarte şi strigînd :

— Dă-i una în cap !

— Dă-i una să-i vină bine !

Maurice făcu pe porcul şi fugi guiţînd în centru, iar vînătorii îl înconjurară şi se prefăcură că-l lovesc. Cîntau în timp ce ţopăiau.

— *Înjunghie porcul ! Taie-i grumazul ! Zdrobeşte-i capul !*

Ralph îi privi cu invidie şi ură. Obosiră şi cîntecul lor se stinse. Ralph vorbi.

— Vreau să aibă loc o adunare !

Se opriră treptat şi rămaseră cu ochii la el.

— Am cochilia. Cer să aibă loc o întrunire, chiar dacă o s-o ţinem pe întuneric. Jos pe platformă. Cînd am să suflu în cochilie. Acum !

Se întoarse şi coborî muntele.

Capitolul V

FIARA DIN APĂ

Fluxul înainta, iar între apă și stîncile albe și fărîmicioase de lîngă terasa cu palmieri se întindea doar o fîșie subțire de plajă solidă. Ralph o apucă pe fîșia ce semăna cu o cărare; trebuia să reflecteze, și doar aici putea merge în voie, fără să se uite pe unde calcă. Deodată, în timp ce pășea pe lîngă apă, îl copleși uimirea. Înțelese brusc plictiseala acestei vieți, unde fiecare potecă era o improvizație, iar o bună parte din viața trează ți-o petreceai urmărindu-ți picioarele. Se opri, cu fața la fîșia de uscat; și, amintindu-și de prima explorare entuziastă, ca de un amănunt dintr-o copilărie încîntătoare, zîmbi batjocoritor. Apoi se întoarse cu chipul în soare și o luă înapoi spre platformă. Venise vremea să se țină adunarea și, în timp ce înainta printre razele soarelui care ascundeau decorul splendid, revăzu atent fiecare punct al discursului. Nu trebuia să facă nici o greșeală la această adunare, să evite gîndurile trecătoare și fanteziste...

Se pierdu în labirintul lor, căci lipsa cuvintelor care să le exprime, le făcea vagi. Se încruntă și încercă din nou.

Adunarea nu avea să fie o distracție, ci o treabă serioasă.

Începu să meargă mai repede, conștient deodată de importanța ei, de soarele în asfințit, ca și de vîntul slab, care îi sufla în față, stîrnit de pașii lui grăbiți. Vîntul îi lipi cămașa cenușie de piept și își dădu seama — în această nouă dispoziție — că faldurile ei se făcuseră țepene cum e cartonul și neplăcute la purtat; își dădu iarăși seama că marginile zdrențuite ale chiloților îl rodeau și-i lăsau pe pulpe în față o tăietură roză, supărătoare. Cuprins de scîrbă, Ralph descoperi murdăria și descompunerea; înțelese cît de neplăcut era să-și îndepărteze mereu de pe ochi părul încîlcit, și, după apusul soarelui, să se cocoloșească cu zgomot printre frunzele uscate ca să se odihnească. Începu să grăbească pasul.

Plaja de lîngă bazin se umpluse de grupuri de copii care așteptau să înceapă adunarea. Îi făcură loc cu toții, conștienți de aerul lui posomorît și de greșeala cu focul.

Adunarea se ținea într-un fel de triunghi grosolan, neregulat și strîmb, ca tot ce făceau ei. O latură era alcătuită de bușteanul pe care ședea el — un pom prăbușit, mult prea voluminos pentru ca să fi crescut pe platformă. Poate că una dintre furtunile legendare ale Pacificului îl adusese acolo. Trunchiul zăcea paralel cu plaja, și cînd Ralph se așeză pe el,

se trezi cu fața la insulă, deși copiii nu vedeau decît o siluetă întunecată, proiectată pe laguna sclipitoare. Celelalte două laturi ale triunghiului, a cărui bază o reprezenta bușteanul, se delimitau și mai puțin clar. În dreapta, un buștean lustruit fiindcă se așezaseră pe el prea mulți băieți nerăbdători, dar mai puțin larg și confortabil decît al șefului. La stînga, alți patru bușteni mai mici, unul dintre ei — cel mai îndepărtat — groaznic de instabil. Nenumărate adunări se întrerupseseră în hohote de rîs, cînd un băiat se aplecase prea mult pe spate iar bușteanul alunecase și răsturnase vreo șase copii pe iarbă. Și totuși, acum înțelese că nimănui nu-i venise în minte — nici măcar lui, sau lui Jack sau lui Piggy — să aducă un bolovan și să-l vîre sub buștean. Vor avea deci de înfruntat instabilitatea bușteanului, fiindcă, fiindcă... Se pierdu din nou în gînduri adînci.

În fața fiecărui trunchi, iarba se tocise, dar în centrul triunghiului creștea înaltă și necălcată. La vîrf se îndesea din nou, fiindcă nimeni nu se așeza acolo. Locul de adunare era înconjurat de trunchiuri cenușii, drepte sau aplecate, susținînd acoperișul de frunze, scund. În lături — plaja ; în spatele ei — laguna ; în față — bezna insulei.

Ralph se întoarse la locul șefului. Nu ținuseră niciodată o întrunire la o oră atît de tîrzie. De aceea totul părea deosebit. De obicei, interiorul acoperișului verde era luminat de o încîlceală de reflexe aurii, iar luminile cădeau de sus în jos pe chipurile lor, ca atunci,

își spuse Ralph, cînd ții un felinar. Acum însă, soarele aluneca pieziș, iar umbrele se așterneau firesc.

Îl cuprinse din nou o dispoziție ciudată, foarte neobișnuită. Dacă fețele arătau altfel cînd erau luminate de deasupra sau de dedesubt — ce mai era o față ? Ce sens avea totul ?

Ralph se foi nerăbdător. Din nenorocire, fiind șef, trebuia să gîndească, să fie înțelept. Altfel pierdea ocaziile, și doar trebuia neapărat să ia hotărîri. Trebuia să reflecteze ; iar reflectatul era prețios, avea urmări...

Așezat pe locul șefului, Ralph conchise că el nu putea reflecta. Nu ca Piggy.

În acea seară, Ralph trebui din nou să-și revizuiască valorile. Piggy știa să gîndească, Piggy știa să judece pas cu pas, cu acel cap gras al lui, atît doar că nu era șef. Cu tot trupul lui caraghios, Piggy era deștept. Ralph devenise specialist în gîndire și putea să recunoască acest proces la altul.

Soarele care îi venea în ochi îi reaminti de trecerea timpului. Desprinse cochilia din pom și o cercetă. Expunerea la aer îi decolorase culoarea gălbuie și roz, făcînd-o aproape albă și transparentă. Ralph simți un fel de respect și afecțiune pentru ea, chiar dacă o scosese singur din lagună. Se îndreptă spre locul adunării și duse cochilia la buze.

Ceilalți așteptau semnalul și se apropiară imediat. Acei care erau conștienți că un vapor trecuse pe lîngă insulă în timp ce focul se stinsese, erau tăcuți la gîndul mîniei lui Ralph ;

alţii, în schimb, printre care şi puştii care nu aflaseră, erau impresionaţi de atmosfera solemnă. Locul se umplu repede ; Jack, Simon, Maurice, şi majoritatea vînătorilor se aşezară la dreapta lui Ralph ; restul în stînga, la soare. Piggy veni şi el şi rămase în afara triunghiului. Gestul lui trăda că voia să asculte, şi nu să vorbească ; Piggy îl intenţionase ca un gest de dezaprobare.

— Uite cum stau lucrurile. Trebuie să ţinem o adunare.

Nimeni nu răspunse şi feţele întoarse spre Ralph se concentrară. Ralph scutură cochilia. Ştia că pentru o reuşită practică erau necesare declaraţiile fundamentale, rostite cel puţin de două ori pînă să le priceapă bine toţi. Trebuia să stai jos, să atragi toate privirile la cochilie şi să laşi cuvintele să cadă ca nişte pietre rotunde şi grele printre grupuleţele ghemuite sau pe vine. Căută în minte cuvinte simple, ca şi puştii să înţeleagă despre ce e vorba la adunare. Mai încolo poate, participanţii şmecheri la dezbateri — ca Jack, Maurice sau Piggy — aveau să folosească toată arta ca să răstălmăcească sensul întrunirii : acum însă, la început, obiectul dezbaterii trebuia limpede expus.

— E nevoie să ne întrunim. Nu ca să ne distrăm. Nu ca să rîdem şi să cădem de pe buştean — grupul de puşti, aşezat pe trunchiul instabil, chicoti şi se priviră între ei — nu ca să glumim, sau ca — ridică cochilia într-un efort de a găsi cuvîntul convingător — să fim

deştepţi. Nu pentru aşa ceva. Ci ca să facem ordine.

Se opri o clipă.

— Am întîrziat mult. M-am plimbat singur, reflectînd la situaţie. Ştiu ce ne trebuie. O adunare care să facă ordine. Şi, în primul rînd, eu am cuvîntul.

Se opri o clipă şi îşi dădu automat părul peste cap. Piggy se apropie tiptil de triunghi după protestul lui inutil, şi li se alătură.

— Am ţinut o groază de adunări, continuă Ralph. La toţi vă place să vorbiţi şi să vă adunaţi. Luăm hotărîri. Nu se pun însă în aplicare. Hotărîsem să se aducă apă de la rîu şi să rămînă în cojile alea de nuci de cocos, acoperite cu frunze proaspete. Aşa a mers cîteva zile. Cojile sînt goale. Copiii beau din rîu.

Un murmur de asentiment.

— Nu înseamnă că am ceva împotrivă să beţi din rîu. Desigur că e preferabil să bem apă acolo — ştiţi voi de unde — din lacul în care se varsă cascada — decît dintr-o coajă de nucă de cocos veche. Dar am hotărît să se aducă apă. Şi n-am spus-o prima oară. În după-amiaza asta nu mai sînt decît două coji pline.

Se linse pe buze.

— Apoi colibele. Adăposturile.

Murmurul crescu din nou şi se stinse.

— Dormiţi aproape toţi în adăposturi. La noapte, cu excepţia lui Samşieric, cei de sus, de la foc, o să dormiţi toţi în adăposturi. Cine a făcut adăposturile ?

Iarăşi se iscă hărmălaie. Toţi făcuseră adăposturile. Ralph scutură din nou cochilia.

— Staţi niţel ! Ia spuneţi, cine le-a ridicat pe toate trei ? Primul adăpost l-am făcut cu toţii, pe cel de-al doilea doar patru dintre noi, pe-al treilea, doar eu şi Simon. D-asta-i aşa de şubred. Nu. Să nu rîdeţi. Dacă plouă iar, se poate prăbuşi. Aşa că atunci o să avem mare nevoie de adăposturi.

Se opri şi îşi drese glasul.

— Şi mai e ceva. Am hotărît ca la stîncile alea din dosul bazinului de scăldat să facem o latrină. Ne-am gîndit bine. Fluxul curăţă locul. Puştilor, voi ştiţi despre ce-i vorba !

Cîţiva bombăniră şi schimbară priviri rapide.

— Unii îşi fac nevoile peste tot. Chiar şi lîngă adăposturi şi pe platformă. Puştilor, cînd mîncaţi fructe şi vă apucă nevoile...

Adunarea izbucni în hohote.

— Am spus cînd v-apucă nevoile, nu mai mîncaţi fructe. Asta-i murdărie !

Rîsul răsună din nou.

— Am spus că e o murdărie !

Îşi apucă deodată cămaşa ţeapănă şi cenuşie.

— Faceţi într-adevăr murdărie. Dacă nu vă puteţi abţine, duceţi-vă pe plajă la stînci. Aţi priceput ?

Piggy întinse mîna după cochilie, dar Ralph clătină din cap. Discursul urma punct cu punct.

— Să folosim stîncile. Altminteri murdărim împrejurimile. Se opri. Adunarea, simţind că a intervenit o criză, aştepta cu sufletul la gură. Apoi, în privinţa focului !

Ralph răsuflă adînc, se sufocă uşor, iar adunarea fremăta. Jack care cioplea cu briceagul o bucată de lemn, îi şopti ceva lui Robert ; acesta întoarse capul.

— Focul e lucrul cel mai important pe insulă. Cum o să fim salvaţi, dacă nu ţinem focul aprins ? Poate doar din noroc. E aşa de greu de făcut focul ?

Zvîrli braţul.

— Ia uitaţi-vă la noi ! Sîntem o droaie ! Şi totuşi nu reuşim să ţinem un foc aprins ca să scoată fum. Nu pricepeţi ? Nu pricepeţi că... că mai bine să murim decît să lăsăm focul să se stingă ?

Vînătorii chicotiră jenaţi. Ralph se întoarse spre ei cu violenţă.

— Voi, vînători ! N-aveţi decît să rîdeţi. Dar, ascultaţi-mă pe mine, focul e mai important decît porcul, indiferent cîţi porci omorîţi. Înţelegeţi ? Îşi deschise larg braţele şi se întoarse spre întreg triunghiul.

— Trebuie ca acolo sus să iasă fum... altminteri murim.

Se opri, căutînd punctul următor al discursului.

— Şi mai e ceva.

— Vrei prea multe, strigă cineva.

Murmure de asentiment. Ralph îşi continuă nepăsător cuvîntarea.

— Şi mai e ceva. Aproape c-am dat foc la întreaga insulă. Ne pierdem vremea, rostogolind stînci şi aprinzînd focuri mici ca să gătim. Vă spun ca să stabilim o regulă, fiindcă

eu sînt şeful. Nu se va mai face foc decît sus pe munte. Doar acolo.

Începură să protesteze. Se ridicară, strigară, iar Ralph le răspunse tot cu strigăte.

— Dacă vreţi să faceţi un foc să gătiţi peşte sau crabi, n-aveţi decît să vă suiţi pe munte. Doar aşa vom fi siguri.

Mîini se înălţară după cochilie în lumina soarelui de asfinţit. Se opri şi sări pe trunchi.

— Uite ce-am vrut să vă spun. Acum aţi aflat. M-aţi votat şef. O să faceţi cum spun eu.

Se liniştiră treptat şi, în cele din urmă, îşi reluară locurile. Ralph se aşeză şi el şi vorbi cu glas obişnuit.

— Nu uitaţi ! Folosiţi stîncile ca latrină. Ţineţi focul aprins să se vadă semnalul fumului. N-aduceţi focul de pe munte. Duceţi-vă hrana acolo.

Jack se sculă, se schimonosi pe întuneric şi îşi ridică mîinile.

— N-am terminat încă.

— Dar vorbeşti într-una !

— Am cochilia.

Jack se aşeză bombănind.

— Un ultim lucru. Despre asta n-aveţi decît să discutaţi.

Aşteptă pînă cînd pe platformă se aşternu o tăcere desăvîrşită.

— Situaţia s-a înrăutăţit. Nu pricep de ce. Am pornit bine : eram fericiţi. Apoi...

Mişcă scoica uşor şi se uită peste ei în gol, amintindu-şi de fiară, de şarpe, de foc, de discuţiile despre frică.

— Apoi unora a început să le fie frică.

Un murmur, aproape un geamăt, care se stinse. Jack se opri din cioplit. Ralph continuă pe neaşteptate :

— Dar asta-i vorbă de copii. Noi trebuie să lămurim situaţia Aşadar, acum, la urmă, mai e ceva de discutat împreună şi anume ce-i de făcut cu frica.

Părul îi alunecă din nou în ochi.

— Trebuie să discutăm despre ea şi să hotărîm că e neîntemeiată. Şi eu mă sperii uneori ; numai că-i o prostie. Gogoriţe. Dacă ajungem să luăm o hotărîre în această privinţă, putem să ne ocupăm şi de altele, cum ar fi focul.. prin minte îi trecu fulgerător imaginea a trei băieţi mergînd de-a lungul plajei strălucitoare... şi să fim iar fericiţi !

Ralph puse, cu un gest ceremonios, cochilia pe trunchiul de alături, în semn că discursul s-a terminat. Puţinele raze de soare cădeau asupra lor orizontal.

Jack se ridică şi luă cochilia.

— Aşadar asta e o adunare ca să hotărîm cum stau lucrurile. Am să vă spun şi eu cum stau lucrurile. Voi, puştii, sînteţi vinovaţi, cu trăncăneala voastră despre frică. Fiara ! De unde fiare ? Fireşte uneori ne e frică, dar ne-am obişnuit. Ralph spunea că urlaţi noaptea. Înseamnă deci că visaţi urît. Şi unde mai pui că nici nu vînaţi, nici nu faceţi adăposturi şi nici nu ne ajutaţi — nişte plîngăcioşi, nişte mototoli ! Asta-i ! În ce priveşte frica — o să vă obişnuiţi cu ea, ca noi toţi.

Ralph se uită cu gura căscată. dar Jack nu-i dădu nici o atenție.

— Uite ce-i — frica nu vă poate cășuna mai mult decît visele. Nu-i nici o fiară pe insulă, de care să vă fie frică. Se uită la șirul de puști care șușoteau. N-ar strica s-o pățiți plîngăcioșilor, neputincioșilor ! Nu-i nici un animal...

Ralph îl întrerupe scos din sărite.

— Cum adică ? Cine a pomenit de-un animal ?

— Tu ai pomenit, acum cîteva zile. Ai zis că visează și țipă. Acum trăncănesc — nu numai puștii, dar uneori și vînătorii mei — trăncănesc despre o ființă, o ființă întunecată, o fiară, un fel de animal. Am auzit. Nu v-ați gîndit, nu ? Ascultați-mă ! Pe insulele mici nu trăiesc animale mari. Numai porci. Lei și tigri sînt doar în țările mari, ca Africa și India...

— Și la grădina zoologică.

— Eu am cochilia. Nu vorbesc de frică. Ci de fiară. N-aveți decît să vă speriați, dacă vă place. Cît privește fiara...

Jack se opri, strînse cochilia la piept și se întoarse spre vînătorii lui cu șepci negre murdare.

— Sînt sau nu vînător ?

Dădură din cap cu un gest simplu. Era, firește, vînător. Nimeni nu se îndoia.

— Foarte bine... am bătut toată insula. Singur. Dac-ar fi fost o fiară, aș fi văzut-o... N-aveți decît să vă speriați dar nu-i nici o fiară în pădure.

Jack lăsă cochlia și se așeză. Întreaga adunare aplaudă ușurată. Piggy întinse mîna.

— Nu sînt de acord cu tot ce-a spus Jack, ci doar cu o parte. Firește, nu există o fiară în pădure. Cum să existe ? Ce-ar mînca ?

— Porci.

— Noi mîncăm porci.

— Porcule !

— Am sau nu cochilia ? strigă Piggy indignat... Ralph... ar trebui să tacă din gură, nu ? Puștilor, ia mai tăceți ! Uite ce e, nu sînt de acord cu Jack în ce privește frica de care vorbiți. Firește că nu-i nimic în pădure de care să ne fie frică. Păi, n-am fost chiar eu acolo ? Data viitoare o să pomeniți de stafii și alte năzbîtii d-astea. Știm cum stau lucrurile, și dacă merge ceva prost, se găsește cine să le îndrepte.

Își scoase ochelarii și clipi la ei. Soarele dispăruse, de parcă s-ar fi întrerupt lumina de la comutator.

Continuă explicațiile.

— Dacă vă doare burta și vă trece o nevoie mare sau una mică...

— Pe tine te trece o nevoie mare...

— Cînd o să terminați cu rîsul, poate c-o să putem continua adunarea. Iar dacă puștii se cocoață iar pe bușteanul ăla, au să se răstoarne pe loc. Așa c-ați face bine să stați jos pe pămînt și să ascultați. Avem leacuri pentru orice, chiar și pentru minte. Doar nu vă gîndiți serios că ar trebui să ne fie frică tot timpul ? Viața, spuse Piggy lărgind subiectul, e științifică, asta e ! Într-un an sau doi, cînd o să se

termine războiul, oamenii or să zboare pînă la planeta Marte şi îndărăt. Ştiu că nu-i nici o fiară — una cu gheare, sau altfel, mă înţelegeţi — dar mai ştiu că există şi frica...

Piggy se opri.

— Afară că...

Ralph se foi neastîmpărat.

— Afară de ce ?

— Afară de cazul că ne speriem de oameni.

Un hohot, pe jumătate de rîs, pe jumătate de batjocură, se ridică din mijlocul băieţilor aşezaţi jos. Piggy îşi apleca capul şi continuă grăbit.

— Hai s-auzim ce spune puştiul care a pomenit de fiară, şi poate c-o să reuşim să-i arătăm cît e de prost.

Puştii începură să se consulte cu voce scăzută, apoi unul se ridică şi păşi înainte.

— Cum te cheamă ?

— Phil.

Pentru un puşti avea destulă încredere în el. Întinse mîinile, strînse cochilia în braţe, exact ca Ralph şi se uită de jur împrejur ca să atragă atenţia înainte de a vorbi.

— Azi-noapte am avut un vis, un vis groaznic, că mă luptam cu nişte lucruri. Mă aflam singur afară din adăpost, şi mă luptam cu lucruri, cu lianele alea tremurătoare din pomi.

Se opri, iar ceilalţi puşti rîseră, înfioraţi de plăcere.

— Atunci m-am speriat şi m-am trezit. Mă aflam afară din adăpost iar lucrurile tremurătoare dispăruseră.

Oroarea vie din povestea lui despre acele lucruri atît de posibile şi atît de îngrozitoare le tăie glasul. Vocea copilului continua piţigăiată din dosul cochiliei albe.

— M-am speriat tare şi-am dat să-l strig pe Ralph, apoi am văzut că se mişcă ceva printre pomi, ceva mare şi îngrozitor.

Se întrerupse, oarecum speriat de amintire, dar şi mîndru de efectul stîrnit.

— A fost un vis urît, zise Ralph, te-ai plimbat în somn.

Adunarea murmură un asentiment reţinut.

Puştiul clătină din cap cu încăpăţînare.

— Dormeam cînd lianele tremurătoare se luptau, şi cînd au plecat m-am trezit şi-am văzut ceva mare şi îngrozitor mişcîndu-se printre pomi.

Ralph ridică mîna să ia cochilia, iar puştiul stătu jos.

— Dormeai. N-a fost nimeni. Cum putea să rătăcească cineva prin pădure noaptea ? A fost vreunul dintre voi ? A ieşit vreunul ?

Se aşternu o tăcere lungă, în care timp adunarea zîmbi la gîndul că cineva ar fi avut curajul să iasă în beznă. Apoi se sculă Simon, iar Ralph îl privi uimit.

— Tu ! Ce-ai căutat afară în beznă ?

Simon înşfăcă cochilia cu un gest violent

— Voiam să mă duc într-un loc... într-un loc pe care îl ştiu eu.

— Ce loc ?

— Un loc pe care îl ştiu. Un loc din junglă.

Ezită.

Jack lămuri problema vorbind cu un dispreț care suna atît de ciudat și de categoric.

— L-a apucat burta.

Umilit de purtarea lui Simon, Ralph reluă cochilia și îl privi sever pe Simon drept în față.

— Ei bine, să n-o mai faci. Ai priceput ? Nu noaptea. Sînt destule discuții prostești despre fiare, fără ca puștii să te mai și vadă cum te furișezi de ici-colo ca un...

Rîsul batjocoritor al băieților trăda frica lor și nemulțumirea față de cele întîmplate.

Simon deschise gura să vorbească, dar Ralph avea cochilia, așa că reveni la loc.

Cînd adunarea se liniști, Ralph se întoarse spre Piggy.

— Ei, Piggy ?

— Mai e unul. Ăsta.

Puștii îl împinseră pe Percival înainte, apoi îl lăsară singur. Rămase înfundat pînă la genunchi în iarba din centrul triunghiului, cu privirile la picioarele ascunse, și încercă să-și închipuie că se află într-un cort. Ralph își aminti de un alt băiețel, care stătuse la fel, și izgoni gîndul. Îl izgoni departe, în fundul sufletului, de unde doar un prilej ca acesta putea să-l readucă la suprafață. Puștii nu mai fuseseră numărați, în primul rînd fiindcă nu exista nici un mijloc ca să se asigure că nu lipsea nici unul, și în al doilea rînd fiindcă Ralph cunoștea răspunsul la cel puțin o întrebare pusă de Piggy pe vîrful muntelui. În fața lui se înșirau băieți blonzi, bruneți, pistruiați și toți

murdari, dar nici unul dintre ei nu purta pe față un semn din naștere. Pe băiatul cu semnul din naștere de culoarea dudei nu-l mai văzuse nimeni. Atunci, însă, Piggy se împăunase și îi amenințase. Recunoscînd tacit că-și amintea de ceva imposibil de pomenit, Ralph dădu din cap spre Piggy.

— Continuă ! Întreabă-l !

Piggy îngenunche, ținînd cochilia.

— Ei, ia spune, cum te cheamă ?

Băiețelul se repezi înapoi în cortul imaginar. Piggy se întoarse neputincios spre Ralph, care vorbi răstit :

— Cum te cheamă ?

Chinuită de tăcere și de refuzul puștiului de a vorbi, adunarea reluă într-o melopee.

— Cum te cheamă ? Cum te cheamă ?

— Liniște !

În lumina asfințitului, Ralph se uită lung la copil.

— Hai, spune. Cum te cheamă ?

— Percival Wemys Madison, Casa Parohială, Harcourt St. Anthony, comitatul Hampshire, telefon, telefon, tele...

Ca și cum această știre ar fi fost adînc înrădăcinată în izvoarele durerii, puștiul izbucni în plîns. Lacrimile îi țîșneau pe fața boțită, iar gura i se deschise pînă cînd reușiră să vadă o gaură neagră pătrată. La început a fost ca o efigie tăcută a durerii ; apoi însă bocetul crescu puternic și susținut, ca vuietul cochiliei.

— Gura ! Gura !

Percival Wemys Madison nu voia să tacă. Se declanşase un resort pe care nu-l puteau controla nici autoritatea şi nici intimidarea fizică. Plînsul continuă, cu fiecare respiraţie, părînd că-l susţine drept, ca şi cum ar fi fost răstignit pe el.

— Gura ! Gura !

Căci cei mici încetaseră şi ei să mai fie liniştiţi. Li se amintise de durerile personale ; şi poate simţeau că participă şi ei la durerea universală. Începură să plîngă contaminaţi, doi dintre ei aproape la fel de tare ca Percival. Maurice îi salvă. Strigă din răsputeri :

— Ia uitaţi-vă la mine !

Se prefăcu că se prăbuşeşte. Se frecă la fund, se aşeză pe butucul instabil şi se rostogoli în iarbă. Se maimuţări stîngaci, iar Percival şi ceilalţi observară, chicotiră şi rîseră. În curînd, rîdeau cu toţii atît de absurd, încît băieţii mari le ţinură isonul.

Jack s-a făcut primul auzit. Nu avea cochilia şi vorbi deci călcînd regulile ; dar nu-i mai păsa nimănui.

— Ce-i cu fiara ?

Cu Percival se petrecea un lucru ciudat. Căscă şi se împletici, aşa încît Jack îl prinse şi îl zgîlţîi.

— Unde stă fiara ?

Percival se lăsă moale în braţele lui Jack.

— E o fiară dibace, zise Piggy în bătaie de joc, dacă reuşeşte să se ascundă pe insula asta.

— Jack a fost pretutindeni.

— Unde poate să trăiască o fiară ?

— Nici vorba de vreo fiară !

Percival bombăni ceva, iar adunarea rîse din nou. Ralph se aplecă înainte.

— Ce zice ?

Jack ascultă răspunsul apoi îi dădu drumul lui Percival. Scăpat din braţele lui, Percival căzu în iarba înaltă şi adormi.

Jack îşi drese glasul, apoi raportă degajat :

— Zice că fiara iese din mare.

Ultimul val de rîsete se risipi. Ralph se întoarse involuntar, o siluetă întunecată, cocîrjată, proiectată pe lagună. Adunarea se uită împreună cu el ; priviră vastele întinderi de apă, marea umflată din depărtare, de un violet ciudat, cu infinite posibilităţi : auziră stins foşnetul şi şoaptele de pe recif.

Maurice vorbi atît de tare, încît tresăriră cu toţii.

— Tăticu zicea că nu s-au descoperit încă toate animalele din mare.

Cearta porni din nou. Ralph îi întinse cochilia strălucitoare, iar Maurice o luă ascultător. Întrunirea se linişti.

— Vreau să spun că atunci cînd Jack zice că te poţi speria fiindcă oamenii se sperie întotdeauna, are dreptate. Cred că are dreptate şi cînd spune că nu sînt decît porci pe insulă, dar nu ştie, nu e sigur, zău nu, vreau să spun... Maurice răsuflă adînc. Tăticu zice că există fiinţe, cum se cheamă, alea care fac cerneală, sepii, lungi de sute de metri care mănîncă balene întregi. Se opri din nou şi rîse vesel. Fireşte, eu nu cred în fiară. Cum zice şi Piggy,

viața are un caracter științific, dar noi nu știm, nu-i așa ? Zău, că nu, vreau să spun...

— Sepia nu poate să iasă din apă ! strigă cineva.

— Ba poate !

— Ba nu !

Într-o clipă, platforma se umplu de umbre ce se certau și gesticulau. Lui Ralph, care ședea pe butuc, izbucnirea i se părea de domeniul nebuniei. Teama, fiarele, lipsa generală de înțelegere că focul era elementul cel mai important. Cînd încercai să lămurești lucrurile, discuția degenera, scotea la iveală alte probleme neplăcute.

Văzu o pată albă în bezna de lîngă el, așa că smulse cochilia de la Maurice și suflă cu toată forța. Adunarea, uluită, tăcu. Simon care se afla aproape, puse mîna pe cochilie. Simon simți o nevoie primejdioasă de-a vorbi ; dar era o experiență îngrozitoare să se adreseze unei adunări.

— Poate, zise el ezitînd, poate că există o fiară.

Adunarea urlă sălbatic, iar Ralph se ridică uluit.

— Tu, Simon ? Tu crezi asta ?

— Nu știu, răspunse Simon. Bătăile inimii îi înăbușeau. — Dar...

Furtuna izbucni.

— Stai jos !

— Taci !

— Ia cochilia !

— Du-te dracului !

— Gura !

— Ascultați-l ! Are cochilia ! strigă Ralph.

— Vreau să spun că... poate că fiara sîntem numai noi.

— Prostii.

Piggy vorbi revoltat de lipsa de seriozitate.

— Am putea fi un fel de... continuă Simon.

Simon deveni incoerent încercînd să explice boala esențială a omenirii. Îi veni o inspirație.

— Care e cel mai murdar lucru ?

Drept răspuns, Jack, în tăcerea lipsită de înțelegere care urmă, pronunță un cuvînt scurt, expresiv și brutal. S-au destins ca după o mare încordare. Puștii așezați din nou pe bușteanul nestabil căzură și nici nu le păsă. Vînătorii urlau de încîntare.

Eforturile lui Simon se irosiră ; rîsul celorlalți îl înfrînse cu cruzime și se întoarse fără apărare la locul lui.

În cele din urmă, adunarea tăcu. Cineva spuse pe neașteptate.

— Poate că vorbește de-un fel de stafie.

Ralph ridică cochilia și se uită lung prin beznă. Plaja palidă îi apăru ca singurul lucru mai luminos. Desigur, puștii erau aproape. Da — fără îndoială, stăteau ghemuiți, un ghemotoc de trupuri pe iarba din centrul triunghiului. O pală de vînt făcu să foșnească palmierii, iar tăcerea și bezna părură să amplifice zgomotul, să-l scoată în evidență. Două trunchiuri cenușii se frecară cu un scîrțîit sinistru, pe care nimeni nu-l remarcase în timpul zilei.

9 — Împăratul muștelor — c. 2812

Piggy îi luă cochilia din mînă. Vorbi indignat.

— Nu cred de loc în stafii !

Jack se sculă şi el, inexplicabil de furios.

— Cui îi pasă de ce crezi tu, Fatty !

— Am cochilia !

Răsună zgomotul unei scurte încăierări, iar cochilia se mută dintr-o mînă într-alta.

— Dă-mi cochilia îndărăt !

Ralph se vîrî între ei şi primi un ghiont în piept. Smulse cochilia de la cineva şi se aşeză cu răsuflarea tăiată.

— Vorbim prea mult despre stafii. Ar trebui să discutăm asta în timpul zilei.

— Poate că asta e fiara — o stafie, interveni o voce înăbuşită şi anonimă.

Adunarea se clătină ca lovită de vînt.

— Discutăm prea mult şi nu mai respectăm ordinea, zise Ralph. Nu putem ţine adunări ca lumea dacă nu respectaţi regulile !

Se opri din nou. Planul bine chibzuit al acestei adunări se destrămase.

— Ce vrei să le spun atunci ? Am făcut o greşeală cînd am ţinut adunarea atît de tîrziu. O să votăm ; vreau să spun că o să votăm dacă există sau nu stafii ; apoi o să mergem la colibe fiindcă sîntem cu toţii obosiţi. Ei — Jack, tu eşti ? — stai o clipă. Susţin sus şi tare, nu cred în stafii. Şi nici nu vreau să las impresia c-aş crede. Nu vreau să mă gîndesc la ele. În orice caz, nu acum, pe întuneric. O să hotărîm ce-i de făcut.

Ridică cochilia.

— Foarte bine, atunci. Presupun că problema e dacă există sau nu stafii...

Reflectă şi întrebă.

— Crede cineva c-ar putea exista stafii ?

Se aşternu o tăcere lungă şi nimeni nu se clinti. Ralph scrută întunericul şi zări mîinile ridicate. Vorbi sec :

— Înţeleg.

Lumea, lumea dominată de legi şi de raţiune, se ducea de rîpă. Odată lucrurile fuseseră limpezi ; însă acum... şi vaporul plecase.

Piggy îi smulse cochilia din mînă şi glasul lui răsună strident :

— Nu votez pentru stafii ! Se întoarse spre adunare. S-o ţineţi cu toţii minte ! Bătu din picioare. Ce sîntem noi ? Oameni ? Animale ? Sălbatici ? Ce-au să-şi închipuie oamenii mari ? Nu ne îndeplinim datoria — vînăm porci — lăsăm focul să se stingă — iar acum...

O umbră îl înfruntă violent.

— Gura ! Vierme gras !

Urmă o luptă scurtă, iar cochilia sclipitoare se smuci de colo-colo. Ralph sări în picioare.

— Jack ! Jack ! N-ai cochilia ! Lasă-l să vorbească !

Faţa lui Jack se ivi aproape.

— Să taci ! Cine eşti, la urma urmei ? Stai aici — şi le spui ce să facă. Nu vînezi, nu ştii să cînţi...

— Sînt şef. Am fost ales.

— Crezi că alegerea are vreo importanţă ? Te mulţumeşti să dai ordine fără cap...

— Piggy are cochilia !

— E adevărat... favorizează-l pe Piggy, ca întotdeauna.

— Jack !

Vocea lui Jack îl maimuţări acru.

— Jack ! Jack !

— Regulile ! strigă Ralph, călcaţi regulile !

— Cui îi pasă ?

Ralph îşi reveni.

— Regulile sînt singurul lucru pe care-l avem !

Jack i se împotrivi.

— Dă-le dracului de reguli ! Sîntem puternici — Vînăm ! Dacă există o fiară, o s-o vînăm ! O s-o înconjurăm, o s-o lovim, o s-o lovim, o s-o lovim... !

Scoase un ţipăt sălbatic şi sări jos pe nisipul pal. Platforma se umplu imediat de zgomote şi de agitaţie, înghionteală, urlete şi rîsete. Adunarea se risipi, băieţii alergară la întîmplare, trăncănind, de la palmieri la malul apei, de-a lungul plajei, înecaţi în beznă. Ralph se pomeni că obrazul îi atinge cochilia şi o luă din mîna lui Piggy.

— Ce-au să spună oamenii mari ? strigă Piggy din nou. Uită-te la ei !

De pe plajă răsunară zgomote de vînătoare fictivă, de rîs isteric şi de spaimă.

— Ralph, suflă în cochilie !

Piggy se afla atît de aproape, încît Ralph îi vedea sticlind singura lentilă de la ochelari.

— Pe urmă focul ! Nu-şi dau seama ?

— Trebuie să fii brutal ! Sileşte-i să facă ce vrei tu !

Ralph răspunse cu glasul prudent al celui care repetă o teoremă.

— Dacă am să suflu în cochilie iar ei n-au să se întoarcă, atunci am stricat totul. N-o să mai putem ţine focul aprins. O să fim ca animalele. N-o să fim salvaţi niciodată.

— Dacă nu sufli, o să ajungem repede ca animalele. Nu văd ce fac, dar îi aud.

Siluetele risipite se adunaseră pe nisip şi formau o masă neagră, care se rotea. Fredonau, iar puştii, obosiţi, se îndepărtaseră încet, cu urlete. Ralph ridică cochilia la buze, apoi o lăsă jos.

— Uite care e nenorocirea, Piggy : sînt sau nu stafii ? Sau fiare ?

— Fireşte că nu.

— De ce nu ?

— Fiindcă n-are sens. Casele, străzile, televiziunea — n-ar putea exista.

Băieţii care ţopăiau şi cîntau erau acum atît de departe, încît zgomotul se auzea doar ca un ritm mut.

— Şi ce dacă n-au sens ? Vorbesc de ce se întîmplă pe această insulă. Să presupunem că există fiinţe care ne pîndesc şi ne aşteaptă ?

Ralph tresări violent şi se apropie de Piggy, ciocnindu-se rău între ei.

— Încetează cu discuţia asta ! Avem destule necazuri, Ralph, şi nu mai pot răbda prin cîte am trecut. Dacă există stafii...

— Ar trebui să renunț la șefie. Ascultă-i !

— O, Dumnezeule ! O, nu !

Piggy îl înșfăcă pe Ralph de braț.

— Dacă ar fi Jack șeful, nu ne-am ocupa decît cu vînatul și nu cu focul. Am rămîne aici pînă la moarte.

Glasul i se ascuți.

— Cine-i ăla care stă acolo ?

— Eu sînt, Simon.

— Nu sîntem buni de nimic, zise Ralph. Trei șoareci orbi. Eu unul renunț.

— Dacă renunți, zise Piggy, într-o șoaptă înfiorată, ce se va mai întîmpla cu mine ?

— Nimic.

— Mă urăște. Nu știu de ce. Dacă ar putea face ce vrea... tu ești un om întreg, pe tine te respectă. În afară de asta — tu ai putea să-l bați.

— Am văzut că și tu te-ai bătut cu el mai de mult.

— Aveam cochilia, zise Piggy simplu. Aveam dreptul să vorbesc.

Simon se foi în beznă.

— Fii mai departe șeful nostru !

— Gura, puștiule ! De ce n-ai spus că nu există fiare ?

— Mă tem de el, zise Piggy, și de-asta îl cunosc. Dacă te temi de cineva, îl urăști, dar nu te poți împiedica să nu te gîndești la el. Te înșeli, spunîndu-ți că de fapt e un băiat cumsecade, iar apoi, cînd îl vezi iar... e ca astma, nu poți răsufla. Ascultă-mă. Și pe tine te urăște, Ralph...

— Pe mine ? De ce ?

— Nu știu. L-ai prins c-a lăsat să se stingă focul ; și tu ești șeful, el nu e !

— Dar el este, este Jack Merridew !

— Eu am stat mult la pat și-am reflectat. Cunosc oamenii. Mă cunosc și pe mine. Și pe el. Ție n-are ce-ți face ; dar dacă îl eviți, are să sară pe următorul. Și acela sînt eu.

— Piggy are dreptate, Ralph. Numai tu și Jack contați. Fii mai departe șef.

— Fiecare trage în altă parte și lucrurile merg prost. Acasă era întotdeauna un om mare. Vă rog, domnule ; vă rog, domnișoară ; și primeai răspunsul. Cum aș mai vrea să fie așa !

— Aș vrea să fie aici mătușica.

— Eu aș vrea să fie tata... Dar la ce bun ?

— Ar ține focul aprins.

Țopăiala se încheiase și vînătorii se întorceau la adăposturi.

— Oamenii mari știu multe, zise Piggy. Lor nu le e frică de întuneric. Se întîlnesc, beau ceai și discută. Lucrurile ar merge de minune...

— Ei n-ar da foc la insulă. Sau să dezlănțuie...

— Ar construi un vapor...

Cei trei băieți stăteau în beznă, străduindu-se zadarnic să evoce viața minunată a oamenilor mari.

— Nu s-ar certa.

— Și nu mi-ar sparge ochelarii...

— Și n-ar discuta despre fiară...

— Dac-ar reuşi să ne trimită un mesaj! strigă Ralph cu desperare. Dac-ar putea să ne trimită un om mare... un semn, ori altceva.

Din beznă răsună un urlet subţire care îi îngheţă şi se dibuiră cu mîinile. Urletul se înălţă, depărtat şi nepămîntean, devenind o bolboroseală. Întins în iarba înaltă, Percival Wemys Madison, de la Casa parohială, Harcourt St. Anthony, trecea prin împrejurări în care evocarea solemnă a adresei de acasă se dovedea neputincioasă să-l ajute.

Capitolul VI

FIARA DIN VĂZDUH

Nu se mai vedea decît lumina stelelor. Cînd pricepură de unde venea acel zgomot lugubru iar Percival se linişti, Ralph şi Simon îl ridicară brutal şi-l duseră într-un adăpost. Piggy se ţinea pe lîngă ei, în ciuda cuvintelor lui curajoase, iar cei trei băieţi mai mari se îndreptară împreună spre adăpostul cel mai apropiat. Copiii zăceau neliniştiţi şi gălăgioşi printre frunzele uscate, privind pata de stele care se deschidea spre lagună. Uneori, din celelalte adăposturi, ţipa cîte un puşti, iar o dată, un băiat mai mare vorbi în întuneric. Apoi adormiră cu toţii.

O felie subţire de lună se înălţă la orizont, destul de mare ca să lase o dîră de lumină cînd poposi pe apă; pe cer însă existau şi alte lumini ce se mişcau repede, clipeau sau se stingeau, deşi nici o licărire cît de slabă nu ajunse pînă la ei de la lupta ce se desfăşura la zece mile înălţime. Din lumea adulţilor sosi un semn, deşi nici un copil n-a fost treaz ca să-l observe. Izbucni o explozie de lumină, desfundînd cerul ca un tirbuşon; apoi, din nou, bezna şi stelele.

Deasupra insulei se întinse o pată, o siluetă ce cobora rapid sub parașută, o siluetă ce atîrna cu picioarele bălăbănindu-se. Vînturile schimbătoare de la diferite înălțimi duceau silueta în voia lor. Apoi, la aproape cinci kilometri înălțime, vîntul se domoli, o purtă într-o curbă ce cobora de pe cer și o tîrî pieziș, departe, peste recife și lagună, în direcția muntelui. Silueta căzu și se ghemui printre florile albastre de pe coasta muntelui. Sufla pe acolo o briză slabă, iar parașuta bufni, se lovi și-și trase încărcătura. Atunci silueta, cu picioarele vînturîndu-i-se în urmă, luneca pe munte. Metru cu metru, la fiecare adiere, briza împingea silueta printre florile albastre, peste bolovani și pietrele roșii pînă rămase ghemuită printre stîncile sfărîmate de pe culme. Aci briza suflă capricios, încurcă sforile parașutei și le împodobi cu flori ; silueta rămase cu capul acoperit de cască între genunchi, neclintită și cu sforile încîlcite. Cînd briza sufla, sforile se întindeau și atunci presiunea întîmplătoare ridica fruntea siluetei, și îi îndrepta pieptul, de parcă ar fi scrutat peste coama muntelui. De fiecare dată cînd vîntul se oprea, sforile se înmuiau iar silueta se apleca din nou înainte și se cufunda cu capul între genunchi. În vreme ce stelele alunecau pe cer, silueta stătea pe vîrful muntelui, se apleca și se înfunda, se apleca iar...

În bezna dimineții timpurii, lîngă o stîncă, ceva mai jos pe costișa muntelui răsunară zgomote. Doi băiețași ieșeau dintr-un morman de

crăci uscate și de frunze moarte, două umbre întunecate, vorbind somnoros. Erau gemenii, la datorie lîngă foc. Teoretic, unul ar fi trebuit să doarmă, iar celălalt să stea de pîndă. Dar nu reușeau niciodată să facă ceva ca lumea dacă lucrau izolat, și cum era cu neputință să stea treji toată noaptea, se culcaseră amîndoi. Se apropiară acum de pata neagră unde fusese focul de semnal, căscară, se frecară la ochi și pășiră sigur. Cînd ajunseră acolo încetară să mai caște, iar unul se întoarse în fugă să mai aducă vreascuri și frunze.

Celălalt îngenunche.

— Cred că s-a stins.

Aranjă crăcuțele ce i se vîrau în mînă.

— Nu.

Se culcă la pămînt, își apropie buzele de pată și suflă ușor. Îi apăru fața, luminată în roșu. O clipă, încetă să mai sufle.

— Sam, dă-mi...

— ...niște iască.

Eric se apleca și suflă încet pînă cînd pata se lumină. Sam puse o bucată de iască pe locul fierbinte, apoi o craca. Strălucirea se intensifică, iar craca luă foc. Sam așeză și alte vreascuri.

— Nu le pune pe toate, zise Eric, vîri prea multe.

— Să ne încălzim !

— Va trebui să mai aducem vreascuri.

— Mi-e frig.

— Și mie.

— În afară de asta e...

— ...întuneric. Foarte bine, mai pune atunci !

Eric se ghemui în spate şi-l urmări pe Sam cum aprinde focul. Ridică un mic cort de vreascuri şi focul ardea bine.

— Aproape că se...

— Ar fi fost...

— Turbat...

— Îhm !

Gemenii priviră cîteva clipe focul în tăcere. Apoi Eric chicoti.

— Aşa-i că era turbat ?

— Vorbeşti de...

— Vorbesc de foc şi de porc.

— Din fericire l-a ocărît pe Jack, în loc să ne ocărască pe noi.

— Aşa e. Îl ţii minte pe Turbatu ăla de la şcoală ?

— „Băiete, tu-mă-mbolnăveşti-încetul-cu-încetul-de-nervi !"

Gemenii izbucniră într-un rîs identic, apoi, amintindu-şi de beznă şi de altele, se uitară nesiguri împrejur. Flăcările, arzînd în cortul de lemne, le atraseră privirile înapoi. Eric urmări viermii din lemn, tîrîndu-se înnebuniţi fiindcă nu reuşeau să scape de flăcări şi se gîndi la primul foc — departe, pe panta mai abruptă a muntelui, unde domnea acum o beznă completă. Nu-i plăcea să-şi amintească şi se uită la vîrful muntelui.

Focul începu să radieze căldura şi să se reverse plăcut asupra lor. Sam se distra vîrînd cît mai multe crăci în foc. Eric îşi întinse mîinile, căutînd distanţa la care căldura era mai suportabilă. Privind nepăsător dincolo de foc, stîncile risipite cu umbrele lor turtite îşi recăpătară conturul real văzut la lumina zilei. Acolo se afla stînca cea mare, celelalte trei pietre, stînca plesnită, iar dincolo de ea, gaura — acolo...

— Sam.

— Ce-i ?

— Nimic.

Flăcările puseseră stăpînire pe crăci, scoarţa se chircea şi se descojea, lemnul exploda. Cortul se prăbuşi pe dinăuntru, zvîrlind un cerc larg de lumină peste vîrful muntelui.

— Sam !

— Ce-i ?

— Sam ! Sam !

Sam îl privi enervat pe Eric. Intensitatea privirii lui Eric făcea ca direcţia în care se uita să pară îngrozitoare, căci Sam era întors cu spatele la ea. Se repezi în jurul focului, se ghemui lîngă Eric şi se uită. Rămaseră nemişcaţi, unul în braţele celuilalt — patru ochi care priveau ţintă şi nu clipeau, două guri deschise.

Departe, sub ei, pomii din pădure foşniră, apoi mugiră. Părul de pe frunte le flutură, iar flăcările focului se aplecară. La cincisprezece metri de ei se auzi zgomotul înfundat al unei ţesături ce se umfla.

Nu ţipă niciunul, dar se îmbrăţişară mai strîns şi gurile li se ascuţiră. Zece secunde se ghemuiră astfel, în timp ce grindina de foc

trimitea fum, scîntei și valuri de lumină neregulată peste vîrful muntelui.

Apoi, de parcă i-ar fi apucat pe amîndoi aceeași groază, o rupseră la fugă peste stînci.

Ralph visa. Adormise după ce i se păruse c-au trecut ore, tot sucindu-se și răsucindu-se zgomotos printre frunzele uscate. Nu mai auzea nici măcar zgomotele viselor din celelalte adăposturi, fiindcă se întorsese acasă, și da din mînă zahăr, căluților, peste zidul grădinii. Apoi cineva îl trase de braț, spunîndu-i că-i vremea să-și bea ceaiul.

— Ralph, scoală-te !

Frunzele foșneau violent, ca marea.

— Ralph, scoală-te !

— Ce s-a întîmplat ?

— Am văzut...

— ...fiara...

— ...clar...

— Cine sînteți ? Gemenii ?

— Am văzut fiara...

— Liniște ! Piggy !

Frunzele continuau să foșnească violent. Piggy se lovi de el, iar unul dintre gemeni îl înșfăcă, în clipa cînd se îndrepta spre pata lungă a stelelor ce păleau.

— Nu ieși — e îngrozitor !

— Piggy — unde sînt sulițele ?

— Aud...

— Taci atunci ! Stai liniștit !

Stăteau și ascultau, la început cu îndoială, apoi cu spaimă, descrierea făcută de gemenii ce-și trăgeau răsuflarea în mijlocul unei tăceri depline. În curînd, bezna se umplu de gheare, de puncte necunoscute și de amenințări. Zori nesfîrșiți șterseră stelele și lumina, tristă și cenușie, se cernu în sfîrșit prin adăpost. Începură să se foiască, deși lumea din afara adăpostului era plină de primejdii. Labirintul de întuneric se destrăma, apăruseră lucrurile apropiate și îndepărtate, iar în punctul cel mai înalt al cerului, marginile norilor mici luară o culoare caldă. O pasăre de mare bătu din aripi în sus, cu un țipăt răgușit, al cărui ecou răsună imediat, iar în pădure se auzi un strigăt strident. Dungile de nori de lîngă orizont începură să lucească trandafiriu, iar coamele penate ale palmierilor se înverziră.

Ralph îngenunche la intrarea adăpostului și scrută atent peisajul de jur împrejur.

— Sam și Eric. Chemați-i pe băieți. În liniște. Hai !

Gemenii, lipiți unul de altul și tremurînd, îndrăzniră să facă cei cîțiva pași pînă la adăpostul alăturat unde împrăștiară știrile îngrozitoare. Ralph se ridică și se plimbă spre platformă, doar pentru a le da curaj, deși îl treceau fiorii pe șira spinării. Piggy și Simon îl urmară, iar ceilalți băieți se furișară după ei.

Ralph luă cochilia de la locul ei de pe butucul lustruit, și o duse la buze : apoi ezită și nu suflă. O ridică în schimb în aer, le-o arătă, iar ei înțeleseră.

Razele soarelui, desfăcîndu-se ca un evantai sub orizont, coborîră la nivelul privirii. Ralph se uită o clipă la felia de aur în creştere, care îi lumina din dreapta şi părea că le dă forţa să vorbească. Cercul de băieţi din faţa lui formase un mănunchi strîns de suliţe de vînătoare.

Îi dădu cochilia lui Eric, gemenul cel mai apropiat de el.

— Am văzut fiara cu ochii noştri. Nu... nu dormeam...

Sam reluă povestirea. Din obişnuinţă, o cochilie era acum de ajuns pentru amîndoi gemenii, căci omogenitatea lor fusese recunoscută.

— Era păroasă. I se mişca ceva în dosul capului... aripi. Fiara se mişca...

— A fost îngrozitor. Parcă s-a ridicat în capul oaselor...

— Focul lumina bine...

— Tocmai îl aprinsesem...

— ...mai multe vreascuri...

— Avea ochi...

— Colţi...

— Gheare...

— Am fugit cît am putut...

— Ne-am lovit de liane...

— Fiara ne-a urmărit...

— Am văzut-o cînd ne-am pitulat după pomi...

— Era cît pe aci să mă atingă...

Ralph arătă îngrozit spre faţa lui Eric, brăzdată de zgîrieturile lăsate de tufişuri.

— Cum ai păţit asta ?

Eric se pipăi pe faţă.

— Sînt zgîriat tot. Sîngerez ?

Cercul de băieţi se trase înapoi înspăimîntat. Johnny, căscînd încă, izbucni în lacrimi violente, iar Bill îl pălmui pînă îl linişti. Dimineaţa luminoasă răspîndea multe ameninţări, iar cercul începu să se schimbe. Se lărgi, în loc să se strîngă, iar suliţele de lemn ascuţit semănau cu un gard. Jack îi chemă îndărăt în centru.

— O să fie o vînătoare adevărată. Cine vine ?

Ralph se foi nerăbdător.

— Suliţele sînt de lemn. Nu fi caraghios !

— Ţi-e frică ? zise Jack şi îl privi dispreţuitor.

— Fireşte. Cui nu-i e ?

Se întoarse spre gemeni, implorîndu-i, dar fără speranţe.

— Sper că nu vă bateţi joc de noi ?

Răspunsul a fost prea apăsat ca cineva să se mai îndoiască de ei.

Piggy luă cochilia.

— N-am putea... într-un fel... să rămînem aici ? Poate că fiara n-o să se apropie.

Dacă n-ar fi avut sentimentul că-i pîndeşte ceva, Ralph s-ar fi răstit la el.

— Să stăm aici ? Şi să ne cocoloşim pe bucăţica asta de insulă, mereu la pîndă ? Cum o să găsim hrana ? Şi ce se întîmplă cu focul ?

— Hai să plecăm, zise Jack nerăbdător, ne pierdem vremea.

— Nu, nu ne-o pierdem. Ce facem cu puştii ?

— Dă-i dracului !
— Trebuie să aibă cineva grijă.
— Nimeni nu s-a ocupat de ei pînă acum.
— N-a fost nevoie. Acum e. Piggy tu ai să ai grijă de ei !
— Foarte bine. Fereşte-l pe Piggy de primejdie !
— Fii de înţeles. Ce poate să facă Piggy doar cu un ochi ?
Ceilalţi băieţi se uitau curioşi cînd la Jack, cînd la Ralph.
— Şi mai e ceva. Nu putem porni la o vînătoare obişnuită, fiindcă fiara nu lasă urme. Dac-ar lăsa, le-am fi văzut. Nu e exclus să se strecoare printre pomi, ca Ducă-se pe pustii !
Dădură din cap.
— Aşa că trebuie să ne gîndim.
Piggy îşi scoase ochelarii stricaţi şi şterse lentila.
— Ce facem, Ralph ?
— N-ai cochilia. Uite-o !
— Vreau să spun... ce facem ? Să presupunem că fiara vine cînd aţi plecat cu toţii. Eu nu văd prea bine, şi dacă mă sperii...
— Ţie ţi-e întotdeauna frică, interveni dispreţuitor Jack.
— Am cochilia...
— Cochilia ! Cochilia ! strigă Jack. Nu mai avem nevoie de cochilie. Ştim cine trebuie să vorbească. La ce i-a folosit lui Simon să vorbească, sau lui Bill, sau lui Walter ? E vremea ca unii să priceapă că trebuie să tacă şi să lase hotărîrile pe seama noastră...

Ralph nu-i mai putu ignora cuvintele. Sîngele îi năvăli în obraji.
— N-ai cochilia ! zise el. Stai jos !
Jack se înălbi la faţă iar pistruii îi apărură clar, ca nişte pete cafenii. Se linse pe buze şi rămase în picioare.
— E o treabă de vînător !
Restul băieţilor îl urmăriră cu atenţie. Piggy, trezindu-se într-o încurcătură neplăcută, împinse cochilia spre genunchii lui Ralph şi se aşeză. Tăcerea deveni apăsătoare şi Piggy îşi ţinu răsuflarea.
— E mai mult decît o treabă de vînător, zise Ralph în cele din urmă, fiindcă nu puteţi da de urma fiarei. Nu vreţi să fiţi salvaţi ?
Se întoarse spre adunare.
— Nu vreţi să fiţi cu toţii salvaţi ?
Se uită înapoi la Jack.
— Au mai spus că focul e lucrul cel mai important. Acum focul trebuie să se fi stins...
Vechea enervare îl salvă, dîndu-i energia de a porni la atac.
— V-aţi pierdut capul cu toţii ? Trebuie să aprindeţi din nou focul. Nu te-ai gîndit niciodată la asta, Jack, nu ? Sau nu vreţi niciunul să fiţi salvaţi ?
Ba da, voiau să fie salvaţi, nu încăpea îndoială ; şi, trecînd repede de partea lui Ralph, evitară criza. Piggy răsuflă uşurat, încercă să-şi tragă din nou răsuflarea, dar nu reuşi. Se sprijini de un butuc, cu gura deschisă şi în jurul buzelor îi mijiră umbre albastre. Nimeni nu-l băgă în seamă.

— Gîndeşte-te, Jack. E vreun loc pe insulă unde n-am fost ?

— Nu-i decît... Ba da ! răspunse fără chef Jack. Ţii minte ? Partea aia din insulă în formă de coadă, unde sînt grămezile de stînci. Am fost prin apropiere. Stîncile fac un fel de pod. Nu-i decît un drum de urcare.

— Iar fiinţa ar putea sta acolo.

Adunarea vorbi în acelaşi timp.

— Aşa e ! Foarte bine. O să căutăm. Dacă fiara nu-i acolo o să ne suim pe munte şi-o s-o căutăm, şi-o să aprindem focul.

— Hai să mergem !

— Să mîncăm mai întîi. Plecăm după aia. Ralph se opri. — N-ar strica să luăm suliţele.

După ce mîncară, Ralph şi băieţii mai mari porniră de-a lungul plajei. Îl lăsară pe Piggy sprijinit de platformă. Ziua promitea, ca şi celelalte, să fie o baie de soare sub o cupolă albastră. Plaja se întindea înaintea lor într-o curbă dulce, pînă cînd perspectiva o contopea cu pădurea ; ziua nu înaintase destul pentru a fi umbrită de voalurile schimbătoare ale mirajului. Sub conducerea lui Ralph, îşi croiră, cu atenţie drum de-a lungul terasei cu palmieri neîndrăznind să calce pe nisipul fierbinte de lîngă apă. Îl lăsă pe Jack în frunte ; iar Jack păşea cu o prudenţă teatrală, deşi ar fi văzut inamicul de la douăzeci de metri. Ralph mergea în urmă, mulţumit că scăpase o vreme de răspundere.

Simon, înaintînd în faţa lui Ralph, simţea o slabă neîncredere — o fiară cu gheare care zgîriau, aşezată pe vîrful unui munte, fără să lase urme, nefiind totuşi destul de iute ca să-i înhaţe pe Samşieric. Indiferent cum îşi închipuia Simon fiara, cu ochii minţii vedea imaginea unei făpturi umane, eroice şi bolnave.

Suspină. Alţii se dovedeau în stare să se ridice şi să vorbească adunării, fără să lase impresia că-i apasă senzaţia îngrozitoare a fiinţei lor ; erau în stare să spună ce voiau, ca şi cum ar vorbi unuia singur. Se trase într-o parte şi se uită îndărăt. Ralph înainta cu suliţa pe umăr. Simon încetini sfios pasul pînă ajunse alături de el şi îl cercetă prin părul negru şi aspru care îi cădea în ochi. Ralph mută privirea, zîmbi silit, ca şi cum ar fi uitat că Simon se făcuse ridicol, apoi se uită din nou în gol. Cîteva clipe, Simon se bucură că-i acceptat şi încetă să se mai gîndească la sine. Cînd Simon se ciocni de un pom, Ralph schimbă nerăbdător privirea, iar Robert chicoti. Simon se răsuci pe picioare, pata albă de pe frunte se roşi şi i se prelinse o şuviţă de sînge. Ralph nu-i mai dădu atenţie şi se întoarse la problemele sale groaznice. Aveau să ajungă la castelul de stînci, în curînd ; iar şeful trebuia să meargă mai departe.

Jack se întoarse în fugă.

— Le văd.

— Foarte bine. O să ne apropiem cît putem.

Îl urmări pe Jack spre castelul unde terenul se ridica uşor. În stînga se afla încîlceala impenetrabilă a lianelor şi a pomilor.

— De ce nu s-ar putea ca fiara să fie acolo?

— Nu vezi de ce? Fiindcă nu poate intra şi nici ieşi.

— Ce facem atunci cu castelul?

— Ia uită-te!

Ralph desfăcu paravanul de frunze şi se uită. În faţa lor se întindeau doar cîţiva metri de teren stîncos, iar apoi cele două laturi ale insulei se îmbucau aproape de parcă ar fi fost un promontoriu. O ridicătură strîmtă de recife, lată de cîţiva metri şi lungă de aproape cincisprezece, prelungea însă insula în mare. Se vedea şi una din acele stînci patrate şi trandafirii, care susţineau baza insulei. Această latură a castelului, înaltă poate de treizeci de metri, era bastionul trandafiriu pe care îl văzuseră de pe vîrful muntelui. Baza recifului plesnise iar pe vîrf se aflau risipiţi bolovani mari, ce păreau că se clatină.

În dosul lui Ralph, vînătorii tăcuţi se adunaseră în iarba înaltă. Ralph se uită la Jack.

— Eşti vînător!

Jack roşi.

— Ştiu. Foarte bine!

Ralph prinse curaj.

— Eu sînt şeful. Am să merg. Nu discuta. Se întoarse spre ceilalţi.

— Hei, voi! Ascundeţi-vă aici. Aşteptaţi-mă!

Îşi dădu seama că glasul lui risca să nu se mai audă, sau să răsune prea tare. Îl privi pe Jack.

— Ce părere ai?

— Am fost pretutindeni. Fiara trebuie să fie aici, bombăni Jack.

— Înţeleg.

— Nu cred că există fiara, se bîlbîi încurcat Simon.

Ralph îi răspunse politicos, ca şi cum i-ar fi dat dreptate în privinţa vremii.

— Nu, nici eu nu cred.

Îşi strînse buzele care îi păliseră. Îşi netezi părul peste cap cu o mişcare înceată de tot.

— Ei bine, la revedere.

Îşi sili picioarele să se mişte pînă îl duseră la promontoriu.

Prăpăstii de aer îl înconjurară din toate părţile. N-avea unde să se ascundă, chiar dacă n-ar fi trebuit să înainteze. Se opri pe promontoriul strîmt şi se uită în jos. O dată şi o dată, peste cîteva secole, marea avea să transforme castelul într-o insulă. La dreapta se găsea laguna, mişcată de marea deschisă; iar la stînga...

Ralph se cutremură. Laguna îi apăra de Pacific; şi dintr-un motiv greu de ştiut, doar Jack se dusese pînă la malul mării, pe cealaltă parte. Avea perspectiva celui de pe uscat asupra valurilor umflate şi i se păru respiraţia unei creaturi uluitoare. Valurile se cufundau încet printre stînci, dezgolind mese trandafirii de granit, tufişuri ciudate de coral, polipi şi

iarbă marină. Jos, jos de tot, apele se prăbușeau și șopteau ca vîntul prin coroana pădurii. Se afla acolo o stîncă plată, întinsă ca o masă, iar apele retrăgîndu-se de pe cele patru margini acoperite de iarbă marină, le făceau să semene cu niște recife. Apoi, leviatanul adormit răsuflă, apele se umflară, ierburile marine se încovoiară, iar apa clocoti mugind deasupra masei de stîncă. Nu-ți dădeai seama de mișcarea valurilor, doar de această prăbușire, urcare și iar prăbușire, care ținea un minut.

Ralph se întoarse spre reciful roșu. Băieții îl așteptau în iarba înaltă, în dosul lui, ca să vadă ce-avea de gînd. Observă că transpirația din palme i se uscase ; își dădu seama cu surprindere că nu se aștepta să întîlnească vreo fiară și nici nu știa ce-ar fi făcut dacă ar fi întîlnit-o.

Își dădu seama că se poate cocoța pe recif, deși nu era nevoie. Forma patrată a stîncii îngăduia un fel de plintă în jur, așa încît la dreapta, deasupra lagunei, putea înainta încet de-a lungul unei cornișe și ocoli colțul care nu se vedea. Era ușor de mers și în curînd trase cu ochiul pe lîngă stîncă.

Văzu doar ceea ce așteptase : bolovani trandafirii, claie peste grămadă, acoperiți de guano ca de o glazură ; apoi o costișă abruptă ce urca spre stîncile sfărîmate care încununau bastionul.

Un zgomot din spate îl făcu să se întoarcă. Jack înainta de-a lungul cornișei.

— N-am vrut să te las să mergi singur.

Ralph nu răspunse. Își continuă drumul peste stînci, cercetă o jumătate de cavernă, în care nu se aflau decît mormane de ouă stricate și în cele din urmă se așeză, se uită de jur împrejur și lovi stînca cu mînerul suliței.

Jack era nervos.

— Ce loc de construit un fort !

O coloană de spumă marină îi udă.

— Nu există apă proaspătă.

— Ce-i aia, atunci ?

La jumătatea distanței, pe stîncă, se vedea o pată lungă și verde. Se cocoțară pînă la ea și gustară din șuvița de apă.

— Am putea să punem o coajă de nucă de cocos acolo, ca să fie mereu plină.

— Nici nu mă gîndesc. E un loc foarte prost.

Urcară împreună ultima treaptă unde o ultimă stîncă zdrobită acoperea grămada în descreștere. Jack lovi stînca de lîngă el cu pumnul, iar masa hurui stins.

— Ții minte ?

Își amintiră momentele neplăcute de mai înainte. Jack izbucni :

— Să vîrîm un trunchi de palmier sub stîncă și dacă vine dușmanul... ia uită-te !

La treizeci de metri sub ei se găsea istmul, terenul stîncos și iarba plină de capete, iar în fund pădurea.

— Doar o dată dac-o împingem, strigă Jack entuziasmat, și ura !...

Descrise un gest larg cu mîna ca și cum ar fi măturat stînca. Ralph se uită spre munte.

— Ce s-a întîmplat ?
Ralph se întoarse.
— De ce ?
— Priveai... nu știu cum să-ți spun.
— Nu se vede fumul. Nu se vede nimic.
— Parc-ai înnebunit cu fumul ăla !
Orizontul albastru și întins îi încercuia, spart doar de vîrful muntelui.
— Ăsta-i cel mai important lucru ce-avem de făcut.
Își sprijini sulița de stînca ce se clintea și-și dădu peste cap două șuvițe.
— Trebuie să ne întoarcem și să urcăm pe munte. Acolo au văzut fiara.
— N-o să fie acolo.
— Ce facem atunci ?
Ceilalți băieți, așteptînd în iarbă, îi văzură pe Jack și pe Ralph nevătămați și ieșiră la lumina soarelui. Uitaseră de fiară, furați de entuziasmul explorării. Trecură ca un puhoi peste pod și în curînd urcau și strigau. Ralph rămase pe loc, cu mîna pe o imensă stîncă roșie — o stîncă mare ca o roată de moară, care se crăpase, se desprinsese și atîrna vibrînd. Privi sumbru muntele. Își încleștă pumnul și bătu în zidul roșu din dreapta, de parcă ar fi fost un ciocan. Buzele i se strînseseră violent iar ochii, sub șuvițele de păr, priveau melancolic.
— Fum.
Își supse pumnul învinețit.
— Jack ! Hai !
Dar Jack dispăruse. Un pîlc de băieți, făcînd o hărmălaie pe care n-o auzise, se opintea și

împingea o stîncă. În timp ce se întorcea, baza stîncii trozni și întreaga masă se prăbuși în mare, aruncînd cu bubuituri o jerbă de spumă pînă la jumătatea înălțimii recifului.
— Stați ! Stați !
Vocea lui îi liniști.
— Fum.
În mintea lui se petrecu un lucru straniu. Se zbătea ceva, ca o aripă de liliac și o întuneca.
— Fum.
Ideea reveni imediat, o dată cu mînia.
— Avem nevoie de fum ! Iar voi vă pierdeți vremea. Împingeți stînci.
— Avem timp destul ! strigă Roger.
— O să ne suim pe munte, zise Ralph și clătină din cap.
Hărmălaia izbucni iar. Mai mulți băieți doreau să se întoarcă pe plajă. Alții voiau să împingă și alte stînci. Soarele strălucea iar primejdia dispăruse o dată cu întunericul.
— Jack ! Fiara poate fi de cealaltă parte a muntelui. Condu-ne din nou ! Ai mai fost pe-acolo.
— Am putea să mergem pe mal. Sînt fructe.
Bill se apropie de Ralph.
— De ce nu rămînem aici nițel ?
— Ai dreptate.
— Hai să construim un fort...
— N-avem hrană aici, zise Ralph, și nici adăpost. Și nici prea multă apă proaspătă.
— Am putea construi un castel de vrăjitor.
— Am putea împinge stînci...

— Pînă la pod...

— Am zis că mergem mai departe! strigă Ralph furios. Trebuie să ne încredințăm. Acum plecăm.

— Hai să stăm aici...

— Înapoi la adăpost...

— Sînt obosit...

— Nu!

Ralph își coji pielea de pe încheietura degetelor. Nu părea să-l doară.

— Eu sînt șeful. Trebuie să ne încredințăm. Nu vedeți muntele? Nu se zărește de loc fum. S-ar putea să fie un vapor acolo în depărtare. Ați înnebunit cu toții?

Băieții tăcură sau murmurară, gata să se răzvrătească.

Jack îi conduse în josul stîncii și peste pod.

Capitolul VII

UMBRE ȘI ARBORI ÎNALȚI

Cărarea porcilor se afla de cealaltă parte, aproape de grămada de stînci de pe mal, iar Ralph se mulțumi s-o urmeze. Dacă reușeai să-ți astupi urechile la scurgerea și la fierberea refluxului, dacă reușeai să uiți cît de cenușii și de pustii erau meleagurile acoperite cu ferigi, din ambele părți, atunci mai exista posibilitatea să izgonești fiara din minte și, o vreme, chiar să și visezi. Soarele trecuse de verticală iar arșița după-amiezii cuprindea insula. Ralph îi trimise un mesaj lui Jack și, cînd ajunseră la fructe, întregul grup se opri și mîncă.

Pentru prima oară în acea zi, cînd se așeză, Ralph își dădu seama de arșiță. Trase dezgustat de cămașa cenușie și se întrebă dacă merita s-o spele. În arșița care i se părea neobișnuită chiar pentru această insulă, Ralph plănui cum să-și facă toaleta. Ar fi vrut să aibă o foarfecă să-și taie părul — își dădu peste cap claia de păr — să mai scurteze părul ăsta murdar, lăsîndu-l lung doar de un centimetru. Ar fi vrut să facă baie, o baie ca lumea, cu săpun. Își plimbă prudent limba peste dinți și ajunse

la concluzia că nici o periuță de dinți n-ar strica. Apoi unghiile...

Ralph își întoarse mîna și cercetă unghiile. Erau mușcate pînă în carne, deși nu-și amintea cînd își reluase acest obicei și nici de ce o făcuse.

— În curînd am să-mi sug și degetul mare...

Se uită furiș împrejur. Se părea că nu-l auzise nimeni. Vînătorii stăteau jos, îndopîndu-se cu această hrană ușor de găsit, încercînd să se convingă că acumulau destulă forță din banane și din fructele alea verzi-cenușii, ca niște jeleuri. Ralph își aminti de trupul său, obișnuit odinioară cu curățenia și îi examină și pe băieți. Erau murdari, dar nu violent, ca acei care au căzut în noroi sau au alunecat într-o zi de ploaie. Nici unul n-avea mare nevoie să facă un duș, și, totuși, părul le crescuse mult prea lung, încîlcit uneori și înnodat în jurul unei frunze uscate sau a unei crăcuțe ; fețele erau destul de curate cînd mîncau sau transpirau, dar pătate prin părțile mai greu accesibile de un fel de umbre ; hainele, rău tocite, țepene de transpirație, ca și ale lui, nu le mai purtau din pudoare sau din confort, ci doar din obișnuință ; pielea, devenită solzoasă din cauza apei sărate a mării...

Descoperi cu o mică strîngere de inimă că socotea aceste condiții drept normale și că nu-i mai păsa. Suspină și zvîrli craca de pe care culesese fructele. Vînătorii începuseră să se furișeze în pădure sau jos, pe lîngă stînci, ca

să-și îndeplinească misiunea. Ralph se întoarse și se uită spre marea întinsă.

Aici, de cealaltă parte a insulei, perspectiva era complet diferită. Minunile învăluite ale mirajului nu rezistau la apa rece a oceanului, iar orizontul era de un albastru tare. Ralph coborî spre stînci. Acolo, aproape la nivelul mării, se vedea mișcarea neîncetată și umflată a valurilor de pe marea adîncă. Erau lungi de kilometri, aparent fără stînci și fără banchizele de nisip ale apei puțin adînci. Alunecau de-a lungul insulei, prefăcîndu-se că o ignoră, ocupate cu alte treburi ; nu era atît o înaintare, cît o urcare și o cădere spectaculoasă a întregului ocean. Acum marea avea să se sugă, provocînd cascade și prăbușiri ale apei ce se retrăgea, avea să se cufunde dincolo de stînci și să lipească pe ele iarba marină, ca un păr lucitor : apoi, oprindu-se, aveau să se adune și să se înalțe cu un muget, umflîndu-se irezistibil peste vîrfuri și peste vegetație, cățărîndu-se pe micul recif, trimițînd în cele din urmă un braț de talazuri printr-un golf și sfîrșindu-se la cîțiva metri de el în degete de spumă.

Ralph urmări, val după val, urcarea și prăbușirea, pînă cînd ceva din izolarea mării îl năuci. Apoi, treptat, întinderea aproape infinită a acestei ape îi atrase atenția cu forța. Aici se afla despărțirea, bariera. De cealaltă parte a insulei, învăluită la prînz de miraje, apărată de scutul lagunei liniștite, puteai să visezi la salvare ; aici însă, în fața obtuzității brute a ocea-

nului, a kilometrilor ce-i despărţeau, erai bătut în cuie, neputincios, condamnat, erai...

Simon îi vorbi aproape în ureche. Ralph se trezi că strîngea dureros în mîini bucăţi de stîncă, se trezi că trupul i se încovoaie, că muşchii gîtului i-au înţepenit şi că gura îl doare, tot ţinînd-o larg deschisă.

— Te întorci de unde-ai venit.

Simon dădu din cap în timp ce vorbea. Îngenunchease cu un picior şi privea în jos de pe o stîncă mai înaltă, de care se ţinea cu amîndouă mîinile ; celălalt picior se întindea în jos la nivelul lui Ralph.

Ralph, nedumerit, cercetă faţa lui Simon, căutînd un indiciu.

— Ascultă, e aşa de mare...

Simon dădu din cap.

— Şi totuşi, ai să te întorci cu bine. Cel puţin aşa cred.

Trupul lui Ralph se mai destinse. Se uită la mare, apoi îi zîmbi amar lui Simon.

— Ai un vapor în buzunar ?

Simon rînji şi clătină din cap.

— De unde ştii atunci ?

Cum Simon nu răspunse, Ralph zise arţăgos.

— Eşti sărit.

Simon îl contrazise cu o mişcare violentă a capului, pînă cînd părul aspru şi negru îi jucă înainte şi înapoi pe faţă.

— Nu, nu sînt. *Cred numai c-o să te întorci cu bine.*

O clipă nu mai spuse nimic. Apoi îşi zîmbiră brusc.

Roger îi chemă din desiş.

— Veniţi să vedeţi !

Alături de cărarea porcilor, pămîntul era răscolit şi se vedea baligă aburindă. Jack se aplecă spre ele, parcă cu simpatie.

— Ralph... avem nevoie de carne, chiar dacă acum urmărim altceva.

— Dacă nu ne abatem din drum, o să vînăm.

Porniră din nou ; vînătorii erau niţel speriaţi de fiara pomenită ; Jack deschidea coloana. Mergeau mai încet decît îşi făcuse socoteala Ralph ; şi totuşi, într-un fel, se bucura că păşeşte mai alene, cu suliţa la subsuoară. În grupul lui Jack se petrecea o întîmplare neaşteptată şi în curînd procesiunea se opri. Ralph se sprijini de un pom şi, brusc, visele diurne îl asaltară. Jack era ocupat cu vînătoarea ; aveau timp să se urce pe munte...

O dată, urmîndu-l pe tatăl lui de la Chatham la Devonport, locuiseră într-o căsuţă de la marginea landei. În succesiunea de case pe care le cunoscuse Ralph, aceasta se detaşa cu o limpezime deosebită, căci după ce plecase din ea fusese trimis la şcoală. Mămica mai era încă cu ei, iar tăticu venea acasă zilnic. La zidul de piatră din fundul grădinii poposeau căluţi sălbatici, iar afară ninsese. Chiar în dosul căsuţei se afla un fel de adăpost, puteai sta acolo tolănit, urmărind cum trec în zbor fulgii de zăpadă. Se vedea pata umedă unde murea fiecare fulg ; apoi vedeai primul fulg care se aşternea fără să se topească şi urmăreai cum întreg pă-

11 — Împăratul muştelor — c. 2812

mîntul se albeşte. Cînd ţi se făcea frig, puteai să intri în casă şi să te uiţi pe fereastră, dincolo de ceainicul strălucitor de aramă şi de farfuria pictată cu omuleţi albaştri...

La culcare găseai o ceaşcă cu fulgi de ovăz cu zahăr şi smîntînă. Cărţile — aflate pe un raft de lîngă pat — stăteau aplecate, iar două sau trei erau veşnic culcate pe deasupra fiindcă nu se mai obosise să le pună la loc. Cărţile aveau colţurile uzate şi erau zgîriate. De pildă, cea deschisă la culoare şi lucitoare despre Topsy şi Mopsy, pe care n-o citise niciodată fiindcă era despre două fete; apoi cealaltă despre vrăjitor, pe care o citeai cu un fel de groază reţinută, sărind pagina douăzeci şi şapte cu desenul oribil al păianjenului; mai era şi cartea despre oamenii care scoteau prin săpături diverse lucruri, obiecte egiptene; erau şi *Manualul de trenuri pentru tineri, Manualul de vapoare pentru tineri.* Îi apărură viu în faţă; ar fi putut să întindă mîna şi să le atingă, putea să simtă greutatea şi mişcarea lentă cu care *Cartea uriaşă pentru tineri* avea să iasă din raft şi să alunece în jos... Totul era perfect. În jur — numai prietenie şi bună dispoziţie.

Tufişurile trosniră în faţa lor. Băieţii se azvîrliră nebuneşte de pe cărarea porcilor şi se pitiră urlînd printre liane. Ralph văzu că Jack e înghiontit într-o parte şi cade. Apoi un animal apăru tropăind pe cărare, drept spre el, cu colţii strălucitori şi grohăind ameninţător.

Ralph îşi dădu seama că poate măsura distanţa cu luciditate. Cînd mistreţul era doar la cinci metri, aruncă suliţa caraghioasă de lemn pe care o ducea, o văzu cum loveşte rîtul uriaş şi rămîne o clipă atîrnată. Grohăitul se transformă într-un ţipăt ascuţit, iar mistreţul o apucă într-o parte în desişuri. Cărarea se umplu din nou de băieţi care strigau; Jack se întoarse în fugă şi căută cu suliţa prin tufişuri.

— Pe aici...

— Dar are să ne omoare...

— Pe-aici, ţi-am spus...

Mistreţul se îndepărtă. Descoperiră o altă cărare de porci, paralelă cu prima, iar Jack o rupse la fugă. Ralph se înspăimîntase, dar era plin de grijă şi de mîndrie.

— L-am nimerit! Suliţa s-a înfipt...

Dădură deodată peste un teren deschis, lîngă mare. Jack aruncă o privire la stînca goală şi păru neliniştit.

— A dispărut.

— L-am nimerit, repetă Ralph, iar suliţa s-a înfipt destul de adînc.

Simţea nevoia unor martori.

— Nu m-aţi văzut?

Maurice dădu din cap.

— Eu te-am văzut. Chiar pe rît. Grozav!

Ralph continuă entuziasmat.

— L-am nimerit sigur. Suliţa s-a înfipt în el. L-am rănit.

Se umfla în pene, fiindcă le cîştigase din nou respectul, cu sentimentul că, la urma urmei, vînătoarea nu strica.

— L-am nimerit sigur. Cred că mistreţul e fiara.

— N-a fost fiara. A fost un mistreţ, zise Jack şi se întoarse.

— L-am nimerit.

— De ce nu l-ai prins ? Eu am încercat...

— Dar era un mistreţ ! strigă Ralph.

Jack roşi brusc.

— Ai zis c-o să ne omoare. Cine te-a pus să arunci suliţa ? De ce n-ai aşteptat ?

Îşi întinse braţul.

— Priveşte.

Îşi întoarse antebraţul stîng ca să vadă cu toţii. Pe piele era o zgîrietură, nu gravă, dar sîngera.

— Uite ce mi-a făcut cu colţii. N-am apucat să înfig suliţa destul de repede.

Atenţia se concentră asupra lui Jack.

— O rană, zise Simon, ar trebui s-o sugi. Ca Berengaria.

Jack o supse.

— Eu l-am nimerit, zise Ralph indignat. L-am nimerit cu suliţa, l-am rănit.

Le ceru atenţia.

— Venea pe potecă. Uite cum am azvîrlit suliţa...

Robert grohăi la el. Ralph intră şi el în joc şi rîseră. În curînd îl loveau cu toţii pe Robert care se maimuţărea că atacă.

Jack strigă.

— Faceţi cerc !

Cercul se adună şi se strînse. Robert guiţa prefăcîndu-se că-i e frică, apoi chiar de durere adevărată.

— Hei, opriţi-vă ! Mă doare !

Mînerul suliţei îl lovi în spinare în timp ce se străduia să iasă dintre ei.

— Ţineţi-l !

Îl apucară de mîini şi de picioare. Ralph, cuprins deodată de un entuziasm nebun, înşfăcă suliţa lui Eric şi îl împunse pe Robert cu ea.

— Omorîţi-l ! Omorîţi-l !

Robert urla şi se zbătea cu forţa disperării. Jack îl ţinea de păr şi îl ameninţa cu cuţitul. În spatele lui se afla Roger, luptîndu-se să se apropie. Melopeea se înălţă ca un ritual, ca la sfîrşitul unui bal sau al unei vînători.

— *Înjunghie porcul ! Taie-i grumazul ! Zdrobeşte-i capul !*

Ralph se străduia şi el să se apropie, să înşface o mînă din acea carne cafenie şi vulnerabilă. Dorinţa de a strînge şi de a răni devenise copleşitoare.

Braţul lui Jack coborî ; cercul se clătină, urlă de bucurie şi guiţă ca un porc pe moarte. Apoi rămase liniştit, gîfîind şi ascultînd smiorcăiturile înspăimîntate ale lui Robert care se ştergea pe faţă cu un braţ murdar şi făcea eforturi să-şi recapete demnitatea.

— Mă doare fundul !

Îşi frecă trist fundul. Jack se tăvălea pe jos.

— Grozav joc !

— N-a fost decît în joacă, zise Ralph jenat. Şi eu m-am rănit destul de rău la un meci de rugby.

— Ar trebui s-avem o tobă, spuse Maurice, atunci am putea s-o facem ca lumea.

Ralph se uită la el.

— Ce să facem ca lumea ?

— Nu ştiu. Cred că-i nevoie de un foc şi de o tobă ca să ţinem ritmul, bătînd toba.

— E nevoie de-un porc, zise Roger, ca la o vînătoare adevărată.

— Sau de cineva care să se prefacă, zise Jack. Am putea să deghizăm pe cineva în porc şi-apoi să se poarte ca... ştiţi despre ce-i vorba, se preface că mă răstoarnă şi aşa mai departe...

— E nevoie de-un porc adevărat, zise Robert, mîngîindu-şi încă fundul, fiindcă trebuie să-l omorîm.

— Să ne folosim de un puşti, spuse Jack, şi toţi rîseră.

Ralph se ridică în capul oaselor.

— Bine. Dacă facem aşa, n-o să găsim niciodată ce căutăm.

Se ridicară pe rînd în picioare, netezîndu-şi zdrenţele pe ei.

Ralph îl privi pe Jack.

— Hai acum pe munte !

— Mai bine să ne întoarcem la Piggy înainte de a se întuneca, zise Maurice.

Gemenii îşi dădură asentimentul, ca un singur trup.

— Aşa e. O să ne suim mîine dimineaţă pe munte.

Ralph se uită împrejur şi văzu marea.

— Trebuie să aprindem din nou focul.

— N-avem ochelarii lui Piggy, zise Jack, aşa că nu se poate.

— Atunci o să vedem dacă nu-i nici o primejdie pe vîrful muntelui.

Maurice vorbi ezitînd, nevoind să pară că-i laş.

— Şi dacă fiara e acolo sus ?

Jack ameninţă cu suliţa.

— O s-o omorîm.

Soarele păru că se mai domoleşte. Jack vîntura suliţa.

— Ce mai aşteptăm ?

— Cred, spuse Ralph, că dacă mergem pe lîngă malul mării, o să ajungem sub locul unde am făcut focul şi-o să ne putem căţăra pe munte.

Jack îi conduse din nou pe lîngă marea care se cufunda, se umfla şi se sugea.

Ralph visă iar, lăsînd ca agilitatea picioarelor să întîmpine dificultăţile cărării. Şi totuşi, picioarele păreau mai puţin agile ca înainte. Cea mai mare parte a drumului îi sili să coboare pînă la stînca goală de lîngă mare şi fură nevoiţi să se strecoare printre ea şi bezna pădurii luxuriante. Treceau peste mici recife, unele folosite drept poteci, parapete lungi, unde se ajutau cu mîinile şi cu picioarele. Ici şi colo trebuiau să se caţere peste stînci udate de valuri, să sară peste mici băltoace limpezi lăsate

de flux. Sosiră la o viroagă care despica, asemenea unui şanţ de apărare, ţărmul strîmt. Părea fără fund şi se uitară îngroziţi în crăpătura sinistră unde clipocea apa. Apoi valul reveni, viroaga începu să fiarbă în faţa lor şi spuma ţîşni pînă la liane, udîndu-i, iar băieţii ţipară. Încercară prin pădure, dar era deasă şi încîlcită ca un cuib de pasăre. În cele din urmă trebuiră să sară pe rînd, aşteptînd ca apa să coboare, dar şi atunci unii se mai udară. Mai departe, stîncile păreau de netrecut, aşa încît poposiră şi se aşezară jos o vreme, ca să li se usuce zdrenţele şi urmăriră conturul ascuţit al valurilor imense care treceau foarte încet pe lîngă insulă. Găsiră fructe pe lîngă cuiburile de păsări mici şi strălucitoare care foiau ca insectele. Apoi Ralph spuse că înaintau prea încet. Se sui într-un pom, îi desfăcu frunzişul de pe vîrf şi văzu culmea patrată a muntelui, aparent la mare depărtare încă. Apoi încercară să se grăbească pe lîngă stînci, iar Robert se tăie la genunchi rău de tot, şi recunoscură că trebuiau să urce încet cărarea, dacă nu voiau să se pună în primejdie. Îşi continuară drumul ca şi cum ar fi escaladat un munte periculos şi ajunseră la un loc unde stîncile se transformau într-un perete imposibil de trecut, îmbrăcat de vegetaţia impenetrabilă a junglei şi coborînd abrupt în mare.

Ralph privi nemulţumit soarele.

— Se lasă seara. Oricum, a trecut vremea să bem ceaiul.

— Nu-mi amintesc de reciful ăsta, zise Jack jenat, aşa că trebuie să fie porţiunea din mal pe care n-am vizitat-o.

Ralph dădu din cap.

— Lăsaţi-mă să mă gîndesc.

Ralph nu se mai sfia să se gîndească în faţa altora : era însă gata să ia hotărîrile necesare, ca la o partidă de şah. Din nenorocire niciodată n-avea să devină un bun jucător de şah. Se gîndi la puşti şi la Piggy. Îl văzu clar pe Piggy, stînd singur, cocoloşit într-un adăpost, cufundat în linişte, cu excepţia strigătelor celor ce visau urît.

— Nu-i putem lăsa pe puşti singuri cu Piggy toată noaptea.

Ceilalţi băieţi tăcură şi rămaseră în jurul lui, privindu-l.

— Dacă ne întoarcem, o să dureze ore întregi.

Jack îşi drese glasul şi vorbi pe un ton ciudat şi încordat.

— Ca nu cumva Piggy să păţească ceva, asta-i ?

Ralph se bătu peste dinţi cu vîrful murdar al suliţei lui Eric.

— Dacă traversăm... Se uită lung împrejur. Cineva o să traverseze insula ca să-i spună lui Piggy că ne întoarcem după ce se întunecă.

Bill rosti incredul :

— Singur prin pădure ? Acum ?

— Nu ne putem lipsi de mai mult de-un băiat.

Simon își croi drum pînă lîngă cotul lui Ralph.

— Mă duc eu, dacă vrei. Zău, nu-mi pasă.

Înainte ca Ralph să aibă timp să-i răspundă, Simon îi aruncă repede un zîmbet, se întoarse și se pierdu în pădure.

Ralph se uită înapoi la Jack, și-l văzu parcă pentru prima oară furios.

— Jack... ții minte cînd te-ai dus tocmai pînă la stînca în formă de castel ?

— Da, zise Jack și se strîmbă.

— Ai venit de-a lungul unei părți a țărmului ăsta... pe sub munte, pe acolo pe jos ?

— Da.

— Ei și ?

— Am găsit o cărare făcută de porci. Ținea kilometri întregi.

Ralph dădu din cap. Arătă spre pădure.

— Așadar cărarea trebuie să fie pe-acolo.

Toți aprobară înțelegători.

— Foarte bine atunci. O să ne croim drum cu forța pînă dăm de cărarea porcilor.

Făcu un pas înainte și se opri.

— Stați totuși o clipă. Unde duce cărarea asta ?

— Pe munte, zise Jack. Ți-am mai spus. Rînji batjocoritor. Nu vrei să te sui pe munte ?

Ralph suspină, simțind că reînvie dușmănia dintre ei și înțelegînd sentimentele lui Jack în momentul cînd înceta să mai conducă.

— Mă gîndesc la lumină. O să orbecăim.

— Voiam să căutăm fiara.

— N-o s-avem destulă lumină.

— Nu vreau să mă întorc, zise Jack enervat. O să mă întorc cînd ajungem acolo. Tu nu vii ? Vrei mai degrabă să te înapoiezi la adăpost și să-l liniștești pe Piggy.

Venise rîndul lui Ralph să roșească. Vorbi disperat, silit de acea nouă înțelegere a lucrurilor, pe care i-o datora lui Piggy.

— De ce mă urăști ?

Băieții se foiră neliniștiți, ca și cum s-ar fi rostit un cuvînt obscen. Tăcerea se prelungi.

Ralph, încă enervat și jignit, se îndepărtă primul.

— Haideți !

Îi conducea ca și cum ar fi avut acest drept și începu să taie încîlceala vegetației. Jack încheia coloana, nemulțumit și posac.

Cărarea porcilor era un tunel întunecat, căci soarele alunecă repede spre marginea lumii, iar în pădure umbrele se întindeau la tot pasul. Alergară iute pe cărarea largă și bătătorită. Apoi, plafonul de frunze se sparse și se opriră, răsuflînd agitat, și uitîndu-se la cele cîteva stele care clipeau în jurul vîrfului muntelui.

— Am sosit.

Băieții se priviră atent și cu îndoială. Ralph luă o hotărîre.

— O să traversăm direct platforma și o să ne cățărăm mîine pe munte.

Murmurară că sînt de acord ; Jack se afla lîngă umărul lui.

— Dacă, firește, ți-e frică...

Ralph se întoarse spre el.

— Cine s-a suit primul la castel ?
— M-am suit şi eu. Dar în timpul zilei.
— Perfect. Cine vrea să se caţere acum pe munte ?
I-a răspuns tăcerea.
— Samşieric ? Ce părere aveţi ?
— Ar trebui să mergem şi să-i spunem lui Piggy...
— ...da, să-i spunem lui Piggy că...
— Dar s-a dus Simon !
— Ar trebui să-i spunem lui Piggy în cazul cînd...
— Robert ? Bill ?
Se îndreptară spre platformă. Fireşte, nu fiindcă le era teamă... erau doar obosiţi.
Ralph se întoarse spre Jack.
— Ei ?
— Mă sui pe munte.
Cuvintele lui Jack izbucniră cu răutate, ca un blestem. Îl privi pe Ralph încordat, şi cu suliţa ţinută ameninţător.
— Mă sui pe munte ca să caut fiara... acum.
Apoi ironia finală, vorba amară, spusă cu indiferenţă.
— Veniţi ?
La acest cuvînt, ceilalţi băieţi uitară graba de-a pleca şi se întoarseră în faţa noii dovezi a urii dintre două fiinţe aflate în beznă. Cuvîntul era prea bine ales, prea amar, şi prea reuşise să intimideze, pentru a mai fi nevoie să-l repete. Îl luă pe Ralph nepregătit, tocmai cînd se calmase, aşteptînd să se întoarcă la

adăpost şi la apele calme şi prieteneşti ale lagunei.
— N-am nimic împotrivă.
Auzi uimit cum vocea îi răsuna rece şi nepăsătoare, astfel încît răutatea din ironia lui Jack rămase fără rezultat.
— Fireşte, dacă *tu* n-ai nimic împotrivă.
— Cîtuşi de puţin.
Jack făcu un pas.
— Ei bine, atunci...
Unul lîngă celălalt, urmăriţi cu privirea de băieţii tăcuţi, cei doi porniră să urce muntele.
Ralph se opri.
— Sîntem nişte caraghioşi. De ce să mergem numai noi doi ? Dacă dăm peste ceva, n-o să fim de-ajuns doar doi...
Se auzi zgomotul băieţilor care se împrăştiau. Pe neaşteptate, o siluetă întunecată se desprinse întorcîndu-se în direcţia contrară fluxului băieţilor în fugă.
— Roger ?
— Eu sînt.
— Atunci sîntem trei.
Îşi reluară urcuşul pe coasta muntelui. Bezna părea că pluteşte în jurul lor ca un flux. Jack, care nu vorbea, începu să gîfîie şi să tuşească ; o pală de vînt îi făcu pe toţi trei să bombăne. Pe Ralph îl orbiră lacrimile.
— Cenuşă. Sîntem pe marginea zonei arse.
Paşii lor şi briza întîmplătoare stîrneau mici vîrtejuri de praf. Se opriră din nou şi Ralph avu răgazul, în timp ce tuşea, să-şi spună cît erau de proşti. Dacă nu exista nici o fiară

— şi aproape sigur că nu exista — cu atît mai bine ; dar dacă îi aştepta ceva pe vîrful muntelui — la ce le folosea că erau trei, înghiţiţi de beznă şi înarmaţi doar cu beţe ?

— Sîntem nişte caraghioşi.

Din întuneric se auzi răspunsul.

— Ţi-e frică ?

Ralph tresări enervat. Totul era din vina lui Jack.

— Fireşte că mi-e frică. Sîntem totuşi nişte caraghioşi.

— Dacă nu vrei să mergi mai departe, am să mă duc singur, îi răspunse Jack sarcastic.

Ralph simţi ironia şi îl urî. Înţepătura cenuşei în ochi, oboseala, frica îl înfuriară.

— Pleacă atunci. Te aşteptăm aici.

Se aşternu tăcere.

— De ce nu pleci ? Ţi-e frică ?

O pată în beznă, o pată care era Jack se desprinse şi începu să se îndepărteze.

— Foarte bine. La revedere.

Pata dispăru. O alta îi luă locul.

Ralph se lovi cu genunchii de ceva tare şi rostogoli un trunchi carbonizat, colţuros la pipăit. Simţi cum coaja pomului, devenită tăciuni ascuţiţi, i se freacă de dosul genunchiului şi îşi dădu seama că Roger se aşezase. Pipăi şi se lăsă alături de el, în timp ce trunchiul se legăna în cenuşa invizibilă. Roger, necomunicativ din fire, tăcea. Nu-şi dăduse nici o părere asupra fiarei şi nici nu-i mărturisise lui Ralph de ce se hotărîse să participe la această expediţie nebunească. Stătea şi se legăna încet pe trunchi. Ralph auzi o răpăială rapidă şi enervantă şi înţelese că Roger buşea în ceva cu suliţa lui caraghioasă de lemn.

Roger şi Ralph, cu firea lor de nepătruns, stăteau, se legănau, ascultau răpăiala şi se gîndeau : de jur împrejur, cerul apropiat se umpluse peste tot de stele, afară de locul unde muntele făcea o gaură în beznă.

Deasupra lor răsună un zgomot de alunecare, zgomotul unor paşi uriaşi pe stîncă sau pe cenuşă. Apoi Jack îi găsi ; tremura şi vorbea răguşit, cu o voce pe care de-abia o recunoscură.

— Am văzut ceva pe vîrful muntelui.

Îl auziră împiedicîndu-se de buşteanul care se legăna violent. O clipă rămase tăcut, apoi bombăni :

— Fiţi atenţi. S-ar putea să mă urmărească.

Un nor de cenuşă se ridică în jur. Jack se sculă.

— Am văzut ceva ce se umfla pe vîrful muntelui.

— Închipuiri, zise Ralph tremurînd, fiindcă nimic nu se umflă. Nici un fel de creatură nu se umflă.

Roger vorbi. Tresăriră, fiindcă uitaseră de el.

— O broască.

Jack chicoti şi se cutremură de silă.

— O broască ! Am auzit şi un zgomot. Un fel de „pleosc" şi lucrul ăla s-a umflat.

Pe Ralph îl surprinse mai puţin sunetul vocii calme, cît intenţia ei sfidătoare.

— Să mergem să ne uităm !

Pentru prima oară de cînd îl cunoscuse pe Jack, Ralph își dădu seama că acesta ezită.

— Acum ?...

Vorbi fără să vrea.

— Firește.

Se ridică de pe trunchi și îi conduse prin beznă peste cenușa ce trosnea, iar ceilalți îl urmară.

Vocea lui fizică tăcuse, iar cea interioară, a rațiunii, ca și altele, se făcură auzite. Piggy îi spunea că-i un copil. O altă voce îi spunea să nu fie prost ; bezna și actul lor disperat dădeau nopții irealitatea unui scaun de dentist.

Cînd ajunseră la ultima costișă, Jack și Roger se apropiară, transformați din pete de cerneală în siluete clare. Printr-o înțelegere comună se opriră și se ghemuiră. În spatele lor, la orizont, se vedea o pată de cer mai limpede, unde avea să răsară peste cîteva clipe luna. Vîntul mugi prin pădure și le lipi zdrențele de trup.

Ralph se foi.

— Hai !

Se furișară înainte și Roger zăbovi nițel. Jack și Ralph ocoliră umărul muntelui. Întinderile sclipitoare ale lagunei se aflau dedesubt, iar dincolo de ele lucea o pată albă și lungă — reciful. Roger li se alătură.

— Să ne strecurăm înainte pe mîini și pe genunchi. Poate că fiara doarme, șopti Jack.

Roger și Ralph înaintară pe vine, lăsîndu-l pe Jack în urmă, cu toate cuvintele lui curajoase. Ajunseră la vîrful plat unde simțiră în mîini și pe genunchi duritatea stîncii.

O creatură care se umfla.

Ralph își vîrî mîinile în cenușa rece și moale a focului și își înăbuși un țipăt. Mîna și umărul îi tremurau din cauza contactului neașteptat. Greața îi aduse brusc în ochi lumini verzi care apoi se destrămară în beznă. Roger se afla în spatele lui, iar Jack îi vorbi la ureche.

— Uite acolo, unde era o viroagă în stîncă. Un fel de grămadă... o vezi ?

Lui Ralph îi veni în ochi cenușa focului stins. Nu vedea nici viroagă și nici altceva, fiindcă luminile verzi reapăreau și creșteau, iar vîrful muntelui aluneca într-o parte.

Din nou, auzi de la depărtare șoapta lui Jack.

— Ți-e teamă ?

Nu-i era atît teamă, cît înlemnise ; suspendat și încremenit pe vîrful unui munte care cînd descreștea, cînd se mișca. Jack se strecură pe alături, iar Roger se împiedică, își îndreptă trupul, scoase un fel de șuierătură și trecu mai departe. Îi auzi cum șoptesc :

— Vezi ceva ?

— Acolo...

În fața lor, doar la trei sau patru metri, se găsea o movilă, ca o stîncă și care n-avea ce căuta acolo. Ralph auzi o sporovăială slabă de undeva — poate chiar din gura lui. Se redresă

printr-un efort al voinței, își transformă frica și scîrba în ură și se ridică în picioare. Făcu doi pași grei înainte.

În spatele lor, felia de lună se ridicase clară pe orizont. În față, un fel de maimuță uriașă dormea cu capul între genunchi. Apoi vîntul mugi prin pădure, în beznă se stîrni o foială iar făptura înălță capul, îndreptînd spre ei o față zdrobită.

Ralph se pomeni că alerga cu pași mari prin cenușă, îi auzi pe ceilalți țipînd și sărind, și încercă imposibilul, coborînd în goană panta întunecată ; în curînd, muntele se goli de băieți, în urmă rămînînd doar cele trei bețe uitate și făptura care se clătina.

Capitolul VIII

UN DAR DAT BEZNEI

Piggy se uită nenorocit de la plaja palidă din zori la muntele întunecat.

— Ești sigur ? Vreau să spun, ești absolut sigur ?

— Ți-am spus de zece ori pînă acum, zise Ralph, l-am văzut.

— Crezi că sîntem în siguranță aici jos ?

— De unde dracu vrei să știu ?

Ralph se smuci de lîngă el și merse cîțiva pași de-a lungul plajei. Jack îngenunche și desenă cu arătătorul pe nisip un motiv circular. Vocea lui Piggy ajunse la ei înfundat.

— Ești sigur ? Absolut sigur ?

— Du-te sus și te uită, răspunse Jack disprețuitor, și lasă-mă în pace.

— Nici nu mă gîndesc.

— Fiara are colți, zise Ralph, și ochi mari și negri.

Se cutremură violent. Piggy își scoase ochelarii și îi lustrui, o singură lentilă rotundă.

— Ce facem ?

Ralph se întoarse spre platformă. Cochilia strălucea printre pomi — o picătură albă pro-

iectată pe locul unde avea să răsară soarele. Își dădu peste cap claia de păr.

— Nu știu.

Își aminti de goana înspăimîntată în josul muntelui.

— Zău, nu cred că sîntem în stare să ne luptăm cu un astfel de monstru uriaș. Sîntem buni să trăncănim, dar n-am ataca nici un tigru. Ne-am ascunde. Chiar și Jack s-ar ascunde.

Jack continua să se uite la nisip.

— Ce facem cu vînătorii mei ?

Simon se furișă din umbrele adăposturilor. Ralph ignoră întrebarea lui Jack. Arătă cu mîna spre pata galbenă de deasupra mării.

— Cîtă vreme e lumină, sîntem destul de curajoși. Apoi ? Făptura aia stă ghemuită lîngă foc, de parcă n-ar vrea să ne lase să fim salvați...

Își frecă distrat mîinile. Strigă :

— Nu putem deci aprinde un foc de semnalizare... Sîntem înfrînți.

Un vîrf de aur apăru deasupra mării și, deodată, cerul întreg se lumină.

— Ce facem cu vînătorii mei ?

— Niște băieți înarmați cu bețe.

Jack se ridică. Roși în timp ce se îndepărta. Piggy își puse ochelarii cu o singură lentilă și îl privi pe Ralph.

— Ai făcut-o ! Ai vorbit grosolan despre vînătorii lui.

— Ia mai taci !

Sunetul cochiliei, prin care suflau aiurea, îi întrerupse. Ca și cînd ar fi cîntat o serenadă soarelui ce răsărea, Jack suflă pînă cînd adăposturile prinseră viață pe dinăuntru și vînătorii se strecurară pe platformă, iar puștii smiorcăiră, cum făceau atît de des de la o vreme. Ralph se sculă ascultător, Piggy la fel, și se îndreptară spre platformă.

— Vorbe, zise Ralph cu amărăciune, vorbe, vorbe, vorbe.

Luă cochilia de la Jack.

— Adunarea noastră...

Jack îl întrerupse.

— Eu i-am adunat.

— Dacă nu-i adunai tu, îi adunam eu. N-ai suflat decît în cochilie.

— Și ce, nu-i de ajuns ?

— Hai, ia cochilia ! Dă-i drumul și vorbește !

Ralph vîrî cochilia în mîinile lui Jack și se așeză pe un trunchi.

— V-am adunat, zise Jack, din mai multe motive. Mai întîi, cred c-ați aflat, am văzut fiara. Ne-am strecurat pe vîrful muntelui. Doar la cîțiva pași de ea. Fiara s-a ridicat și s-a uitat la noi. Nu știu ce face. Nu știm nici măcar ce e...

— Fiara iese din mare...

— Din beznă...

— Din pomi...

— Liniște ! strigă Jack. Ascultați-mă ! Fiara e acolo sus, indiferent ce e...

— Poate c-așteaptă...

— Să ne vîneze...
— Da, să ne vîneze.
— Să ne vîneze, zise Jack. Își aminti de temerile lui de demult, încercate în pădure. Da. Fiara vînează. — Numai că... tăceți o dată ! Atît doar că n-o putem ucide. Iar Ralph a declarat că vînătorii mei nu sînt buni de nimic.
— N-am declarat niciodată așa ceva !
— Am cochilia. Ralph crede că sînteți lași, fiindcă ați fugit din fața mistrețului și-a fiarei. Și asta nu-i tot.
Pe platformă răsună un fel de suspin, ca și cum fiecare știa ce va urma. Vocea lui Jack continuă, tremurătoare și totuși hotărîtă, luptînd împotriva tăcerii ostile.
— Ralph seamănă cu Piggy. Vorbește ca el. Nu-i un șef bun.
Jack strînse cochilia în pumn...
— Și el e un laș.
Se opri o clipă, apoi continuă.
— Pe vîrful muntelui, cînd Roger și cu mine am mers mai departe... el a rămas în urmă.
— Am mers și eu !
— În urma noastră.
Cei doi băieți se priviră cu ură prin perdelele de păr.
— M-am dus și eu, zise Ralph, apoi am fugit. Ca și tine.
— Zi atunci că sînt laș.
Jack se întoarse spre vînători.
— Nu-i vînător. N-o să ne găsească niciodată carne. Nu e monitor la școală și nu știm nimic despre el. Dă ordine și așteaptă ca alții să i le

respecte pe degeaba. Și toată vorbăria lui...
— Toată vorbăria lui ! strigă Ralph. Vorbe ! Vorbe ! Cine a dorit-o ? Cine a cerut să aibă loc adunarea ?
Jack se întoarse roșu la față, cu bărbia în jos. Ochii îi aruncau fulgere.
— Foarte bine, atunci, zise el pe un ton plin de insinuări și de amenințări, foarte bine.
Strînse cochilia la piept cu o mînă și tăie aerul cu degetul arătător al celeilalte.
— Cine crede că Ralph nu merită să fie șef ?
Se uită plin de speranță la cercul de băieți înlemniți. Pe sub palmieri se așternuse o tăcere de moarte.
— Să ridicăm mîna, zise Jack violent, toți cei care nu-l mai vor pe Ralph șef.
Tăcerea continuă cu respirația ținută, o tăcere grea și rușinoasă. Roșeața se retrase încet din obrajii lui Jack, apoi năvăli la loc cu o violență dureroasă. Se linse pe buze și își întoarse privirea într-o parte, ca să evite situația penibilă de-a-o întîlni pe-a altuia.
— Cîți cred că...
Glasul i se stinse. Mîinile care țineau cochilia se clătinară. Își drese glasul și vorbi răspicat :
— Foarte bine, atunci.
Lăsă cochilia cu mare atenție pe iarba de la picioare. Din colțul ochilor i se scurgeau lacrimi de umilință.
— Eu nu mă mai joc ! Nu mai sînt cu voi.
Cei mai mulți dintre băieți își coborîseră privirea spre iarbă sau în jos. Jack își drese din nou glasul.

— Nu mai vreau să fac parte din grupul lui Ralph...

Se uită de-a lungul buştenilor din dreapta, numărînd vînătorii care formaseră corul.

— Am să plec. N-are decît să-şi prindă singur porcii. Cine vrea să vîneze cînd am eu chef, să mă urmeze !

Se poticni ieşind din triunghi şi se îndreptă spre plaja albă.

— Jack !

Jack se întoarse şi se uită înapoi la Ralph. O clipă se opri, apoi strigă strident şi furios.

— ...nu !

Sări de pe platformă şi fugi de-a lungul plajei, fără să dea atenţie lacrimilor care îi curgeau şiroaie ; Ralph îl urmări cu privirea pînă dispăru în pădure.

Piggy era indignat :

— Am vorbit, Ralph, iar tu te-ai mulţumit să stai ca...

Încet, uitîndu-se la Piggy şi nevăzîndu-l, Ralph îşi spuse : „Are să se întoarcă. Cînd are să apună soarele are să se întoarcă." Se uită la cochilia din mîna lui Piggy.

— Ce ?

— Nu-i nimic !

Piggy renunţă la încercarea de a-l contrazice pe Ralph. Îşi frecă din nou lentila de la ochelari şi se întoarse la subiectul discuţiei.

— Ne putem lipsi de Jack Merridew. Mai sînt şi alţii afară de el pe insula asta. Acum cînd am dat într-adevăr peste fiară, deşi mai

că nu-mi vine să cred, o să trebuiască să stăm pe lîngă platformă ; o să avem mai puţină nevoie de Jack şi de vînătorii lui. Aşa că acum o să hotărîm cu adevărat ce-i de făcut.

— N-avem nici un ajutor, Piggy. Nu-i nimic de făcut.

O vreme se aşternu o tăcere deznădăjduită. Apoi Simon se ridică şi luă cochilia de la Piggy, care fu atît de uimit încît rămase în picioare. Ralph se uită la Simon.

— Simon ? Ce s-a mai întîmplat ?

Un chicot pe jumătate batjocoritor trecu prin cercul de băieţi, iar Simon se retrase de lîngă ei.

— Mi-am închipuit c-ar putea fi ceva de făcut. Ceva care noi...

Din nou, tensiunea din adunare îi înăbuşi vocea. Căută ajutor şi simpatie, şi se opri asupra lui Piggy. Se întoarse puţin spre el, strîngînd cochilia la pieptul cafeniu.

— Cred c-ar trebui să ne cocoţăm pe munte.

Cercul se zgudui de groază. Simon se opri şi se întoarse spre Piggy care îl privea cu o expresie uimită şi batjocoritoare.

— La ce bun să ne urcăm pînă la fiară, cînd Ralph şi ceilalţi doi n-au reuşit să facă nimic ?

Simon îi şopti răspunsul.

— Ce altceva vrei să facem ?

Cuvîntarea o dată terminată, Simon îl lăsă pe Piggy să-i ia cochilia. Apoi se retrase şi se aşeză cît mai departe de ceilalţi.

Piggy vorbea cu mai multă încredere şi, dacă împrejurările n-ar fi fost atît de serioase, cu o plăcere pe care ceilalţi i-ar fi recunoscut-o.

— Am spus că ne putem lipsi cu toții de o anumită persoană. Acum susțin că trebuie să hotărîm ce-i de făcut. Și cred că vă pot spune ce-are să afirme Ralph. Fumul e lucrul cel mai important pe insulă și nu poți avea fum, dacă nu faci foc.

Ralph gesticulă neliniștit.

— Nu merge, Piggy. N-avem foc de loc. Monstrul e acolo — iar noi trebuie să stăm aici.

Piggy ridică cochilia, ca și cum ar fi trebuit să dea o forță cuvintelor următoare.

— N-avem nici un foc pe munte. Ce-ar strica dac-aprindem un foc aici ? Am putea s-aprindem un foc pe stînci. Și chiar pe nisip. O să iasă același fum.

— E adevărat !

— Fum !

— Lîngă bazin !

Băieții începură să bombăne. Numai Piggy putea avea curajul și inteligența de a propune să se mute focul de pe munte.

— Așa c-o să aprindem focul aici jos, zise Ralph. Se uită în jur. — Îl putem aprinde chiar aici, între bazin și platformă. Firește...

Se întrerupse, încruntîndu-se, reflectînd la situație, ciugulind fără să-și dea seama ciotul unei unghii.

— Firește, fumul n-o să se vadă așa de bine, n-o să se vadă la mare depărtare. Dar n-o să trebuiască să ne apropiem... să ne apropiem de...

Ceilalți dădură din cap, într-un asentiment general. Nu vor mai trebui să se apropie.

— Să aprindem acum focul !

Ideile cele mai mari sînt și cele mai simple. Lucrară cu inimă, fiindcă aveau ceva de făcut. Piggy se simțea atît de încîntat, încît se mișca foarte liber după plecarea lui Jack și era atît de mîndru de contribuția lui la binele societății, încît sări și el, aducînd lemne de foc. Lemnul era la îndemînă — un pom prăbușit pe platformă, de care n-aveau nevoie la întrunire ; și totuși, pentru ceilalți, atmosfera sacrosanctă a platformei apărase pînă și ce era inutil. Gemenii înțeleseseră că alături de ei va arde noaptea un foc, ca o consolare, și cîțiva puști începură să joace și să bată din palme de bucurie.

Lemnul era mai puțin uscat decît vreascurile folosite pe munte. O bună parte putrezise, se umezise și colcăia de insecte ; buștenii trebuiau trași cu grijă, altminteri se făceau praf. Pe deasupra, ca să nu intre prea adînc în pădure, băieții luau orice lemn din apropiere, indiferent cît îl încîlciseră lăstarii. Liziera pădurii și brăzdătura le deveniseră familiare, fiind în apropierea cochiliei și a adăposturilor și părînd destul de prietenoase în timpul zilei. Nimeni nu voia să-și bată capul, închipuindu-și în ce se puteau transforma noaptea. Munciră așadar cu mare chef și veselie, deși, pe măsură ce orele se scurgeau, în cheful lor se strecura o undă de panică iar în veselie una de spaimă. Ridicară pe nisipul pustiu de lîngă platformă o piramidă de frunze, rămurele, crăci și bușteni. Pentru prima oară de cînd se afla pe insulă, Piggy își scoase

singur ochelarii cu o singură lentilă, se aplecă și o aținti asupra iascăi. În curînd se înălță un plafon de fum și un tufiș se aprinse cu flăcări galbene.

Puștii, care văzuseră puține focuri de la prima catastrofă, se entuziasmară grozav. Jucară și cîntară. Adunarea semăna cu o petrecere.

În cele din urmă, Ralph se opri din lucru și se sculă, întinzîndu-și cu antebrațul murdar sudoarea de pe frunte.

— Va trebui s-aprindem un foc mic. Ăsta-i prea mare ca să poată fi ținut aprins.

Piggy se așeză atent pe nisip și începu să-și lustruiască lentila de la ochelari.

— Să încercăm. Va trebui să aflăm cum se face un foc mic și puternic, apoi o să punem crăci verzi ca să scoată fum. Unele dintre frunzele astea scot mai bine fum ca altele.

O dată cu focul se stinse și entuziasmul. Puștii încetară să mai cînte și să mai țopăie, se risipiră spre malul mării, sau după fructe sau intrară în adăposturi.

Ralph se lăsă pe nisip.

— Va trebui să facem o nouă listă a celor ce se vor îngriji de foc.

— Dacă-i poți găsi.

Se uită în jur. Pentru prima oară văzu cît de puțini băieți mari rămăseseră și înțelese de ce munca fusese atît de grea.

— Unde-i Maurice ?

Piggy își șterse din nou ochelarii.

— Cred... nu, n-o să plece singur în pădure, nu-i așa ?

Ralph sări în picioare, ocoli focul în fugă și rămase lîngă Piggy, dîndu-și părul peste cap.

— Dar trebuie să facem o listă ! Ești tu, sînt eu, și Samșieric și...

Nu voia să se uite la Piggy și vorbi nepăsător.

— Unde-s Bill și Roger ?

Piggy se aplecă și puse o bucată de lemn pe foc.

— Cred c-au plecat. Nu cred c-or să primească.

Ralph se așeză și începu să sape gropițe în nisip. Descoperi cu surprindere lîngă gropiță o picătură de sînge. Cercetă cu atenție unghia roasă și urmări mica perlă de sînge care se strînsese unde își rosese degetul pînă la carne.

Piggy continuă.

— Cînd strîngeam lemne i-am văzut cum se furișează și pleacă. Au luat-o în partea aia. Încotro a apucat-o și Jack.

Ralph termină inspecția mîinii și își ridică privirea. Cerul, ca și cum ar fi simpatizat cu marile schimbări petrecute în mijlocul lor, arăta altfel astăzi — atît de cețos, încît în unele locuri, aerul fierbinte părea alb. Discul soarelui părea de argint coclit, ca și cum ar fi fost mai aproape și mai puțin fierbinte, deși aerul devenise înăbușitor.

— Întotdeauna ne-au dat necazuri, nu ?

În glasul pe care îl auzi lîngă umăr, vibra neliniștea.

— Ne putem lipsi de ei. Vom fi mai fericiţi acum, nu ?

Ralph se aşeză. Gemenii veniră, tîrînd un buştean mare şi rînjind triumfători. Răsturnară buşteanul printre tăciuni şi izbucniră cîteva scîntei.

— Ne putem descurca şi singuri, nu ?

În timp ce buşteanul se usca, lua foc, se roşea şi răspîndea căldură, Ralph rămase tăcut pe nisip. Nu-l văzu pe Piggy îndreptîndu-se spre gemeni, discutînd cu ei în şoaptă, şi apoi intrînd toţi trei băieţii în pădure.

— Uite !

Îşi reveni, tresărind. Piggy şi ceilalţi doi se aflau lîngă el. Erau încărcaţi cu fructe.

— Mi-am zis că n-ar fi rău să facem un fel de petrecere, spuse Piggy.

Cei trei băieţi se aşezară. Aduseseră multe fructe şi toate bine coapte. Zîmbiră lui Ralph, care luă cîteva şi începu să le mănînce.

— Vă mulţumesc, zise el, apoi plăcut surprins : Vă mulţumesc !

— Ne descurcăm noi şi singuri foarte bine, zise Piggy. Numai cei care nu-şi dau seama de situaţia de pe insulă ne fac necazuri. O să aprindem un foc mic şi puternic...

Ralph îşi aminti motivul îngrijorării.

— Unde-i Simon ?

— Nu ştiu.

— Crezi că s-a urcat pe munte ?

Piggy izbucni într-un rîs violent şi mai luă cîteva fructe.

— Poate. Înghiţi. E cam sărit.

Simon trecuse prin regiunea cu pomi fructiferi, dar puştii fuseseră prea ocupaţi cu focul de pe plajă ca să-l urmărească pînă acolo. Îşi continuă drumul printre liane pînă ajunse la marele covor ţesut lîngă luminiş şi se furişă înăuntru. Lumina soarelui se strecura în spatele paravanului de frunze, iar în mijloc dansau fluturii. Îngenunche şi săgeata soarelui căzu asupra lui. Data trecută aerul păruse că vibrează de arşiţă ; acum devenise ameninţător. În curînd, sudoarea îl năpădi, scurgîndu-se de pe părul lung şi aspru. Se mişcă de colo-colo, dar nu reuşi să evite soarele. I se făcu repede sete, o sete grozavă.

Rămase aşezat jos.

Departe, de-a lungul plajei, Jack stătea în picioare în faţa unui grup de băieţi. Radia de fericire.

— O să vînăm, zise el. Îi aprecie din priviri. Fiecare purta rămăşiţele unei şepci negre, şi cu multe, multe zile în urmă stătuseră cuminţi, pe două rînduri, iar vocile lor răsunaseră ca un cînt de îngeri. O să vînăm. Eu am să fiu şeful.

Dădură din cap şi criza trecu uşor.

— Iar apoi... în ce priveşte fiara...

Se foiră, cu ochii aţintiţi spre pădure.

— Ascultaţi-mă ! N-o să ne mai batem capul cu fiara.

Întări cu un gest al capului.

— O să uităm de ea.

— Grozav !

— Da !

— Să uităm de fiară !

Jack nu-şi trăda uimirea în faţa entuziasmului lor.

— Şi mai e ceva. Să nu mai visăm atîta. Sîntem aproape de capătul insulei.

Consimţiră cu frenezie, din străfundul sufletelor chinuite.

— Ia ascultaţi ! O să mergem mai încolo, la castelul de stîncă. O să-i dezvăţ pe mulţi dintre băieţii mai mari de obiceiul cu cochilia şi de toate celelalte. O să omorîm un porc şi o să facem o petrecere. Se opri şi continuă mai încet. În ce priveşte fiara. Cînd o să vînăm, o să-i lăsăm şi ei cîte ceva. Atunci poate că n-o să ne mai supere. Se ridică abrupt. Acum să plecăm în pădure ca să vînăm.

Se întoarse şi se îndepărtă, iar după o clipă băieţii îl urmară supuşi.

Se risipiră nervoşi prin pădure. Aproape imediat, Jack dădu peste excremente de animal şi rădăcini smulse şi împrăştiate, care trădau prezenţa porcilor. Descoperiră repede şi cărarea proaspăt deschisă în pădure. Jack făcu semn celorlalţi vînători să stea liniştiţi şi înaintă singur. Era fericit şi se simţea în bezna umedă a pădurii ca în hainele sale zdrenţuite. Se furişă pe o costişă pînă la stîncile şi pomii risipiţi pe malul mării.

Porcii, saci umflaţi de grăsime, zăceau şi se desfătau voluptuos la umbra de sub pomi. Nu bătea vîntul şi n-aveau nici o bănuială ; experienţa îl făcuse pe Jack tăcut ca o umbră. Se întoarse pe furiş şi dădu instrucţiuni vînătorilor. În curînd, începură să înainteze foarte încet, transpirînd, tăcuţi, sub arşiţă. Pe sub pomi o ureche se mişcă leneş. Puţin mai încolo de turma de porci, cufundată în fericire maternă, zăcea scroafa cea mai mare. Era neagră şi trandafirie ; la mamelele ei uriaşe se întindea un şir de purcei care dormeau, scărmănau sau guiţau.

Jack se opri la cincisprezece metri de turmă ; întinse braţul şi arătă spre scroafă. Se uită împrejur ca să se încredinţeze că l-au înţeles toţi, iar ceilalţi băieţi dădură din cap. Un şir de braţe drepte se trase înapoi.

— Acum !

Cireada de porci o zbughi ; de la o distanţă de doar zece metri suliţele de lemn cu vîrfuri întărite la foc zburară spre porcul ales. Un purceluş se repezi în mare guiţînd nebuneşte şi tîrînd în urmă suliţa lui Roger. Scroafa scoase un ţipăt înăbuşit, şi se împletici cu două suliţe înfipte în coapsa grasă. Băieţii urlară şi se avîntară, purceii se risipiră, iar scroafa trecu prin şirul de băieţi ce înaintau şi se pierdu cu zgomot în pădure.

— După ea !

O rupseră la fugă pe cărarea porcilor, dar în pădurea întunecoasă şi prea încîlcită, Jack blestemă, îi opri şi cercetă printre pomi. O vreme, nu vorbi, ci respiră sălbatic, înspăimîntîndu-i, şi făcîndu-i să se privească cu admiraţie şi nelinişte. Deodată împunse pămîntul cu degetul.

— Acolo...

13 — Împăratul muştelor — c. 2812

Mai înainte ca ceilalţi să poată cerceta picătura de sînge, Jack se îndepărtă, aprecie o urmă şi atinse o ramură care se rupse. Urmărea cu o hotărîre şi o siguranţă misterioasă; iar vînătorii veneau în spatele lui.

Se opri în faţa unui ascunziş.

— E înăuntru.

Înconjurară ascunzişul, dar scroafa reuşi să scape cu o altă suliţă înfiptă în coapsă. Suliţele ce se tîrau o împiedicau să fugă, iar vîrfurile lor ascuţite, tăiate în formă de cruce, o chinuiau. Se împiedică de un pom, făcînd ca o suliţă să se înfigă şi mai adînc, şi vînătorii reuşiră s-o urmărească uşor, după picăturile de sînge strălucitor. După-amiaza se scurgea leneşă şi îngrozitoare din pricina arşiţei umede; scroafa înainta cu opinteli, sîngera turbată, iar vînătorii o urmăreau uniţi cu ea în voluptatea morţii şi excitaţi de lunga vînătoare şi de sîngele scurs. O văzură, aproape că o ajunseră, dar scroafa îşi adună ultimele forţe şi păstră din nou distanţa dintre ei. Se aflau chiar lîngă ea cînd pătrunse clătinîndu-se într-un luminiş plin de flori strălucitoare, unde fluturii dansau unul în jurul altuia iar aerul era fierbinte şi liniştit.

Aici, doborîtă de arşiţă, scroafa căzu, iar vînătorii se năpustiră asupra ei. Această năvală îngrozitoare, din partea unei lumi necunoscute ei, o sălbătici şi mai rău; guiţă, dădu din picioare, iar aerul se umplu de zgomot, de sînge, de transpiraţie şi de spaimă. Roger alerga în jurul vălmăşagului, împungînd cu suliţa de cîte ori

se ivea vreun colţişor din scroafă. Jack, călare pe ea, o înjunghie cu furie. Roger găsi un loc să-şi înfigă vîrful suliţei şi începu să împingă, lăsîndu-se cu toată puterea. Suliţa pătrunse treptat, iar guiţatul înspăimîntat se transformă într-un răget. Jack îi găsi gîtlejul şi sîngele fierbinte îi ţîşni pe mîini. Scroafa se prăbuşi sub ei, iar băieţii aşezaţi pe ea se simţiră mulţumiţi şi obosiţi. În mijlocul luminişului, fluturii dansau mai departe, preocupaţi de zborul lor.

În cele din urmă, graba de-a o ucide scăzu. Băieţii se dădură înapoi, iar Jack se sculă şi ridică mîinile în sus.

— Ia uitaţi-vă!

Chicoti lîngă băieţi, iar ei, văzîndu-i palmele rău mirositoare, izbucniră în rîs. Jack îl înşfăcă pe Maurice şi îl mînji pe faţă cu sînge. Roger începu să-şi scoată suliţa şi băieţii o băgară pentru prima dată de seamă. Roger rezumă actul într-o frază primită cu urlete de bucurie.

— I-a intrat pînă în fund.

— Ai auzit?

— Ai auzit ce-a spus?

— Pînă în fund!

Robert şi Maurice jucară cele două roluri; iar rolul lui Maurice, care imita sforţările scroafei de a evita suliţa a fost atît de nostim, încît băieţii rîseră cu hohote.

În sfîrşit, pînă şi acest spectacol îi obosi. Jack începu să-şi cureţe sîngele de pe mîini, frecîndu-le de o stîncă. Apoi tăie scroafa, îi

scoase măruntaiele, dînd afară pungile fierbinţi de intestine colorate şi aşezîndu-le grămadă pe stîncă, urmărit de privirile celorlalţi. În acelaşi timp, zise :

— O să ducem carnea pe plajă. Am să mă întorc la platformă şi-am să-i chem la petrecere. O să avem timp destul.

Roger luă cuvîntul.

— Şefule...

— Ce-i...

Cum aprindem focul ?

Jack se ghemui, apoi se încruntă la porc.

— Dăm năvală peste ei şi le luăm focul. Patru dintre voi : Henry şi cu tine, Bill şi Maurice. Ne vopsim la faţă şi ne ducem pe furiş ; Roger o să ţină în mînă o cracă, cînd o să le spun ce vrem. Voi ceilalţi duceţi scroafa de unde am venit. O să aprindem focul acolo. Pe urmă...

Se opri, se sculă, cu ochii la umbrele de sub pomi. Vorbi din nou cu vocea mai scăzută.

— O să lăsăm însă o parte din vînat pentru...

Îngenunche din nou şi tăie cu cuţitul. Băieţii se îngrămădiră în jur. I se adresă peste umăr lui Roger :

— Ascute un băţ la amîndouă capetele.

Se ridică imediat, ţinînd în mîini capul scroafei de pe care picura sînge.

— Unde-i băţul ?

— Uite-l.

— Înfige un capăt în pămînt. A, e stîncă. Vîră-l în crăpătura de colo ! Aşa !

Jack ridică încet capul scroafei, îi înfipse gîtlejul moale în vîrful ascuţit al suliţei care îi ieşi prin gură. Făcu un pas înapoi şi capul rămase atîrnat. Pe băţ, se prelingea o şuviţă subţire de sînge.

Instinctiv, băieţii se retraseră ; pădurea era foarte liniştită. Ascultară, dar zgomotul cel mai puternic era al muştelor care bîzîiau peste maţele risipite pe jos.

— Ridicaţi porcul, şopti Jack.

Maurice şi Robert străpunseră cadavrul cu o suliţă, ridicară greutatea moartă şi se pregătiră. Tăcuţi şi înconjuraţi de sîngele uscat, păreau deodată nişte ucigaşi.

— Capul acesta e pentru fiară. E în dar, vorbi Jack tare.

Tăcerea primi darul şi îi încremeni. Capul rămase înfipt în par, cu ochi opaci, rînjind uşor şi cu colţii înnegriţi de sînge. O rupseră cu toţii la fugă prin pădure, spre plaja deschisă.

Simon rămase pe loc, un chip mic şi cafeniu, ascuns între frunze. Chiar dacă îşi închidea ochii, capul scroafei îi persista în închipuire. Ochii lui pe jumătate închişi se înneguraseră de cinismul imens al vieţii oamenilor mari. Îl asigurau pe Simon că totul se dovedise a fi o proastă afacere.

— O ştiu !

Simon descoperi că vorbise tare. Deschise repede ochii şi văzu capul rînjindu-i ironic în lumina ciudată a zilei, ignorînd muştele, maţele

împrăştiate, ignorînd pînă şi ruşinea de a sta înfipt într-un par.

Schimbă direcţia privirii şi se linse pe buzele uscate.

Un dar pentru fiară. Dar dacă nu vine să-l ia ? Capul, îşi spuse Simon, părea să fie de acord cu el. „Fugi, zicea capul încet, întoarce-te la ceilalţi. A fost, zău, o glumă, de ce să te mai necăjeşti ? Nu te simţi bine, asta-i tot. O mică durere de cap, ai mîncat ceva rău, poate. Du-te îndărăt, băieţaş !" spunea capul tăcut.

Simon ridică privirea, simţi greutatea părului ud şi se uită lung la cer. Acolo sus, pe neaşteptate, apăruseră nori, turnuri uriaşe şi îngrămădite, cenuşii, alb-gălbui şi de un roşu ca arama, întinzîndu-se pînă departe peste insulă. Norii se coborîseră pe pămînt ; se ghemuiau stîrnind, clipă de clipă, o arşiţă chinuitoare. Pînă şi fluturii părăsiră luminişul unde acel obiect obscen rînjea şi picura sînge. Simon coborî capul, ţinînd cu grijă ochii plecaţi, apoi îşi puse mîna streaşină. Pe sub pomi nu erau de loc umbre, dar pretutindeni domnea o linişte de perlă, încît realitatea părea iluzorie şi greu de înţeles. Grămada de maţe semăna cu o băşică neagră de muşte, care bîzîiau ca un fierăstrău. După o vreme, muştele îl descoperiră pe Simon. Se lăsară ghiftuite pe dîrele lui de sudoare şi băură. Îl gîdilau pe sub nări şi îi zburau pe şolduri. Colorate în negru şi verde irizat, erau nenumărate ; iar în faţa lui Simon, Împăratul Muştelor îşi ţinea capul pe băţ şi rînjea. În cele

din urmă, Simon cedă şi se uită înapoi ; văzu dinţii albi şi ochii opaci, sîngele — şi acea atavică, inevitabilă recunoaştere îi reţinu privirea. Pe tîmpla dreaptă a lui Simon, începu să zvîcnească o venă.

Ralph şi Piggy zăceau pe nisip, urmăreau focul şi aruncau alene cu pietricele în mijlocul jarului de unde nu mai ieşea fum.

— Craca aia a ars.

— Unde-s Samşieric ?

— Ar trebui să mai aducem nişte lemne. S-au terminat şi ramurile verzi.

Ralph suspină şi se ridică. Pe sub palmierii de pe platformă nu se vedeau umbre ; doar lumina stranie ce părea să izvorască de pretutindeni şi concomitent. Sus de tot, printre norii uriaşi, tunetul bubui ca un tun.

— O să plouă cu găleata.

— Ce facem cu focul ?

Ralph fugi în pădure şi se întoarse cu o cracă lată şi verde pe care o aruncă în foc. Craca trosni, frunzele se încîrligară şi fumul galben se îndesi.

Piggy desena aiurea pe nisip cu degetele.

— Din nenorocire n-avem destui oameni care să ţină focul aprins. Trebuie să-i tratezi pe Samşieric ca pe o singură strajă. Fac toate împreună...

— Fireşte.

— Da' bine, nu-i cinstit. Nu pricepi ? Ar trebui să facă de strajă în două rînduri.

Ralph reflectă și înțelese. Se enerva cînd își dădea seama cît de puțin judeca asemenea unui om mare și suspină iar. Insula se dovedea tot mai dificilă.

Piggy se uită la foc.

— În curînd o să mai avem nevoie de-o cracă verde.

Ralph se întoarse.

— Piggy, ce ne facem ?

— Va trebui să ne descurcăm fără ei.

— Și... cu focul ?

Se uită încruntat la talmeș-balmeșul capetelor albe și negre ale crăcilor nearse. Încercă să-și exprime gîndurile.

— Mi-e frică.

Văzu că Piggy își ridică privirea. Continuă nesigur.

— Nu mi-e frică de fiară. De fapt, mi-e frică și de ea. Dar nimeni nu înțelege însemnătatea focului. Dacă ți se azvîrle o frînghie cînd te îneci, dacă doctorul zice să iei asta, fiindcă dacă n-o iei ai să mori — iei doctoria, nu ? Ce faci atunci ?

— Firește, iau doctoria.

— Ei de ce nu pricep și ceilalți ? De ce ? Fără fum, o să murim aici, nu ? Ia privește !

Un val de aer fierbinte tremură deasupra cenușii, fără să scoată însă vreo dîră de fum.

— Nu sîntem în stare să ținem un foc aprins. Iar lor nici nu le pasă. Și în plus... Se uită concentrat la fața transpirată a lui Piggy. În plus, nici mie uneori nu-mi pasă. Să presu-

punem că ajung ca și ceilalți... să nu-mi mai pese. Ce-o să se întîmple cu noi ?

Adînc tulburat, Piggy își scoase ochelarii.

— Nu știu, Ralph. Va trebui să continuăm, asta-i tot. Așa ar face și oamenii mari.

Ralph, care începuse să-și descarce sufletul, continuă :

— Piggy, unde-am greșit ?

Piggy îl privi uimit.

— Vrei să spui... ?

— Nu, nu vorbeam de asta... mă refeream... ce face ca totul să se destrame astfel ?

Piggy își frecă încet și gînditor lentila de la ochelari. Cînd pricepu cît de departe mersese Ralph luîndu-l drept confident, roși ușor de mîndrie.

— Nu știu, Ralph. Cred că-i din pricina lui.

— A lui Jack ?

— Da, a lui Jack.

Acest cuvînt devenise de nerostit.

Ralph dădu din cap solemn.

— Da, zise el, cred că aici trebuie căutat motivul.

În pădurea de alături izbucni o hărmălaie. Siluete drăcești cu chipurile vopsite în alb și roșu o zbughiră afară urlînd, așa încît puștii fugiră cu țipete de spaimă. Din colțul ochiului, Ralph îl văzu pe Piggy fugind. Două siluete se repeziră la foc, iar Ralph se pregăti să se apere, dar ei înșfăcară crăcile pe jumătate arse și o rupseră la fugă de-a lungul plajei. Ceilalți trei rămaseră nemișcați, pîndindu-l pe Ralph ; văzu

că cel mai înalt dintre ei, gol-puşcă, vopsit şi purtînd o centură, era Jack.

Ralph îşi ţinu respiraţia şi vorbi.

— Şi-acum ?

Jack îl ignoră, ridică suliţa şi începu să strige.

— Ascultaţi-mă cu toţii ! Eu şi vînătorii mei sîntem pe plajă, lîngă o stîncă turtită. Vînăm, petrecem şi ne distrăm. Dacă vreţi să vă alipiţi tribului meu, veniţi să ne vedeţi. Poate c-am să vă las să staţi cu noi. Deşi nu sînt sigur.

Se opri şi se uită în jur. Nu simţea nici un fel de ruşine sau de timiditate în dosul măştii pictate şi era în stare să-i privească pe fiecare pe rînd. Ralph îngenunche lîngă rămăşiţele focului, asemeni unui alergător la start, cu faţa ascunsă pe jumătate de păr şi de murdărie. Samşieric se pitiră în dosul unui palmier de la liziera pădurii. Un puşti urlă, stacojiu la faţă şi cu trăsăturile strîmbe, alături de bazin, iar Piggy rămase în picioare pe platformă, cu cochilia albă strînsă în mîini.

— Astă-seară facem o petrecere. Am omorît un porc şi avem carne. Dacă vreţi, veniţi şi mîncaţi cu noi.

Sus, în prăpăstiile norilor, tunetul bubui din nou. Jack şi doi dintre sălbaticii anonimi care îl însoţeau se clătinară, ridicară privirile, apoi îşi reveniră. Puştiul urlă mai departe. Jack aştepta să se petreacă ceva. Şopti apăsat celorlalţi :

— Daţi-i drumul... acum !

Cei doi sălbatici se împotriviră. Jack se răsti :

— Daţi-i drumul !

Sălbaticii se uitară unul la altul, ridicară suliţele şi ziseră la unison.

— Şeful a vorbit.

Apoi se întoarseră toţi trei şi-o luară la fugă.

Ralph se sculă şi se uită în direcţia unde dispăruseră sălbaticii. Samşieric se apropiară, vorbind în şoapte înspăimîntate.

— Am crezut că e...

— ...şi mi-a fost...

— ...teamă.

Piggy stătea deasupra lor pe platformă şi ţinea cochilia.

— Au fost Jack, Maurice şi Robert, zise Ralph. Se distrează, nu-i aşa ?

— Am crezut c-o să am o criză de astmă.

— Dă-o dracului de asta-mă.

— Cînd l-am văzut pe Jack am fost sigur c-o să vrea să ia cochilia. Nu-mi închipui de ce.

Grupul de băieţi privi scoica albă cu un respect plin de dragoste. Piggy o aşeză în mîinile lui Ralph, iar puştii, observînd simbolul cunoscut, începură să se întoarcă.

— Nu aici.

Se îndreptă spre platformă, simţind nevoia unui ritual. În frunte mergea Ralph, cu cochilia strînsă în mînă, apoi Piggy foarte grav, apoi gemenii, apoi puştii şi ceilalţi.

— Staţi jos cu toţii. Ne-au atacat pentru foc. Se distrează. Dar...

Ralph era nedumerit, fiindcă simţea că în minte i se lasă o perdea. Dorea să spună ceva ; dar atunci se lăsă perdeaua.

— Dar...

Îl priveau grav, încă netulburați de îndoieli în privința capacității lui. Ralph își dădu din ochi părul exasperant și se uită la Piggy.

— Dar... ah... focul ! Focul, firește !

Începu să rîdă, se opri și apoi vorbi curgător.

— Focul e lucrul cel mai important. Fără foc nu putem fi salvați. Și mie mi-ar place să mă vopsesc ca un războinic și să fac pe sălbaticul. Dar trebuie să ținem focul aprins. Focul e lucrul cel mai important de pe insulă, fiindcă... fiindcă...

Se opri iar, iar tăcerea se umplu de îndoieli și de nedumeriri.

Piggy îi șopti grăbit :

— Salvarea.

— A, da. Fără foc, nu putem fi salvați. Așa că trebuie să stăm pe lîngă foc, ca să scoată fum.

Nimeni nu vorbi cînd Ralph se opri. După discursurile splendide și numeroase, ținute chiar acolo, remarcile lui Ralph păreau șchioapete pînă și puștilor.

În cele din urmă, Bill întinse mîna după cochilie.

— Ei bine, fiindcă nu putem să aprindem focul sus — fiindcă nu putem să-l aprindem sus — e nevoie de mai mulți ca să-l ținem aprins. Să mergem la petrecerea lor și să le spunem că ne e greu să ne ocupăm numai noi cu focul. Iar vînătoarea și celelalte — adică jucatul de-a sălbaticii, mă înțelegeți — trebuie să fie o distracție grozavă.

Samșieric luară cochilia.

— Trebuie să se distreze, cum spune și Bill — și dacă ne-au invitat...

— ...la o petrecere...

— ...carne...

— ...bine friptă...

— ...mi-ar place niște carne...

Ralph ridică mîna.

— De ce să nu facem chiar noi rost de carne ?

Gemenii se uitară unul la celălalt. Bill răspunse :

— Nu vrem să intrăm în junglă.

Ralph se strîmbă.

— El — știți voi cine — se duce.

— El e vînător. Sînt toți vînători. E altceva.

O clipă nu vorbi nimeni, apoi Piggy murmură în nisip.

— Carne...

Puștii ședeau și se gîndeau, gravi, la carne și la picăturile de grăsime. Deasupra capetelor, tunetele bubuiră din nou și frunzele uscate de palmieri foșniră lovite de o pală de vînt fierbinte.

— Ești un băiețel prostuț, spuse Împăratul Muștelor, nu ești decît un băiețel prostuț.

Simon își mușcă limba umflată, dar nu spuse nimic.

— Nu crezi ? întrebă Împăratul Muștelor. Nu ești decît un băiețel prostuț și fără educație.

Simon îi răspunse prin tăcere.

— Foarte bine, atunci, spuse Împăratul Muștelor, fugi mai bine și te joacă cu ceilalți. Ei

cred că ești țicnit. Nu vrei să creadă Ralph că ești țicnit, nu-i așa ? Ții mult la Ralph, nu ? Și la Piggy, și la Jack, nu ?

Capul lui Simon se înălță nițel. Nu-și putea desprinde privirea, iar Împăratul Muștelor atîrna în aer în fața lui.

— Ce faci aici singur ? Nu te temi de mine ?

Simon clătină din cap.

— Nu-i nimeni care să te ajute. Doar eu. Iar eu sînt fiara.

Gura lui Simon se strîmbă și scoase cîteva cuvinte audibile.

— Un cap de porc pe un băț !

— Auzi, să credeți că ați putea vîna și ucide fiara ! zise capul. Cîteva clipe, pădurea și toate locurile vag întrevăzute răsunară de ecoul acestei maimuțăreli a rîsului. Știai, nu ? Eu sînt o parte din tine. Vino mai aproape, mai aproape, mai aproape ! Din pricina mea nu puteți face nimic ? Din pricina mea lucrurile sînt așa cum sînt ?

Rîsul răsuna iar.

— Hai, zise Împăratul Muștelor. Du-te înapoi la ceilalți și-o să uităm tot ce s-a întîmplat.

Simon își bălăbăni capul. Ținea ochii întredeschiși, ca și cum ar fi imitat obiectul obscen de pe băț. Știa că-l va apuca o criză. Împăratul Muștelor se umfla ca un balon.

— E caraghios ! Știi foarte bine c-ai să mă regăsești acolo jos — printre ei — așa că nu-ncerca să-mi scapi !

Trupul lui Simon se arcui și se înțepeni. Împăratul Muștelor vorbi pe tonul unui învățător :

— Lucrurile au mers prea departe. Bietul și rătăcitul meu copil, crezi că știi mai bine decît mine ?

Urmă o pauză.

— Te previn. Am să mă înfurii. Pricepi ? Ești un nedorit. Pricepi ? Avem de gînd să petrecem pe insula asta. Pricepi ? Avem de gînd să petrecem pe insula asta ! Așa încît nu merge mai departe, bietul și rătăcitul meu copil, căci altfel...

Simon se trezi că privește într-un hău uriaș. Înăuntru era beznă, o beznă care se lățea.

— ...Căci altfel, continuă Împăratul Muștelor, o să te omorîm. Pricepi ? Jack, Roger, Maurice, Robert, Bill, Piggy și Ralph. O să te omorîm. Pricepi ?

Simon se afla înăuntrul hăului. Se prăbuși și își pierdu cunoștința.

Capitolul IX

O PERSPECTIVĂ ASUPRA MORŢII

Deasupra insulei, norii continuau să se adune. Un curent neîncetat de aer fierbinte se înălţa de pe munte, azvîrlit la peste trei mii de metri înălţime ; mase de gaze se îngrămădeau în aerul nemişcat, gata să explodeze. Pe la începutul serii, soarele dispăru şi o văpaie de aramă înlocui lumina limpede a zilei. Pînă şi aerul împins dinspre mare era fierbinte şi nu aducea răcoare. Culorile se retraseră din apă, din pomi şi de pe suprafeţele trandafirii ale stîncilor, iar norii albi şi cafenii se lăsară apăsător. Nu mai prosperau decît muştele, care înnegriseră Împăratul şi făcuseră ca maţele risipite să semene cu o movilă de cărbuni strălucitori. Cînd lui Simon i se sparse o vinişoară în nas, iar sîngele îl podidi, muştele îl ignorară, preferînd duhoarea porcului.

Dar pe măsură ce picăturile de sînge începură să curgă, Simon trecu din criză într-o oboseală toropitoare. Zăcea pe covoraşul de liane, în timp ce seara înainta şi tunul continua să

bubuie. În cele din urmă, se trezi şi văzu vag pămîntul întunecat pe care-i zăcea obrazul. Şi totuşi nu se mişcă, rămase neclintit, cu capul culcat într-o parte, pe pămînt, privind opac înainte. Apoi se întoarse, îşi trase picioarele sub el şi se apucă de liane pentru a se ridica. Cînd lianele se zgîlţîiră, muştele izbucniră de pe maţe cu un zumzet turbat, apoi se lipiră la loc. Simon se sculă. Lumina era nefirească. Împăratul Muştelor zăcea pe băţ ca o minge neagră.

Simon se adresă luminişului :

— Ce-mi rămîne de făcut ?

Nimeni nu-i răspunse. Simon părăsi luminişul şi se strecură printre liane, pînă intră în bezna pădurii. Porni trist printre trunchiuri, cu o figură inexpresivă ; în jurul gurii şi a bărbiei, sîngele se uscase. Rareori, cînd înlătura frînghiile lianelor şi îşi alegea calea după configuraţia terenului, articula cuvinte mute.

În curînd, lianele începură să împodobească tot mai rar pomii iar o lumină sidefie se filtră printre ei. Aici era coloana vertebrală a insulei, o regiune mai înaltă, aflată sub munte, unde pădurea înceta să mai fie junglă adîncă. Se găseau luminişuri largi, pline de desişuri şi pomi uriaşi. Aspectul cadrului îl conduse în sus, în pădurea tot mai rară. Se tîrî, împleticindu-se uneori din pricina oboselii, dar fără să se oprească. Strălucirea obişnuită îi dispăruse din ochi şi păşea cu un fel de hotărîre tristă, ca un bătrîn.

O pală de vînt îl făcu să se împleticească şi văzu c-a ajuns pe o stîncă sub cerul liber. Îşi dădu seama că picioarele îl lasă şi că limba îl duruse tot timpul. Cînd vîntul suflă pe vîrful muntelui, observă că se mişcă ceva, o tresărire ca de mătase albastră, proiectată pe norii cafenii. Se căzni să înainteze, iar vîntul porni din nou, mai violent, plesnind coroana pădurii, pînă cînd pomii începură să se ferească şi să urle. Simon zări cum o fiinţă ce sta ghemuită se ridică brusc în capul oaselor, pe vîrful muntelui, şi se uită de sus la el. Îşi ascunse faţa şi se tîrî mai departe.

Şi muştele o descoperiră. Mişcarea ei, ca a unei fiinţe vii, le sperie o clipă şi roiră asemenea unui nor întunecat în jurul capului. Apoi, cînd mătasea albastră a paraşutei se dezumflă, silueta corpolentă se înclină, suspinînd, iar muştele o potopiră.

Simon simţi că se loveşte cu genunchii de stîncă. Se furişă înainte şi în curînd înţelese. Sforile încîlcite arătau mecanismul farsei. Examină oasele nazale, dinţii, culoarea descompunerii. Văzu trupul sărman, care ar fi trebuit să putrezească mai iute, ţinut prizonier fără milă de straturile de cauciuc şi de pînză. Apoi, vîntul suflă din nou, silueta se ridică, se apleacă şi-şi trimise spre el răsuflarea putredă. Simon se lăsă în patru labe, şi îşi vomă şi maţele din el. Apoi apucă sforile paraşutei ; le desprinse de pe stîncă şi eliberă silueta de jignirea vîntului.

La urmă se îndepărtă şi se uită în jos pe plajă. Focul de lîngă platformă părea să se fi stins, sau cel puţin abia mai fumega. Mai încolo, tot pe plajă, dincolo de rîuşor şi lîngă o placă mare de stîncă, se înălţa spre cer o dîră subţire de fum. Simon uită de muşte, îşi puse mîinile streaşină la ochi şi privi cu atenţie fumul. Chiar de la acea depărtare, reuşi să vadă că mai toţi băieţii — poate chiar toţi — se aflau acolo. Îşi mutaseră tabăra cît mai departe de fiară. Reflectă şi se întoarse la sărmanul trup strivit care se descompunea şi puţea alături. Fiara era neprimejdioasă şi oribilă ; iar ştirea trebuia să ajungă cît se poate de repede la ceilalţi. O porni în josul muntelui, iar picioarele îi cedară. Oricît de grijuliu păşea, în cel mai bun caz izbutea doar să meargă împleticit.

— Să ne scăldăm, spuse Ralph, asta-i tot ce putem face.

Piggy inspecta prin lentila ochelarilor cerul amenințător.

— Nu-mi plac norii ăştia. Ţii minte ce rău a plouat după ce-am fost lăsaţi din avion ?

— O să plouă iar.

Ralph plonjă în bazin. La marginea lui se jucau cîţiva puşti, încercînd să găsească o consolare în apele mai calde decît sîngele lor. Piggy îşi scoase ochelarii, păşi timid în apă şi îşi puse ochelarii la loc. Ralph ieşi la suprafaţă şi aruncă o şuviţă de apă în Piggy.

— Ai grijă de ochelarii mei, zise Piggy. Dacă mi se udă lentila, trebuie să ies din bazin şi să-i şterg.

Ralph îl ținti din nou, dar nu-l nimeri. Rîse de Piggy, așteptîndu-se să se retragă resemnat ca întotdeauna și într-o tăcere jenată. Piggy, în schimb, bătu apa din jur.

— Oprește ! strigă el. Nu m-auzi ?

Aruncă furios cu apă în ochii lui Ralph.

— Am înțeles ! Am înțeles, zise Ralph. Liniștește-te !

Piggy încetă să mai bată apa.

— Mă doare capul. Aș vrea să se mai răcorească.

— Aș vrea să plouă.

— Aș vrea să plecăm acasă.

Piggy se întinse pe costișa nisipoasă a bazinului. Stomacul umflat i se zvîntă. Ralph se uită la cer. Ghici mișcările soarelui după înaintarea unei pete de lumină printre nori. Îngenunche în apă și se uită împrejur.

— Unde-s restul ?

Piggy se sculă în capul oaselor.

— S-au întins poate prin adăposturi.

— Unde-s Samșieric ?

— Și Bill ?

Piggy arătă dincolo de platformă.

— S-au dus acolo. La petrecerea lui Jack.

— N-au decît, zise Ralph cu jenă. Nu-mi pasă.

— Doar pentru niște carne...

— Și pentru vînătoare, zise Ralph cu înțelegere, ca să se joace de-a tribul și să se vopsească, ca la război.

Piggy scormoni nisipul de sub apă și nu-l privi pe Ralph.

— Poate c-ar trebui să mergem și noi.

Ralph îi aruncă o privire rapidă și Piggy roși.

— Adică... doar ca să fim siguri că nu se întîmplă nimic.

Ralph îl stropi din nou cu apă.

Cu mult înainte să ajungă la grupul lui Jack, Ralph și Piggy auziră zgomotul petrecerii. Palmierii lăsau liberă o fîșie lată între pădure și țărm, acoperită cu iarbă. Un pas mai încolo de marginea acestei pajiști se găsea nisipul alb, fin, la care nu ajungea fluxul — un nisip cald, uscat și bătătorit de pași. Și mai jos, se afla o stîncă ce înainta spre lagună. În dosul ei — o fîșie scurtă de nisip, apoi țărmul. Pe stîncă ardea focul, iar din porcul pus la fript cădeau picături de grăsime în flăcările invizibile. Toți băieții de pe insulă, afară de Piggy, Ralph, Simon și cei doi care frigeau porcul, se adunaseră pe iarbă. Rîdeau, cîntau, stăteau întinși, ghemuiți, sau în picioare pe iarbă, cu mîncarea în mînă. Judecînd după chipurile lor unsuroase, aproape că își terminaseră masa ; unii țineau niște coji de nuci de cocos și beau din ele. Înainte de petrecere, tîrîseră în mijlocul pajiștii un buștean mare, iar Jack, care se vopsise și se împodobise cu ghirlande, se așezase acolo ca un idol. Pe frunzele verzi de alături, zăceau grămezi de carne, fructe și coji de nuci de cocos, pline cu apă.

Piggy și Ralph ajunseră la marginea platformei cu iarbă. De îndată ce-l văzură, băieții

tăcură rînd pe rînd, pînă nu se mai auzi decît vocea celui de lîngă Jack. Apoi tăcerea se aşternu şi acolo, iar Jack se întoarse pe locul său. O vreme îi privi pe cei doi; trosniturile focului dominau mugetul fluxului. Ralph îşi mută privirea; Sam, crezînd că Ralph se întorsese spre el ca să-l acuze, rîse nervos şi lăsă jos osul pe care îl rodea. Ralph făcu un pas nesigur, arătă spre un palmier şi îi şopti ceva greu de auzit lui Piggy; chicotiră nervos, ca şi Sam. Ralph, dezgropîndu-şi picioarele din nisip, porni mai departe. Piggy încercă să fluiere.

În acea clipă, băieţii care găteau lîngă foc, smulseră brusc o halcă de carne şi fugiră cu ea spre pajişte. Îl loviră cu halca pe Piggy, îl arseră, urlară şi dansară. Ralph se uni imediat cu banda de băieţi în hohotele de rîs care îi calmară. Piggy deveni iar centrul batjocurii generale şi se simţeau cu toţii veseli şi normali.

Jack se ridică şi flutură suliţa.

— Duceţi-le nişte carne.

Băieţii de la frigare le dădură lui Ralph şi lui Piggy cîte o halcă suculentă. Primiră darul din care picura grăsime. Rămaseră pe locurile lor şi mîncară sub un cer de aramă ameninţător, prevestitor de furtună.

Jack flutură din nou suliţa.

— Aţi mîncat pe săturate ?

Mai rămăsese hrană, sfîrîind pe frigăruile de lemn sau grămadă pe frunzele verzi. Trădat de stomac, Piggy aruncă pe plajă un os ros bine şi se aplecă să mai ia nişte carne.

Jack vorbi iar nerăbdător.

— Aţi mîncat pe săturate ?

Vocea lui implica un avertisment al proprietarului mîndru, iar băieţii înfulecară şi mai repede cît era încă vreme. Înţelegînd probabil că nu era rost de nici o pauză, Jack se sculă de pe buşteanul care îi servea drept tron şi se duse pînă la marginea pajiştii. Se uită din spatele măştii vopsite la Ralph şi la Piggy. Aceştia se traseră mai încolo pe nisip, iar Ralph urmări focul în timp ce mînca. Fără să înţeleagă motivul, observă că flăcările deveniseră acum vizibile în lumina scăzută. Venise seara, dar nu cu calmul ei splendid, obişnuit, ci cu ameninţarea violenţei.

— Dă-mi să beau ! spuse Jack.

Henry îi aduse, iar Jack bău, privindu-i pe Piggy şi pe Ralph peste marginea zdrenţuită a coajei. Muşchii antebraţelor cafenii se umflau, arătîndu-i forţa; autoritatea i se cocoţase pe umeri şi-i trăncănea la ureche, ca o maimuţă.

— Staţi jos toţi !

Băieţii se aşezară în rînduri pe iarbă, în faţa lui, dar Ralph şi Piggy rămaseră la o jumătate de metru mai încolo, în picioare, pe iarba moale. O clipă, Jack îi ignoră, îşi aplecă chipul pictat ca o mască spre băieţii aşezaţi şi arătă spre ei cu suliţa.

— Care vine la tribul meu ?

Ralph se mişcă brusc şi se împletici. Unii dintre băieţi se întoarseră spre el.

— V-am dat hrană, zise Jack, iar vînătorii mei au să vă apere de fiară. Care vine la tribul meu ?

— Eu sînt şef, zise Ralph, fiindcă m-aţi ales. Şi trebuia să ţinem focul aprins. Acum alergi după hrană...

— Ai alergat şi tu ! strigă Jack. Uită-te la osul din mîna ta !

Ralph roşi.

— V-am spus că voi sînteţi vînători ! E meseria voastră.

Jack îl ignoră din nou.

— Care vine la tribul meu ca să se distreze ?

— Eu sînt şef, zise Ralph cu o voce tremurătoare. Ce facem cu focul ? Am cochilia...

— N-o ai cu tine, zise Jack rînjind. Ai lăsat-o în urmă. Vezi, deşteptule ? Iar cochilia nu mai contează în partea asta a insulei...

Brusc, tună. În locul bubuiturii înfundate, explozia transmise o lovitură.

— Cochilia contează şi aici, zise Ralph, pe toată insula.

— Ce-ai de gînd atunci ?

Ralph cercetă rîndurile de băieţi. Nu-i erau de nici un ajutor, aşa că se uită în altă parte, încurcat şi transpirat. Piggy şopti :

— Focul... salvarea.

— Care vine la tribul meu ?

— Eu !

— Şi eu !

— Eu !

— Am să suflu în cochilie, zise Ralph deodată, şi-am să chem o adunare.

— N-o să ţinem seama de chemarea ei.

Piggy atinse încheietura mîinii lui Ralph.

— Hai să plecăm. O s-avem necazuri. Ne-am mîncat porţia de carne.

În dosul pădurii sclipi o lumină vie şi tunetul explodă din nou, iar un puşti începu să plîngă. Picături mari de ploaie căzură între ei, lovind cu un sunet distinct scoarţa pămîntului.

— Vine furtuna, zise Ralph, şi-o să plouă ca atunci cînd ne-au dat drumul din avion. Cine-i mai deştept acum ? Unde vă sînt adăposturile ? Ce-aveţi de gînd cu ele ?

Vînătorii se uitară neliniştiţi la cer, ferindu-se de loviturile picăturilor de ploaie. Pe băieţi îi cuprinse un val de neastîmpăr şi începură să se împrăştie. Lumina pîlpîitoare se întări, iar bubuiturile tunetului deveniră aproape insuportabile. Puştii alergau la întîmplare şi urlau.

Jack sări pe nisip.

— Dansul nostru ! Hai ! Dansaţi !

O rupse la fugă prin nisipul gros, spre luminişul de stînci din spatele focului. Fulgerele de lumină brăzdau aerul întunecat şi îngrozitor ; băieţii îl urmară ţipînd din răsputeri. Roger deveni porcul, guiţă şi îl atacă pe Jack, care se ferea. Vînătorii îşi luară suliţele, bucătarii frigăruile, iar restul de băieţi legăturile de vreascuri. Avu loc o mişcare circulară, apoi intonară un imn. Roger mimă groaza porcului, iar puştii alergau şi săreau în afara cercului.

Piggy și Ralph, sub amenințarea cerului, erau gata să se alăture grupului înnebunit care oferea oarecare siguranță. Se retraseră fericiți spre gardul cafeniu de băieți, care stăvilea groaza și o făcea de suportat.

— *Înjunghie porcul ! Taie-i grumazul ! Să lase sînge !*

Ritmul deveni regulat, iar melopeea își pierdu nota inițială de entuziasm facil, bătînd regulat ca un puls. Roger încetă să mai joace rolul porcului, deveni și el vînător, iar mijlocul cercului se goli brusc. Cîțiva puști formară un cerc al lor ; alte cercuri continuară să se desfășoare, ca și cum repetiția le-ar fi oferit o siguranță. Vibrau și băteau pămîntul ca un singur trup.

Cerul întunecat fu sfărîmat de o cicatrice alb-albăstruie. În clipa următoare, zgomotul se lăsă asupra lor ca plesnitura unui bici uriaș. Melopeea se înălță și mai mult, ca un urlet de agonie.

— *Înjunghie porcul ! Taie-i grumazul ! Să lase sînge !*

De spaimă se înălță o nouă dorință, violentă, imperioasă și oarbă.

— *Înjunghie porcul ! Taie-i grumazul ! Să lase sînge !*

Cicatricea alb-albăstruie despică din nou în zigzag cerul, iar explozia sulfuroasă lovi în jos. Puștii țipară și se risipiră în neștire, părăsiră în fugă liziera pădurii, iar unul, de spaimă, rupse cercul celor mari.

— Uite-o ! Uite fiara !

Cercul deveni o potcoavă. Din pădure se furișă o făptură care înainta întunecat și nesigur. Urletul strident la vederea fiarei răsună ca un țipăt de durere. Fiara pătrunse cu greu în mijlocul potcoavei.

— *Înjunghie fiara ! Taie-i grumazul ! Să lase sînge !*

Cicatricea alb-albăstruie persista iar zgomotul era insuportabil. Simon le strigă că pe deal se află un mort.

— *Înjunghie fiara ! Taie-i grumazul ! Să lase sînge ! Înjunghiați-o !*

Bețele loviră iar gura noului cerc ronțăi și urlă. Fiara se afla în genunchi în mijlocul ei, cu brațele împreunate pe față. Striga din răsputeri, încercînd să opună zgomotului înfricoșător știrea c-a descoperit un cadavru pe deal. Fiara înaintă, rupse cercul și căzu peste marginea abruptă a stîncii pe nisipul de lîngă țărm. Gloata o urmări imediat, alunecară pe stîncă, săriră pe fiară, se năpustiră asupra ei, țipară, o loviră, o mușcară și o sfîrtecară. Nu se mai auzeau cuvinte, ci numai sfîșierea dinților și a ghearelor.

Apoi norii se desfăcură și lăsară o ploaie diluviană. Apa se rostogolea de pe vîrful muntelui, rupînd frunze și crăci de pe pomi, revărsîndu-se potop peste grămada de trupuri ce se luptau pe plajă. Grămada se risipi iute și siluetele se împrăștiară clătinîndu-se. Rămase doar fiara, nemișcată, la cîțiva pași de mare. Pe ploaie văzură cît era de mică ; sîngele ei începuse să păteze nisipul.

Un vînt puternic mută ploaia într-o parte, iar pădurea lăsă cascade de apă. Pe vîrful muntelui paraşuta se umflă şi se mişcă ; silueta alunecă, se ridică, se învîrti pe loc şi se rostogoli în jos prin imensitatea văzduhului umed, păşind nesigur peste vîrfurile arborilor înalţi ; cădea mereu, apoi o apucă în jos spre plajă, iar băieţii o rupseră la fugă în beznă urlînd. Paraşuta duse silueta mai departe, brăzdă laguna, o zvîrli peste recif iar apoi în largul mării.

Pe la miezul nopţii, ploaia încetă şi norii se risipiră, iar cerul se presără din nou cu lămpile neverosimile ale stelelor. Apoi muri şi briza şi nu se mai auzi nici un zgomot în afară de picuratul şi freamătul apei, alunecînd printre crăpăturile din stînci şi curgînd din frunză în frunză pe pămîntul cafeniu al insulei. Aerul se răci, se umezi şi se limpezi ; în curînd se domoli pînă şi murmurul apei. Fiara zăcea ghemuită pe plaja palidă, iar petele de sînge se lăţeau.

Marginea lagunei părea o dîră fosforescentă ce înainta lent, o dată cu marele val al fluxului. Apa limpede reflecta cerul curat şi constelaţiile strălucitoare şi colţuroase. Linia fosforescentă se umfla în jurul firelor de nisip şi a pietricelelor ; le reţinea într-o scurtă tensiune, apoi le înghiţea brusc, scotea un sunet scurt, imperceptibil, şi trecea mai departe.

De-a lungul ţărmului unde apa era mai puţin adîncă, valurile limpezi aduceau puzderii de

creaturi stranii şi fantomatice, cu ochi de foc. Ici şi colo, o pietricică mai mare se încăpăţîna pe locul ei şi era acoperită de un strat de perle. Fluxul se revărsă peste plaja pătată de ploaie şi netezi totul cu un văl de argint. Acum atinse prima din dîrele care se scurgeau din trupul sfîrtecat, iar făpturile mari se adunară în jurul lui şi formară o pată de lumină mişcătoare. Apa se ridică şi mai mult şi aureolă cu strălucire părul aspru al lui Simon. Conturul obrazului i se argintă, iar linia umerilor deveni o marmură sculptată. Creaturile stranii care îl serveau cu ochii lor de foc şi cu trenele de aburi, i se îngrămădiră în jurul capului. Corpul se ridică o fracţiune de centimetru de pe nisip, iar din gură îi ieşi o băşică de aer, cu un zgomot de plesnitură umedă. Apoi se răsuci încet în apă.

Undeva, dincolo de curba întunecată a lumii, soarele şi luna trăgeau ; pelicula de apă de pe planeta pămînt era reţinută, umflîndu-se puţin pe o parte, în timp ce miezul ei solid se răsucea. Talazul uriaş al fluxului pătrunse şi mai mult pe insulă, iar apa se înălţă. Încet, înconjurat de ciucuri de animale curioase şi strălucitoare, trupul mort al lui Simon — o formă argintie sub constelaţiile fixe — se pierdu în largul mării.

Capitolul X

SCOICA ŞI OCHELARII

Piggy urmări cu atenţie silueta care înainta. În ultimul timp îşi dăduse seama că vedea mai bine dacă îşi scoate ochelarii şi mută lentila la celălalt ochi ; dar pînă şi cu ochiul bun, după cele întîmplate, Ralph rămînea acelaşi, imposibil de confundat. Ralph ieşi dintre cocotieri, şchiopătînd, murdar şi cu frunze uscate atîrnate în claia de păr galben. Un ochi semăna cu o crăpătură în obrazul dolofan, iar pe genunchiul drept se întindea o lungă zgîrietură. Se opri un moment şi se uită la silueta de pe platformă.

— Piggy ? N-ai mai rămas decît tu ?

— Mai sînt şi nişte puşti.

— Ei nu contează. Nici un băiat mai mare ?

— Doar Samşieric. Strîng vreascuri.

— Nimeni altcineva ?

— Nu, după cîte ştiu eu.

Ralph se cocoţă cu grijă pe platformă. Iarba aspră se tocise în locul unde se ţinuseră întrunirile ; cochilia albă şi fragilă sclipea încă lîngă buşteanul lustruit de atîta stat pe el. Ralph se aşeză în iarbă, cu faţa la locul şefului

şi al cochiliei. Piggy îngenunche la stînga lui şi un minut se aşternu tăcere.

În cele din urmă Ralph îşi drese glasul şi şopti ceva.

Piggy îi răspunse tot în şoaptă.

— Ce zici ?

Ralph vorbi mai tare.

— Simon.

Piggy nu răspunse, dar se mulţumi să dea solemn din cap. Continuau să stea jos, privind drept spre locul şefului şi spre laguna strălucitoare. Lumina verde şi petele lucioase de soare jucau peste trupurile lor murdare.

În sfîrşit, Ralph se sculă şi se duse să ia cochilia. Apucă scoica cu dragoste, în amîndouă mîinile, îngenunche şi se sprijini de un trunchi de palmier.

— Piggy.

— Ce-i ?

— Ce facem ?

Piggy dădu din cap spre cochilie.

— Ai putea...

— Să convoc o adunare ?

Ralph izbucni într-un rîs strident cînd pronunţă cuvîntul, iar Piggy se încruntă.

— Eşti încă şef.

Ralph rîse din nou.

— Eşti şef. Peste noi.

— Am cochilia.

— Ralph ! Nu mai rîde aşa ! Nu-i nevoie să rîzi aşa, Ralph ! Ce-au să creadă ceilalţi ?

Ralph se opri în cele din urmă din rîs. Tremura.

— Piggy.
— Ce-i ?
— A fost Simon.
— Ai mai spus-o.
— Piggy.
— Ce-i ?
— A fost o crimă.
— Încetează ! răcni Piggy. La ce bun să vorbești de asta ?
Sări în picioare și se aplecă asupra lui Ralph.
— Era întuneric. Avea loc... dansul ăla blestemat. Fulgera, tuna și ploua. Ne-a fost frică !
— Mie nu mi-a fost frică, zise Ralph încet. Nu mi-a fost... nu mai știu cum mi-a fost.
— La toți ne-a fost frică ! răspunse Piggy nervos. Se putea întîmpla orice. N-a fost... ce-ai zis tu.
Gesticulă, căutînd o formulă.
— O, Piggy !
Vocea lui Ralph, joasă și înspăimîntată, îl opri pe Piggy să mai gesticuleze. Se aplecă și așteptă. Ralph, cu cochilia la piept, se clătina.
— Nu pricepi, Piggy ? Lucrurile pe care le-am făcut...
— Poate că mai este...
— Nu.
— Poate că doar se prefăcea...
Piggy tăcu brusc, la vederea feței lui Ralph.
— Tu erai în afară. În afara cercului. N-ai intrat niciodată, de fapt. N-ai văzut ce-am... ce-au făcut.

În glas îi vibra un fel de scîrbă și de nebunie delirantă.
— N-ai văzut, Piggy ?
— N-am văzut prea bine. Nu mai am decît un ochi. Ar trebui s-o știi, Ralph.
Ralph se clătină mai departe.
— A fost un accident, zise Piggy brusc, asta a fost. Un accident. Vocea i se ascuți din nou. Venea din întuneric. Ce l-a găsit să se strecoare așa din beznă. Era sărit. A meritat-o. Gesticulă iar. A fost un accident.
— N-ai văzut ce-au făcut...
— Ascultă, Ralph. Trebuie să uităm ce s-a întîmplat. La ce bun să te gîndești la asta ?
— Mi-e teamă. De noi. Vreau să merg acasă. O, Dumnezeule, vreau să merg acasă !
— A fost un accident, zise Piggy cu încăpățînare, și cu asta, basta !
Atinse umărul gol al lui Ralph, iar Ralph se cutremură la acest contact uman.
— Și, ascultă, Ralph. Piggy privi rapid împrejur, apoi se aplecă aproape de el : Să nu spui c-am luat și noi parte la dansul ăla. Să nu le spui lui Samșieric.
— Dar am luat parte ! Cu toții !
Piggy clătină din cap.
— Noi n-am luat parte decît la urmă. N-au băgat de seamă în întuneric. Oricum, ai spus că eram afară din cerc...
— Și eu am fost afară, murmură Ralph, și eu am fost afară !
Piggy dădu energic din cap.

— Așa e. Am fost în afara cercului. N-am făcut nimic, n-am văzut nimic !

Piggy se opri, apoi continuă.

— O să trăim singuri, noi patru...

— Noi patru. Nu sîntem de ajuns ca să ținem focul aprins.

— O să încercăm. Pricepi ? L-am aprins eu.

Samșieric veniră, trăgînd după ei un buștean mare din pădure. Îl aruncară lîngă foc și se întoarseră la bazin. Ralph sări în picioare.

— Hei, voi doi !

Gemenii se opriră o clipă, apoi merseră mai departe.

— Se duc să se scalde, Ralph.

— Mai bine să isprăvim cu treaba.

Gemenii fură surprinși de vederea lui Ralph. Roșiră și se uitară dincolo de el, în aer.

— Salut. Bine că te-am întîlnit, Ralph.

— Tocmai am fost în pădure...

— ...ca să strîngem vreascuri...

— ...ne-am rătăcit azi-noapte...

Ralph își cercetă degetele de la picioare.

— V-ați rătăcit după...

Piggy își curăța lentila de la ochelari.

— După petrecere, zise Sam cu o voce sugrumată. Eric dădu din cap.

— Da, după petrecere.

— Am plecat devreme, strigă deodată Piggy, fiindcă eram obosiți.

— Și noi la fel...

— ...foarte devreme...

— ...eram foarte obosiți...

Sam își pipăi zgîrietura de pe frunte, apoi își retrase repede mîna. Eric își mîngîie buza plesnită.

— Da. Am fost foarte obosiți, repetă Sam, așa c-am plecat devreme. A fost un bun...

În aer pluteau greu lucrurile știute, dar nerostite. Sam se răsuci și cuvîntul obscen izbucni de pe buzele lui :

— ...dans ?

Amintirea dansului la care nu participase nici unul dintre ei îi zgudui violent pe toți cei patru băieți.

— Am plecat devreme.

Cînd Roger ajunse la istmul strîmt care făcea legătura între castel și insulă nu-l surprinse faptul că îl somară. Socotise, în timpul acelei nopți teribile, că cel puțin o parte din trib, aflată acolo în siguranță avea să se opună ororilor de pe insulă.

Vocea răsună puternic de pe înălțime, din dosul stîncilor care coborau talmeș-balmeș.

— Stai ! Cine-i acolo ?

— Roger.

— Înaintează, prietene.

Roger înaintă.

— Puteai să vezi că sînt eu.

— Șeful a spus să somăm pe oricine.

Ralph ridică privirea.

— Nu mă puteați opri să înaintez, dacă voiam.

— Ești convins ? Urcă și-ai să vezi.

Roger se cocoţă pe stînca asemănătoare unei scări.

— Ia priveşte aici.

Sub stînca cea mai înaltă se vîrîse un buştean, iar sub el o pîrghie. Robert se aplecă uşor pe pîrghie, iar stînca suspină adînc. Un efort serios avea să trimită stînca în jos, bubuind, peste locul unde istmul se strîmta. Robert era plin de admiraţie.

— E un adevărat şef, nu-i aşa ?

Robert dădu din cap.

— O să ne ducă la vînătoare !

Smuci capul în direcţia adăposturilor îndepărtate, de unde se înălţa spre cer o dîră de fum alb. Roger, aşezat pe marginea stîncii, se uită posomorît înapoi spre insulă şi clătină cu degetul un dinte care i se mişca. Privirea îi poposi pe vîrful muntelui îndepărtat, iar Robert schimbă subiectul nerostit.

— O să-l bată pe Wilfred.

— De ce ?

Robert clătină sceptic din cap.

— Nu ştiu. N-a spus. S-a înfuriat şi ne-a silit să-l legăm pe Wilfred. A fost... chicoti nervos... stă legat de ore întregi, aşteaptă...

— Dar şeful n-a spus de ce-a făcut-o ?

— Nu l-am auzit niciodată.

Aşezat pe stîncile ameţitoare, în soarele torid, Roger primi vestea ca pe o iluminare. Se opri să mai clatine dintele şi rămase liniştit, asimilînd posibilităţile oferite de o autoritate iresponsabilă. Apoi, fără să mai scoată un alt

cuvînt, coborî prin spatele stîncilor spre peşteră şi spre ceilalţi din trib.

Şeful stătea acolo, gol pînă la brîu, cu faţa vopsită în alb şi roşu. Tribul se afla în semicerc înaintea lui. Wilfred, bătut recent şi desfăcut de legături, se smiorcăia gălăgios în fund. Roger se ghemui împreună cu ceilalţi.

— Mîine, continuă şeful, o să vînăm din nou.

Arătă spre un sălbatic, apoi spre altul, cu suliţa.

— Unii dintre voi au să rămînă aici ca să aranjeze prin peşteră şi să apere poarta. Am să iau doar cîţiva vînători cu mine şi o să aducem carne. Apărătorii porţii se vor îngriji ca ceilalţi să nu se furişeze înăuntru...

Un sălbatic îşi ridică mîna iar şeful întoarse spre el faţa inexpresivă şi pictată.

— De ce să încerce să se furişeze înăuntru, şefule ?

Şeful era vag în explicaţii, dar vorbea hotărît.

— Au să încerce să se furişeze. Ca să strice ce facem. Aşa că paznicii de la poartă să fie atenţi. Căci...

Şeful se opri. Văzură un vîrf de limbă de un trandafiriu surprinzător izbucnind, trecînd pe buzele lui şi dispărînd din nou.

— ...căci fiara ar putea să încerce să intre. Ţineţi minte cum s-a strecurat...

Semicercul se cutremură şi murmură, fiind de acord.

— A venit deghizată. S-ar putea să revină, chiar dacă i-am dat de mîncare capul vînatului. Aşa că staţi la pîndă ; şi fiţi atenţi.

Stanley îşi ridică braţul de pe stîncă şi ridică un deget interogativ.

— Ei ?

— Dar nu l-am... nu l-am... ?

Îşi răsuci trupul şi coborî privirea.

— Nu !

În tăcerea care urmă, fiecare sălbatic se feri din calea amintirilor personale.

— Nu ! Cum am fi putut noi... să-l ucidem ?

Liniştiţi, dar şi speriaţi de posibilitatea unor viitoare spaime, sălbaticii murmurară din nou.

— Aşa că nu vă apropiaţi de munte, zise şeful solemn, şi daţi-i capul vînatului, dacă vă duceţi la vînătoare.

Stanley ridică iar degetul.

— Cred că fiara s-a deghizat.

— Poate, răspunse şeful. Îi veni în minte o speculaţie teologică. — Mai bine să n-o supărăm. Nu poţi să ştii ce e în stare să facă.

Tribul reflectă ; apoi fură zguduiţi ca de o pală de vînt. Şeful observă efectul cuvintelor şi se opri abrupt.

— Mîine însă o să vînăm şi cînd o să avem carne o să facem o petrecere...

Bill ridică mîna.

— Şefule.

— Ce-i ?

— Cu ce aprindem focul ?

Roşeaţa şefului era ascunsă de lutul alb şi roşu. În tăcerea lui nesigură, tribul murmură din nou. Apoi şeful îşi ridică mîna.

— O să luăm foc de la ceilalţi. Ascultaţi. Mîine o să vînăm şi-o să avem carne. Astăseară am să plec împreună cu doi vînători. Cine vine ?

Maurice şi Roger înălţară mîinile.

— Maurice...

— Da, şefule...

— Unde era focul lor ?

— La vechiul loc, lîngă stînca de vatră.

Şeful dădu din cap.

— Voi ceilalţi vă puteţi duce la culcare de cum apune soarele. Dar noi trei, Maurice, Roger şi cu mine avem treabă. O să plecăm chiar înainte de asfinţit...

Maurice ridică mîna.

— Ce se întîmplă dacă ne întîlnim cu...

Şeful îi înlătură obiecţia.

— O să mergem de-a lungul plajei. Iar dacă vine, o să... o să dansăm din nou.

— Doar noi trei ?

Murmurul crescu iar apoi se stinse.

Piggy îi înmînă lui Ralph ochelarii şi aşteptă să-şi recapete privirea. Lemnul era umed ; era a treia oară de cînd îl aprindeau. Ralph se trase înapoi, vorbind singur.

— Nu vreau să mai petrecem o noapte fără foc.

Se uită împrejur cu un aer vinovat la cei trei băieţi ce stăteau în picioare alături. Pen-

tru prima oară recunoscuse dubla funcţie a focului. Trebuiau, fireşte, să înalţe la cer o coloană de fum, ca semnal, dar era şi un cămin şi o consolare pînă cînd adormeau. Eric suflă peste lemne pînă se aprinseră şi o flăcăruie se înălţă. Un val de fum alb şi galben se ridică cu un miros oribil. Piggy îşi reluă ochelarii şi privi fumul cu plăcere.

— Dac-am putea să construim un radio !

— Sau un aeroplan...

— ...sau un vas.

Ralph îşi cercetă cunoştinţele, din ce în ce mai vagi, asupra lumii.

— S-ar putea să fim luaţi prizonieri de comunişti.

Eric îşi netezi părul peste cap.

— Ei, tot or fi mai buni decît...

Nu voia să numească pe nimeni, iar Sam îi termină fraza arătînd cu capul spre capătul plajei.

Ralph îşi aminti de silueta neobişnuită legată de o paraşută.

— A zis ceva despre un om mort... Roşi jenat că participase la dans. Făcu semne violente în direcţia focului. Nu te opri... dă-i drumul !

— Fumul se subţiază tot mai mult !

— Avem mare nevoie de lemne, chiar dacă sînt ude.

— Astma mea...

Răspunsul veni automat :

— Ia mai dă-o dracului de asta-a-mea !

— Dacă împing buşteni, mi se înrăutăţeşte astma ; aş vrea să vă ajut, dar nu pot, Ralph.

Cei trei băieţi intrară în pădure şi se întoarseră cu braţe de vreascuri putrede. Fumul se înălţă din nou, galben şi gros.

— Hai să găsim ceva de mîncare !

Se îndreptară spre pomii fructiferi, ducînd cu ei suliţele, vorbind puţin şi mîncînd în grabă. Cînd ieşiră din pădure, soarele apunea, iar în foc nu mai ardea decît jăraticul, fără fum.

— Eu nu mai car vreascuri, zise Eric. Am obosit.

Ralph îşi drese glasul :

— Acolo sus am ţinut focul aprins.

— Acolo sus era un foc mic. Ăsta însă trebuie să fie mare.

Ralph duse o cracă la foc şi urmări fumul care se ridica în beznă.

— Trebuie să-l ţinem aprins !

Eric se aruncă pe jos.

— Sînt prea obosit. Şi la ce bun ?

— Eric ! strigă Ralph revoltat. Nu vorbi aşa !

Sam îngenunche lîngă Eric.

— Ei bine, la ce bun?

Indignat, Ralph încercă să-şi amintească. Focul folosea la ceva. La ceva de o importanţă covîrşitoare.

— Ralph ţi-a repetat destul de des, spuse Piggy posac. Cum altfel vrei să fim salvaţi ?

— Fireşte, dacă nu facem fum...

Se ghemui înaintea lor în întunericul care se lăsa.

— Nu pricepeţi ? Ce sens are să doreşti radiouri şi vapoare ?

Întinse mîna și își strînse degetele pumn.

— N-avem decît un singur lucru de făcut ca să ieșim din încurcătură. Oricine se poate juca de-a vînătoarea, oricine ne poate aduce carne...

Se uită de la un chip la altul. Apoi, în clipa de cel mai mare entuziasm și convingere, perdeaua i se lăsă peste minte și uită ce voise să spună. Îngenunche cu pumnii strînși, privind solemn de la unul la altul. După aceea cortina se ridică.

— A, da. Va trebui să facem fum ; mai mult fum...

— Dar nu putem ține focul aprins ! Uitați-vă la ăsta !

Focul se stingea în fața lor.

— Doi dintre noi se vor îngriji de foc, zise Ralph, mai mult pentru sine, adică douăsprezece ore pe zi.

— Nu mai putem aduce alte vreascuri, Ralph...

— ...nu pe întuneric...

— ...nu noaptea...

— Îl putem aprinde în fiecare dimineață, zise Piggy. Nimeni n-o să vadă fumul pe întuneric.

Sam îl aprobă energic.

— Era altceva cînd focul era...

— ...acolo sus...

Ralph se ridică, simțind cum o dată cu apăsarea întunericului îl cuprinde un ciudat sentiment de nesiguranță.

— Să lăsăm atunci focul să se stingă în noaptea asta.

Îi conduse spre primul adăpost, rămas încă în picioare, deși rău avariat. Frunzele care slujeau drept pat stăteau întinse înăuntru, uscate și foșnind cînd le atingeai. În adăpostul următor, un puști vorbea în somn. Cei patru băieți mari pătrunseră în adăpost pe furiș și se îngropară în frunze. Gemenii zăceau alături, iar Ralph și Piggy la celălalt capăt. O vreme se auziră o foială și foșnetul continuu al frunzelor pe cînd încercau să-și găsească o poziție mai bună.

— Piggy.

— Ce-i ?

— Stai bine ?

— Așa cred.

În sfîrșit, cu excepția unui foșnet întîmplător, adăpostul se cufundă în tăcere. În fața lor atîrna un triunghi de beznă, plin de stele strălucitoare și se auzea zgomotul înfundat al fluxului pe recife. Ralph începu din nou să facă presupuneri, ca în fiecare noapte...

Să presupunem că ar fi duși acasă de un avion cu reacție, și înainte de-a miji dimineața, aveau să aterizeze pe acel mare aerodrom din Wiltshire. Puteau să meargă și cu mașina ; nu, ca totul să fie perfect, mai bine luau trenul ; tot drumul pînă la Devon ; și or să închirieze din nou căsuța aceea. Apoi, la marginea grădinii, căluții sălbatici aveau să vină și să se uite peste gard...

Ralph se foi neliniștit în frunze. Dartmoor era o regiune sălbatică, cum erau și căluții. Dar atracția sălbăticiunii dispăruse. Gîndurile îi

alunecară spre un oraş calm unde nu putea domni sălbăticia. Ce putea fi mai sigur decît staţia centrală a autobuzelor, cu farurile şi roţile lor ?

Deodată, Ralph se trezi dansînd în jurul unui felinar. Un autobuz pleca din staţie, un autobuz ciudat...

— Ralph ! Ralph !

— Ce-i ?

— Nu mai scoate zgomotele astea !

— Iartă-mă !

Din bezna de la capătul îndepărtat al adăpostului răzbătu un geamăt înfricoşător, iar băieţii, de spaimă, strivіră frunzele. Sam şi Eric, încleştaţi, se luptau.

— Sam ! Sam !

— Hei ! Eric !

În curînd se lăsă din nou liniştea.

Piggy îi şopti lui Ralph :

— Trebuie să scăpăm !

— Ce vrei să spui ?

— Să fim salvaţi.

Pentru prima dată în acea zi, şi în ciuda beznei care se lăsa, Ralph chicoti.

— Vorbesc serios, şopti Piggy. Dacă nu ne întoarcem repede acasă, o să înnebunim cu toţii.

— O să ieşim din rîndurile oamenilor normali.

— Şocaţi de bombardament !

— O să înnebunim de-a binelea !

Ralph îşi dădu la o parte şuviţele de păr umed căzute pe ochi.

— Trimite-i o scrisoare mătuşii tale.

Piggy reflectă solemn.

— Nu ştiu unde se află acum. Şi n-am nici plic şi nici timbre. Şi n-avem nici cutie poştală. Şi nici poştaş.

Succesul glumei lui neînsemnate îl încîntă pe Ralph. Nu-şi mai putu stăpîni chicotelile, trupul îi tremura şi se convulsiona.

Piggy îl certă cu demnitate.

— N-am spus nimic prea caraghios...

Ralph continuă să chicotească, deşi îl durea pieptul. Convulsiile îl epuizaseră pînă cînd rămase întins, trăgîndu-şi suflarea şi trist, aşteptînd convulsia următoare. În timpul unei pauze, îl surprinse somnul.

— Ralph, iar scoţi zgomotul ăla. Fii, te rog, liniştit, Ralph... fiindcă...

Ralph se încordă printre frunze. Avea motive să fie recunoscător că visul se risipise, căci autobuzul se apropiase şi mai mult, devenind tot mai clar.

— De ce ?... fiindcă ?

— Fii liniştit... şi ascultă.

Ralph se întinse la loc cu grijă, întovărăşit de un lung suspin al frunzelor. Eric gemu ceva, apoi rămase nemişcat. Bezna, în afara triunghiului inutil de stele, era de nepătruns.

— Nu aud nimic.

— Se mişcă ceva pe afară.

Ralph tresări. Pulsul lui îneca orice alt sunet. Apoi se linişti.

— Tot nu aud nimic.

— Ascultă. Ascultă mai mult.

Cam la vreun metru de dosul adăpostului, trosni limpede și puternic o cracă. Sîngele năvăli iar în urechile lui Ralph, iar prin minte îi trecură imagini confuze. O întruchipare a acestor imagini dădea tîrcoale adăpostului. Simți capul lui Piggy sprijinit de umărul lui și strînsoarea crispată a mîinii.

— Ralph ! Ralph !

— Taci și ascultă !

Ralph se rugă disperat ca fiara să-i aleagă pe puști.

Afară o voce șopti oribil :

— Piggy... Piggy...

— A venit ! zise Piggy gîtuit de emoție. E adevărată !

Se încleștă de Ralph și încercă să respire.

— Piggy, vino afară. Pe tine te vreau, Piggy.

Ralph îi șopti în ureche lui Piggy.

— Nu vorbi.

— Piggy ? Unde ești, Piggy ?

Ceva se frecă de dosul adăpostului. Piggy rămase o clipă liniștit, apoi îl apucă o criză de astmă. Își încovoie spinarea și bătu frunzele cu picioarele. Ralph se îndepărtă de el.

La intrarea adăpostului se auzi o răcnitură feroce, întovărășită de zgomotul și bușiturile unor ființe. Cineva se împiedică de trupul lui Ralph, iar în colțul unde se afla Piggy se dezlănțuiră urlete, lovituri și membrele începură să zboare prin aer. Ralph trase un pumn la întîmplare ; atunci se rostogoli împreună cu ce i se părea a fi o hoardă de băieți, pocnindu-se, mușcîndu-se și zgîriind. Îl bușiră și îl înghiontiră, apoi se trezi cu niște degete în gură și le mușcă. Un pumn se retrase și reveni ca un piston, iar întreg adăpostul se lumină ca de o explozie. Ralph se feri într-o parte, dădu peste un trup ce se frămînta și simți pe obraji o respirație fierbinte. Începu să lovească în gura de sub el, folosindu-se de pumnul strîns ca de un ciocan ; izbi cu o isterie din ce în ce mai violentă, pe măsură ce fața de sub el devenea alunecoasă. Un genunchi i se vîrî între picioare, și căzu lateral, înnebunit de durere, iar bătaia continuă să se desfășoare peste el. Apoi, în sfîrșit, adăpostul se prăbuși, înăbușind lupta ; siluetele anonime își croiră drum și ieșiră. Forme întunecate se detașară din rămășițele adăpostului și se furișară pînă cînd țipetele puștilor și horcăiturile lui Piggy se auziră din nou.

Ralph strigă cu o voce tremurătoare :

— Toți puștii să se culce ! Ne-am bătut cu ceilalți. Culcați-vă acum !

Samșieric se apropiară și se uitară atenți la Ralph.

— Voi doi vă simțiți bine ?

— Așa am impresia.

— ...am fost pocnit...

— Și eu. Ce face Piggy ?

Îl traseră pe Piggy dintre resturile adăpostului și îl sprijiniră de un pom. Noaptea era răcoroasă, dar limpezită de spaimele imediate. Piggy respiră mai ușor.

— Te-au rănit, Piggy ?

— Nu prea rău.

— A fost Jack cu vînătorii lui, zise Ralph cu amărăciune. De ce nu ne lasă în pace ?

— O să ne țină minte, zise Sam. Cinstea îl sili să continue : Cel puțin pe tine. Eu m-am ferit într-un colț.

— L-am pocnit pe unul de-o să mă țină minte, zise Ralph. L-am bătut rău de tot. N-o să se grăbească să mai vină să se bată cu noi.

— Și eu la fel, zise Eric. Cînd m-am trezit, mă pocnea unul în mutră. Sînt groaznic de plin de sînge pe față, nu-i așa, Ralph ? Dar pînă la urmă l-am aranjat.

— Ce-ai făcut ?

— Mi-am ridicat genunchiul, spuse Eric cu o mîndrie simplă, și l-am bușit în testicule. Trebuie să-l fi auzit cum a răcnit ! Nici ăsta n-o să se mai întoarcă în curînd. Așa că nu ne-am descurcat prea rău.

Ralph se mișcă brusc în întuneric ; apoi îl auzi pe Eric cum își scormonea prin gură.

— Ce-i ?

— Mi se clatină un dinte, asta-i tot.

Piggy își strînse picioarele.

— Cum te simți, Piggy ?

— Am crezut că vor cochilia.

Ralph alergă pe plaja palidă și sări pe platformă. Cochilia stătea lucitoare lîngă locul șefului. O contemplă cîteva clipe, apoi se întoarse la Piggy.

— N-au luat cochilia.

— Știu. N-au venit pentru cochilie. Au venit pentru altceva. Ralph, ce-am să mă fac ?

Departe, de-a lungul arcului deschis al plajei, trei siluete fugeau spre stînca în formă de castel. Se țineau departe de pădure și alergau pe malul apei. Uneori cîntau încet ; alteori făceau roata din mîini, pe lîngă fîșia fosforescentă a apei. Îi conducea șeful, care alerga regulat, încîntat de isprava lui. Acum într-adevăr devenise un șef ; simulă cu sulița niște împunsături. În mîna stîngă i se bălăbăneau ochelarii sparți ai lui Piggy.

Capitolul XI

CASTELUL DE STÎNCĂ

În scurta perioadă de răcoare din zori, cei patru băieţi se adunară la pata neagră unde fusese aprins focul, iar Ralph îngenunche şi suflă. Cenuşa gri şi uşoară ca nişte fulgi se risipi la răsuflarea lui în toate părţile, dar nici un tăciune nu prinse viaţă. Gemenii urmăreau neliniştiţi, iar Piggy stătea inexpresiv în dosul zidului luminos de miopie. Ralph continuă să sufle, iar efortul făcu să-i ţiuie urechile. Prima briză a zorilor puse capăt strădaniei lui şi-i aruncă cenuşa în ochi. Se trase înapoi pe vine, înjură şi se frecă la ochi pînă îi dădură lacrimile.

— Degeaba !

Eric îl privi prin masca de sînge uscat. Piggy se uita în direcţia vagă unde se afla Ralph.

— Fireşte că-i degeaba, Ralph. Acum nu mai avem foc.

Ralph îşi apropie faţa la un metru de cea a lui Piggy.

— Mă vezi ?

— Niţel.

Ralph îşi închise din nou ochiul din obrazul umflat.

— Ne-au luat focul.

Glasul îi vibra de furie.

— Ni l-au furat !

— Ei au fost, zise Piggy. M-au orbit. Pricepeţi ? Aici e mîna lui Jack Merridew. Convoacă o adunare, Ralph, trebuie să hotărîm ce-i de făcut.

— O adunare convocată doar pentru noi ?

— N-avem altceva de făcut. Sam... dă-mi voie să mă sprijin de tine.

Se îndreptară spre platformă.

— Suflă în cochilie, zise Piggy. Suflă cît poţi de tare.

Pădurea răspunse ca un ecou ; păsările se înălţară, ţipînd de pe coroanele pomilor ca în prima dimineaţă, cu mult timp în urmă. În ambele direcţii plaja era pustie. Cîţiva puşti ieşiră din adăposturi. Ralph se aşeză pe trunchiul lustruit, iar ceilalţi trei rămaseră în picioare înaintea lui. Dădu din cap, şi Samşieric se aşezară în dreapta. Ralph vîrî cochilia în mîinile lui Piggy. Ţinea cu atenţie obiectul strălucitor şi clipea la Ralph.

— Dă-i drumul atunci !

— Am luat cochilia doar ca să vă spun că nu mai văd de loc şi că trebuie să-mi recapăt ochelarii. Pe insulă s-au întîmplat lucruri îngrozitoare. Am votat ca să fii tu şef. Eşti singurul care a reuşit vreodată să facă ceva. Aşa că vorbeşte tu, Ralph, şi spune-ne ce... sau altminteri...

Piggy se întrerupse şi începu să se smiorcăie. Ralph îi luă cochilia şi se aşeză.

— Doar un foc obişnuit. Credeţi că putem să-l aprindem, nu ? Doar un semnal de fum, ca să fim salvaţi. Ce ne-am sălbăticit şi noi ? Atît că acum nu avem nici un semnal. S-ar putea să treacă vapoare. Ţineţi minte cînd a plecat la vînătoare şi s-a stins focul şi tocmai atunci a trecut un vapor prin apropiere ? Iar ăştia îl socotesc pe Jack cel mai bun şef. Pe urmă a fost, a fost... tot el e de vină. Dacă n-ar fi fost el, nu s-ar fi petrecut aşa ceva niciodată. Acum Piggy nu mai vede, iar ei au venit pe furiş... Vocea lui Ralph se ascuţi... — noaptea, în beznă şi ne-au furat focul. Ei ni l-au furat. Le-am fi dat foc de la noi dacă ne-ar fi cerut. Dar l-au furat şi semnalul stă stins şi n-o să mai fim salvaţi niciodată. Nu pricepeţi ce vreau să spun ? Noi le-am fi dat un foc de bunăvoie, dar ei ni l-au furat... Eu...

Se opri nehotărît, în timp ce perdeaua i se lăsa în minte. Piggy întinse mîinile să ia cochilia.

— Ce-ai de gînd, Ralph ? Nu ajunge să discutăm, fără să luăm o hotărîre. Vreau ochelarii înapoi !

— Încerc să mă gîndesc. Să presupunem că mergem, curaţi cum eram înainte, spălaţi şi pieptănaţi — la urma urmei nu sîntem nişte sălbatici, şi cu salvarea noastră nu-i de glumit...

Îşi supse obrazul umflat şi se uită la gemeni.

— Ne-am putea dichisi niţel şi să mergem...

— Ar trebui să ne luăm suliţele, zise Sam. Chiar şi Piggy.

— ...fiindcă s-ar putea s-avem nevoie de ele.

— N-ai cochilia !

Piggy ridică scoica.

— N-aveţi decît să vă luaţi suliţele, dacă vreţi, dar eu unul n-am de gînd. La ce bun ? Tot trebuie să fiu condus ca un cîine. Da, rîdeţi. Vă dă mîna să rîdeţi. Unii de pe insula asta sînt în stare să rîdă de orice. Ei şi ? Ce-au să creadă oamenii mari ? Simon, micuţul, a fost omorît. Şi pe urmă a mai fost şi băieţelul ăla cu semnul pe faţă. Cine l-a mai văzut de cînd am venit aici ?

— Piggy ! Stai o clipă !

— Am cochilia. Am să mă duc la acest Jack Merridew şi-am să-i spun pe şleau, asta am să fac.

— Ai să te alegi c-o bătaie.

— Ce poate să-mi facă mai rău ? Am să-i spun ce părere am. Dă-mi voie să iau cu mine cochilia, Ralph. Am să-i arăt singurul lucru pe care nu-l are.

Piggy se opri un moment şi se uită lung la siluetele vagi din jur. Vechea adunare, întinsă pe iarba călcată, îl asculta.

— Am să mă duc la el cu cochilia în mîini. Am să i-o întind. Uite, am să-i spun, eşti mai puternic decît mine, şi nici nu suferi de astmă. Tu poţi să vezi, am să-i spun, cu amîndoi ochii. Dar eu nu cer să-mi dai ochelarii înapoi ca o favoare. Nu-ţi cer să fii cavaler, aşa am să-i spun, nu fiindcă eşti puternic, ci fiindcă drep-

tatea rămîne dreptate. Dă-mi ochelarii, am să-i spun... trebuie să mi-i dai !

Piggy își încheie cuvîntarea și tremură, roșu la față. Împinse cochilia repede în mîinile lui Ralph, ca și cum ar fi voit să scape de ea cît mai curînd și își șterse lacrimile din ochi. Îi învăluia o lumină verde, dulce, iar cochilia se odihnea albă și fragilă la picioarele lui Ralph. O singură picătură de apă, prelinsă printre degetele lui Piggy sclipea acum pe curba delicată, ca o stea.

În cele din urmă, Ralph se ridică în capul oaselor și își netezi părul peste cap.

— Foarte bine. Adică... n-ai decît să încerci, dacă ții. O să mergem cu tine.

— O să fie pictat pe față, zise Sam timid. Știi cum are să fie...

— ...n-o să se sinchisească prea mult de noi...

— ...dacă se înfurie, va fi vai de noi...

Ralph se strîmbă la Sam. Își aminti vag de ceva ce-i spusese Simon, odinioară, pe lîngă stînci.

— Nu fi caraghios, zise el. Apoi adăugă repede : Hai să mergem !

Îi întinse cochilia lui Piggy, care de data asta roși de mîndrie.

— Trebuie s-o duci tu.

— Cînd o să fim gata, o s-o duc eu...

Piggy căută în minte cuvinte prin care să redea violenta lui dorință de a duce cochilia, orice s-ar întîmpla.

— ...nu-mi pasă. Aș fi încîntat, Ralph, dar trebuie să fiu condus.

Ralph puse cochilia pe bușteanul lucios.

— Mai bine să mîncăm ceva și pe urmă să ne pregătim.

Își croiră drum printre pomii fructiferi devastați. Îl ajutară pe Piggy să-și ia fructe, altele le găsi singur pipăind. În timp ce mîncau, Ralph reflecta ce-au de făcut după-amiază.

— O să fim ca mai înainte. O să ne spălăm...

Sam înfulecă și protestă.

— Dar facem baie zilnic !

Ralph se uită la siluetele murdare dinaintea lui și suspină.

— Trebuie să ne pieptănăm. Ne-a crescut părul prea lung.

— Eu mi-am lăsat amîndouă șosetele în adăpost, zise Eric, și ni le putem trage pe cap, ca pe niște șepci.

— Putem găsi ceva, zise Piggy, ca să-ți legăm părul la spate.

— Ca fetele !

— Nu, firește că nu.

— Atunci mergem așa cum sîntem, zise Ralph, căci nici ei nu sînt mai breji.

Eric avu un gest de reținere.

— Dar au să fie pictați ! Știți cum e...

Ceilalți dădură din cap. Înțelegeau perfect dezlănțuirea de sălbăticie provocată de măștile pictate.

— Ei bine, noi n-o să ne pictăm, zise Ralph, fiindcă noi nu sîntem sălbatici.

Samșieric se uitară unul la altul.

— Cu toate astea...

— Nici un fel de vopsea ! strigă Ralph.

Încercă să-și amintească.

— Fum, spuse el, avem nevoie de fum.

Se întoarse furios spre gemeni.

— Am spus fum ! Trebuie să avem fum.

Se așternu tăcere, cu excepția zumzetului persistent al albinelor. În cele din urmă, Piggy vorbi pe un ton prietenos :

— Firește că trebuie. Fiindcă fumul e un semnal și nu putem fi salvați, dacă nu avem fum.

— Știam asta ! strigă Ralph. Își trase brațul din mîna lui Piggy. Vrei să spui oare... ?

— Nu spun decît ceea ce spui și tu, totdeauna, se grăbi să răspundă Piggy. O clipă, m-am gîndit...

— Nu, spuse Ralph apăsat. Am știut tot timpul. N-am uitat.

Piggy dădu din cap, încercînd să-l îmbuneze.

— Tu ești șeful, Ralph. Toate le ții minte.

— N-am uitat.

— Firește că nu.

Gemenii îl examinau pe Ralph cu curiozitate, ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

O apucară în formație, de-a lungul plajei. Ralph porni primul, șchiopătînd nițel și cu sulița pe umăr. Vedea lucrurile doar parțial, prin pulsațiile arșiței cețoase peste nisipurile sclipitoare, prin părul său lung și peste răni. În spatele lui veneau gemenii, cam necăjiți, dar plini de o vitalitate inepuizabilă. Vorbeau rar și tîrau vîrfurile sulițelor de lemn ; căci Piggy descoperise că, dacă se uita pe jos și își apăra de

soare privirea obosită, îi putea urmări vag, pășind de-a lungul plajei. Mergea deci între sulițele tîrîte și strîngea cochilia, atent, cu amîndouă mîinile. Băieții — un grup mic și compact — trimiteau pe plajă patru umbre asemănătoare unor gravuri, dansînd și amestecîndu-se printre ei. Furtuna nu lăsase nici o urmă iar plaja se curățase ca o lamă frecată. Cerul și muntele se găseau la o depărtare uriașă și străluceau sub arșiță ; reciful, ridicat de miraj, plutea într-un fel de baltă argintie, la jumătatea distanței spre cer.

Se opriră în locul unde dansase tribul. Bețele carbonizate se aflau încă pe stînci, udate rău de ploaie, dar nisipul de lîngă țărm se netezise din nou. Trecură mai departe în tăcere. Nimeni nu se îndoia c-aveau să găsească tribul la castel, iar cînd îl zăriră, se opriră toți deodată. Cea mai încîlcită parte a insulei, o masă de tulpini strîmbe, negre, verzi și impenetrabile, se găseau la stînga lor, iar iarba înaltă se unduia în față. Ralph înaintă.

Aici se întindea iarba zdrobită unde stătuseră întinși cînd Ralph plecase în explorare. Aici era și istmul, cornișa care înconjura stînca, iar sus vîrfurile roșii.

Sam îi atinse brațul.

— Fum.

O dîră subțire se înălța tremurînd în aer de cealaltă parte a stîncii.

— Trebuie să fie un foc mare de tot.

Ralph se întoarse.

— De ce ne ascundem ?

Păşi prin paravanul de iarbă spre micul luminiş care ducea la istm.

— Voi doi urmaţi-mă. Eu am să merg primul, apoi Piggy la un pas în urmă. Ţineţi suliţele pregătite.

Piggy scrută neliniştit vălul luminos atîrnat între el şi lume.

— Nu-i nici o primejdie ? Nu-i cumva o stîncă ascuţită pe-acolo ? Aud marea.

— Ţine-te strîns de mine.

Ralph înaintă pe istm. Aruncă o piatră, iar piatra ricoşă în apă. Apoi marea se supse, dezvăluind un pătrat roşu şi plin de ierburi marine, la vreo treisprezece metri sub braţul stîng al lui Ralph.

— Nu-i nici o primejdie ? întrebă temător Piggy. Mă simt îngrozitor.

Mult deasupra, de pe culmi sună un ţipăt brusc, apoi imitaţia unui strigăt de luptă, căruia îi răspunseră vreo zece glasuri din dosul stîncilor.

— Dă-mi cochilia şi stai liniştit.

— Stai ! Cine-i acolo ?

Ralph îşi lăsă capul pe spate şi zări pe vîrful stîncilor faţa brunetă a lui Roger.

— Poţi să vezi cine sînt ! strigă Ralph. Nu mai faceţi pe proştii !

Duse cochilia la buze şi începu să sufle. Apărură cîţiva sălbatici, atît de vopsiţi încît erau de nerecunoscut ; se strecurară pe cornişă spre istm. Aveau suliţe şi se aşezară în poziţie de apărare la intrare. Ralph suflă mai departe, ignorînd spaima lui Piggy.

— Băgaţi de seamă... vă previn ! strigă Roger.

În cele din urmă, Ralph luă cochilia de la buze şi se opri pentru a-şi trage răsuflarea. Primele cuvinte le articulă gîfîit, dar limpede.

— ...convocăm o adunare.

Sălbaticii care păzeau istmul mormăiră între ei şi nu răspunseră. Ralph făcu cîţiva paşi înainte. Un glas îl îndemnă în şoaptă din spate :

— Nu mă părăsi, Ralph.

— Îngenunchează, îi şopti Ralph într-o parte, şi aşteaptă pînă mă întorc.

Rămase în picioare la jumătatea drumului de pe istm şi îşi concentră privirea asupra sălbaticilor. Eliberaţi prin faptul că-şi vopsiseră feţele, băieţii îşi legaseră părul la spate şi se simţeau mai bine ca el. Ralph se hotărî să şi-l lege şi el mai tîrziu. De fapt, avea chef să le spună să-l aştepte şi s-o facă pe loc ; era însă cu neputinţă. Sălbaticii chicotiră o vreme, iar unul îl ameninţă pe Ralph cu suliţa. Sus de tot, Roger îşi luă mîinile de pe pîrghie şi se aplecă să vadă ce se întîmplă. Băieţii de pe istm stăteau în lacul propriilor umbre, micşoraţi la dimensiunea capetelor cu păr vîlvoi. Piggy se ghemui cu spinarea informă ca un sac.

— Convoc o adunare !

Tăcere. Ralph ridică o pietricică şi o azvîrli între gemeni, cu intenţia de-a greşi ţinta. Tresăriră, şi Sam de-abia reuşi să-şi menţină echilibrul. O sursă de energie începu să vibreze în trupul lui Roger.

Ralph vorbi din nou tare.

— Convoc o adunare.

Îşi trecu privirea pe deasupra lor.

— Unde-i Jack ?

Cîţiva băieţi se foiră şi se consultară. O faţă vopsită vorbi cu vocea lui Robert.

— E la vînătoare. Şi-a zis să nu te lăsăm înăuntru.

— Am venit să văd ce se întîmplă cu focul, spuse Ralph, şi să discutăm despre ochelarii lui Piggy.

Grupul din faţa lui se mută de pe un picior pe altul, iar cei din mijloc izbucniră în hohote de rîs — un rîs uşor, nervos, care se pierdu ca un ecou printre stîncile înalte.

— Ce pofteşti ? răsună o voce din dosul lui Ralph.

Gemenii o zbughiră pe lîngă Ralph şi se aşezară între el şi intrare. Ralph se întoarse brusc. Jack, recunoscut prin personalitatea lui şi prin părul roşu, înainta dinspre pădure, străjuit de cîte un vînător ghemuit. Toţi trei erau mascaţi în negru şi verde. În dosul lor, pe iarbă, zăcea o scroafă decapitată şi curăţată de măruntaie, aşa cum o lăsaseră.

— Ralph, nu mă părăsi ! urlă Piggy.

Cuprinse cu o grijă caraghioasă stînca în braţe, se lipi de ea şi rămase deasupra mării ce se retrăgea. Chicotelile sălbaticilor se transformară într-o batjocură violentă.

— Pleacă, Ralph, strigă Jack dominînd zgomotul. Stai la locul tău ! Aici eu comand şi e tribul meu. Lasă-mă în pace.

Rîsul batjocoritor se stinse.

— Ai furat ochelarii lui Piggy, spuse Ralph pe nerăsuflate. Trebuie să-i dai înapoi.

— A, da ? Cine mă obligă ?

— Eu ! se răsti Ralph cuprins de mînie. M-ai voit ca şef. N-ai auzit cochilia ? Ai făcut o glumă proastă... ţi-am fi dat foc, dacă ne-ai fi cerut...

Sîngele îi năvălise în obraji iar ochiul lovit şi umflat îi tremură.

— Puteai să iei foc cînd doreai. Dar n-ai făcut-o. Te-ai furişat ca un hoţ şi-ai furat ochelarii lui Piggy !

— Mai spune o dată !

— Hoţule ! Hoţule !

— Ralph ! răcni Piggy. Gîndeşte-te la mine !

Jack se repezi şi îl împunse pe Ralph cu suliţa în piept. Ralph observă imediat direcţia armei după felul cum îşi mişca Jack braţul şi o împinse într-o parte cu mînerul suliţei lui. Apoi întoarse capul armei şi îl plesni pe Jack peste ureche. Se luptau corp la corp, răsuflînd feroce, împingîndu-se şi aruncînd priviri demenţiale.

— Cine-i hoţ ?

— Tu eşti !

Jack se smulse din încleştare şi se repezi cu suliţa la Ralph. Printr-un consimţămînt tacit, foloseau amîndoi suliţele ca pe nişte săbii, nemaiîndrăznind să atace cu vîrfurile ucigătoare. Lovitura atinse suliţa lui Ralph şi alunecă în jos lovindu-l peste degete, producîndu-i o durere ascuţită. Apoi se despărţiră, pe poziţii

adverse. Jack cu fața spre castel iar Ralph, expus prăpastiei și cu spatele la insulă.

Amîndoi băieții răsuflau din greu.

— Hai, vino...

— Hai tu...

Se provocau țanțoși, menținîndu-se însă la distanța de atac.

— Hai, vino, și-ai să vezi ce te-așteaptă !

— Vino tu...

Piggy, ghemuit pe jos, încercă să-i atragă atenția lui Ralph. Ralph se mișcă, se apleca, cu ochii ațintiți prudent asupra lui Jack.

— Ralph, nu uita de ce-am venit. Focul ! Ochelarii mei !

Ralph încuviință din cap. Își destinse mușchii, gata de luptă, își luă o poziție comodă și lăsă în jos mînerul suliței. Jack îl urmărea pe sub masca inscrutabilă. Ralph se uită în sus la coama munților, apoi spre grupul de sălbatici.

— Ascultați ! Uite ce-am venit să vă spunem. Ne dați mai întîi ochelarii lui Piggy. Dacă nu-i capătă nu poate să vadă. Nu vă purtați cumsecade...

Tribul de fețe pictate chicoti și Ralph șovăi. Își dădu părul pe spate și fixă cu privirea masca verde și neagră din fața lui, încercînd să-și amintească cum arăta Jack.

— Nu uita focul, șopti Piggy.

— A, da. Acum în ce privește focul. Repet. Am tot spus-o de cînd ne-au dat drumul pe insulă.

Își ridică sulița și o îndreptă spre sălbatici.

— Singura speranță e să ținem aprins un foc, ca un semnal, cît e lumină, ca să se vadă. S-ar putea ca un vapor să observe fumul, să vină să ne salveze și să ne ducă acasă. Dar fără fumul ăla, trebuie să așteptăm să treacă întîmplător un vapor. S-ar putea să țină ani de zile ; pînă îmbătrînim...

Rîsul tremurător, argintiu, ireal al sălbaticilor se răspîndi și se pierdu ca un ecou. Pe Ralph îl apucă un acces de furie. Glasul i se sparse :

— Nu pricepeți, caraghioși pictați ? Sam, Eric, Piggy și cu mine... nu sîntem de-ajuns. Am încercat să ținem focul aprins dar n-am reușit. Iar voi, vă jucați de-a vînătoarea...

Arătă cu sulița în urma lor, unde o dîră de fum se destrăma în aerul lăptos ca o perlă.

— Uitați-vă la asta ! E un semnal ? E doar un foc de gătit. Acum o să mîncați, și n-o să mai ardă nici un foc. Poate că trece un vapor pe acolo...

Se opri, învins de tăcere și de anonimatul fețelor pictate din grupul care păzea intrarea. Șeful deschise o gură roz și li se adresă lui Samșieric, care se aflau între el și trib.

— Voi doi. Cărați-vă.

Nimeni nu-i răspunse. Gemenii, uluiți, se uitară unul la altul ; între timp, Piggy prinzînd curaj datorită încetării violenței, se sculă cu grijă. Jack îl privi pe Ralph, apoi pe gemeni.

— Puneți mîna pe ei !

Nimeni nu se mişcă. Jack strigă furios :

— Am zis : „Puneţi mîna pe ei !"

Grupul de feţe pictate se mişcă nervos şi neîndemînatic în jurul lui Samşieric. Rîsul argintiu răsună din nou.

Samşieric protestară dintr-o convingere sinceră de oameni civilizaţi.

— Ascultaţi...

— ...serios !

Le luară suliţele.

— Legaţi-i !

— Jack ! strigă Ralph disperat la masca neagră şi verde.

— Haideţi. Legaţi-i !

Grupul pictat îşi dădu seama că Samşieric nu erau ca ei, cei care deţineau puterea. Doborîră pe gemenii stîngaci şi nervoşi. Jack avusese o inspiraţie. Ştia că Ralph o să încerce să-i salveze. Atacă, avînd spatele asigurat de cercul ce murmura, iar Ralph de-abia reuşi să-i pareze lovitura. Dincolo de ei, tribul şi gemenii — un morman de trupuri — urlau şi se zvîrcoleau. Piggy se ghemui din nou. Gemenii rămaseră nemişcaţi, năuciţi, iar tribul îi înconjură. Jack se întoarse spre Ralph şi îi vorbi printre dinţi.

— Vezi ? Fac ce le spun.

Se aşternu tăcere. Gemenii zăceau legaţi grosolan, iar tribul îl urmări pe Ralph ca să vadă ce-are de gînd. Ralph îi numără printre laţele care îi cădeau pe ochi şi zări fumul ineficace.

Îşi ieşi din sărite. Urlă la Jack.

— Eşti o bestie şi un porc şi un hoţ ordinar, ordinar !

Porni la atac.

Jack, ştiind c-a izbucnit criza, atacă şi el. Se ciocniră violent şi săriră într-o parte. Jack îi trase un pumn lui Ralph şi îl nimeri în ureche. Ralph îl buşi pe Jack în stomac, făcîndu-l să geamă. Apoi se înfruntară din nou, gîfîind şi furioşi, deşi fiecare îşi pierduse cumpătul văzînd ferocitatea celuilalt. Auziră zgomotul de fond al luptei — încurajările constante şi stridente ale tribului din spatele lor.

Vocea lui Piggy pătrunse pînă la Ralph.

— Lăsaţi-mă să vorbesc !

Stătea în praful luptei, iar cînd tribul îi înţelese intenţia, încurajările stridente se transformară în huiduieli prelungi.

Piggy ridică cochilia iar huiduielile descrescură, apoi îşi reluară intensitatea.

— Am cochilia ! Strigă : Ascultaţi ! Am cochilia !

Surprinzător, se lăsă tăcere. Tribul era curios să audă ce lucru nostim avea să le spună.

Tăcere şi pauză ; în tăcere, pe lîngă capul lui Ralph, răsună în aer un zgomot ciudat. Nu-i dădu mare atenţie — dar îl auzi din nou ; un uşor „poc !" Cineva azvîrlea cu pietre. Roger le lăsa în jos, cu o mînă încă pe pîrghie. Dedesubtul lui, Ralph era o claie de păr, iar Piggy un sac de grăsime.

— Uite ce trebuie să vă spun : Vă purtaţi ca nişte puşti.

17 — Împăratul muştelor — c. 2812

Huiduielile crescură şi apoi se stinseră în timp ce Piggy ridica cochilia albă şi magică.

— Ce vreţi să fiţi — o bandă de negri vopsiţi, ca acum, sau inteligenţi ca Ralph ?

Printre sălbatici se iscă o mare hărmălaie. Piggy strigă iară :

— Cum vreţi — s-avem reguli şi să ajungem la o înţelegere, sau să vînăm şi să ucidem ?

Hărmălaia răsună şi se auzi un nou „poc !"

Ralph strigă dominînd zgomotul :

— Cum vreţi, să respectăm legile şi să fim salvaţi, sau să vînăm şi să distrugem totul ?

Jack începu şi el să strige şi Ralph nu se mai putu face auzit. Jack se apropie de trib şi băieţii deveniră o masă compactă de ameninţări, cu suliţele ridicate. În mijlocul lor se ghicea intenţia unui atac. Se pregăteau să-i curete de pe istm. Ralph îi înfruntă, aplecat niţel într-o parte, cu suliţa pregătită. Piggy stătea alături, ţinînd încă talismanul — scoica fragilă, de o splendoare strălucitoare. Uraganul de zgomote ii lovi ca o incantaţie a urii. Mult deasupra, Roger cuprins de o moleşeală delirantă, apăsa cu toată greutatea pe pîrghie.

Ralph auzi stînca uriaşă înainte de-a o vedea. Buşitura pe pămînt o simţi prin tălpi, o dată cu zgomotul pietrelor strivite pe vîrful stîncii. Apoi monstruosul obiect roşu ricoşă cruciş peste istm, Ralph se aruncă la pămînt, iar tribul urlă.

Stînca îl lovi pe Piggy în plin ; cochilia explodă în mii de fragmente albe şi încetă să mai existe. Piggy, fără să vorbească, fără ca măcar să aibă timpul să geamă, zbură prin aer într-o parte a stîncii, răsucindu-se în văzduh. Stînca se mai rostogoli de două ori şi se pierdu în pădure. Piggy căzu de la zece metri şi se opri pe spate pe platforma pătrată şi roşie din mare. Ţeasta i se sparse iar creierii îi ieşiră şi se roşiră. Braţele şi picioarele îi tresăriră slab, ca ale unui porc după tăiere. Apoi marea răsuflă iar cu un suspin lung şi lent, apa începu să fiarbă, albă şi trandafirie peste stîncă ; iar cînd se retrase, sugîndu-se, trupul lui Piggy dispăruse.

De data aceasta tăcerea era desăvîrşită. Pe buzele lui Ralph miji un cuvînt, dar nu-l articulă.

Deodată Jack ţîşni din mijlocul tribului şi începu să urle nebuneşte :

— Vedeţi ? Vedeţi ? Uite, o meritaţi ! Eu am vrut-o ! Nu mai puteţi veni alături de tribul nostru ! Cochilia s-a spart...

Fugi înainte, încovoiat.

— Eu sînt şeful !

Zvîrli din răsputeri şi plin de răutate cu suliţa în Ralph. Vîrful ei îi sfîşie pielea de pe coaste, apoi alunecă şi căzu în apă. Ralph se clătină, nu atît de durere cît de spaimă, iar tribul, urlînd acum ca şi şeful lui, începu să înainteze. O altă suliţă, una îndoită, care nu zbura drept, îi trecu pe lîngă faţă, iar alta veni de sus, unde se afla Roger. Gemenii stă-

teau ascunşi în spatele tribului, iar chipurile anonime de diavoli se îngrămădiră pe istm. Ralph se întoarse şi o rupse la fugă. În urma lui se ridică un zgomot puternic, ca al pescăruşilor. Ascultă de un instinct pe care nu şi-l cunoştea şi ocoli spaţiul deschis, astfel încît suliţele zburară pe alături. Văzu trupul decapitat al scroafei şi apucă să sară la timp. Apoi pătrunse în pădure, zdrobind frunzişul şi rămurelele, şi arborii îl ascunseră.

Şeful se opri lîngă scroafă, se întoarse şi îşi ridică mîinile.

— Înapoi ! Înapoi la fort !

Tribul se întoarse cu zgomot la istmul unde îi ajunse şi Roger.

— De ce nu stai de pază ? i se adresă furios şeful.

Roger îl privi grav.

— Tocmai am coborît...

În jurul lui plutea toată oroarea călăului. Şeful nu-i mai vorbi, ci se uită la Samşieric.

— Va trebui să vă alăturaţi tribului.

— Dă-mi drumul...

— ...şi mie...

Şeful smulse una din puţinele suliţe rămase şi îl împunse cu ea în coaste pe Sam.

— Ce-aţi vrut, ia spune ? zise el cu un glas fioros. Ce-aţi vrut cînd aţi venit cu suliţe ? De ce nu vreţi să vă alăturaţi tribului meu ?

Începu să împungă ritmic. Sam urlă.

— Nu aşa trebuie să te porţi cu ei.

Roger se strecură pe lîngă şef, evitînd în ultima clipă să nu-l împingă cu umărul. Urletele încetară şi Samşieric rămaseră nemişcaţi, cu privirea ridicată şi cuprinşi de o groază mută. Roger înainta spre ei, ca şi cum ar fi deţinut o autoritate necunoscută.

Capitolul XII

STRIGĂTUL VÎNĂTORILOR

Ralph zăcea într-un luminiș, întrebîndu-se cît de rău îl răniseră. Rana, cu un diametru de cîțiva centimetri, se afla pe partea dreaptă a pieptului — o zgîrietură umflată și plină de sînge, acolo unde îl nimerise sulița. Părul i se umpluse de praf și se încîlcise ca un cîrcel de liană. Se zgîriase și se învinețise pe întreg trupul, tot fugind prin pădure. Pînă să-și recapete răsuflarea, ajunse la concluzia că deocamdată spălatul rănilor poate să mai aștepte. Nu putea să tragă cu urechea la zgomotul picioarelor goale dacă se bălăcea în apă, și nici să se socotească în siguranță lîngă rîuleț sau chiar pe plaja deschisă.

Ascultă. Nu se afla de fapt prea departe de castel, și în timpul primei spaime, i se păruse că îi aude pe urmăritori. Vînătorii se strecuraseră doar pînă la marginea frunzișului, poate pentru a-și recăpăta sulițele, apoi reveniseră grăbiți la stînca scăldată în soare, speriați parcă de bezna de sub frunze. Zărise chiar pe unul dintre ei, vopsit în dungi cafenii, negre și roșii, și își spuse că era Bill. Dar în fond, se gîndi Ralph, nu era Bill. Era un sălbatic, a cărui imagine refuza să se contopească cu vechiul portret al unui băiat în pantaloni scurți și cămașă.

După-amiaza se scurgea ; petele rotunde de lumină se deplasau regulat peste frunzele verzi și fibrele cafenii, dar nici un zgomot nu răbufni de dincolo de stîncă. Ralph se strecură în cele din urmă dintre ferigi și se îndreptă spre marginea tufișului de nepătruns din fața istmului. Se uită cu o grijă deosebită printre crăcile de la margine și îl văzu pe Robert stînd de pază pe vîrful stîncii. Ținea în mîna stîngă o suliță și arunca în aer o pietricică pe care o prindea apoi în mîna dreaptă. În spatele lui se înălța o dîră groasă de fum. Ralph își umflă nările și gura îi lăsă apă. Se șterse la nas și la gură cu dosul mîinii și, pentru prima oară în dimineața aceea, simți că-i e foame. Tribul se adunase, fără îndoială în jurul porcului curățat de măruntaie, urmărind cum grăsimea sfîrîie și arde în cenușă. Stăteau fără îndoială încordați.

O altă siluetă, de nerecunoscut, apăru lîngă Robert și îi dădu ceva, apoi se întoarse și plecă în dosul stîncii. Robert își lăsă sulița pe stîncă și începu să roadă hrana din mîini. Așadar petrecerea începuse, iar sentinela își primise porția.

Ralph văzu că pentru un moment se afla în siguranță. Merse șchiopătînd pe lîngă pomii fructiferi, atras de gîndul hranei proaspete și

totuşi amărît cînd îşi amintea de petrecere. O petrecere azi, alta mîine...

Îşi argumentă neconvingător c-au să-l lase în pace; poate că vor face chiar un proscris din el. Dar apoi certitudinea iraţională şi fatală îl cuprinse din nou. Spargerea cochiliei şi moartea lui Piggy şi a lui Simon pluteau deasupra insulei ca un abur. Aceşti sălbatici pictaţi aveau să treacă şi la alte măsuri. Exista apoi legătura greu de definit dintre el şi Jack; care n-avea să-l lase niciodată, niciodată în pace.

Se opri, acoperit de pete de soare şi ridică o cracă, gata să se vîre sub ea. Un spasm de groază îl zgudui şi ţipă cu voce tare.

— Nu. Nu sînt aşa de răi. A fost un accident.

Se ascunse sub cracă, fugi împiedicat, apoi se opri şi trase cu urechea.

Sosi în regiunile distruse, pline cu pomi fructiferi, şi mîncă cu lăcomie. Văzu doi puşti, şi neştiind cum arăta el la chip, se miră de ce ţipară şi o rupseră la fugă.

După ce mîncă se îndreptă spre plajă. Lumina soarelui cobora acum pieziş printre palmierii de lîngă adăpostul ruinat. Acolo se aflau platforma şi bazinul. Cel mai bun lucru era să ignore sentimentul care-i apăsa inima şi să se bizuie pe bunul simţ al tribului, pe raţiunea adusă de lumina zilei. Acum, după ce tribul mîncase, trebuia să încerce din nou. Şi, oricum, nu putea să stea toată noaptea într-un adăpost gol, lîngă platforma pustie. Pielea i se înfioră

şi un tremur îl străbătu în lumina soarelui de seară. Nici un foc. Nici un fum! Nici o salvare. Se întoarse şi şchiopătă prin pădure, spre capătul insulei de sub stăpînirea lui Jack.

Săgeţile piezişe ale soarelui se pierdeau printre ramuri. Sosi în sfîrşit la un luminiş din pădure unde stînca împiedica vegetaţia să mai crească. Luminişul devenise un lac de umbre, iar Ralph aproape că se aruncă în dosul unui pom cînd văzu că în centru se afla ceva, dar îşi dădu repede seama că faţa albă era un os, că ţeasta porcului îi rînjea din vîrful unui băţ. Păşi încet în mijlocul luminişului şi se uită atent la ţeasta care lucea la fel de alb ca pe vremuri scoica, şi părea că îl priveşte batjocoritor şi cinic. O furnică curioasă lucra de zor într-una din orbite, altminteri obiectul nu dădea nici un semn de viaţă.

Oare aşa să fi fost?

Simţi pe şira spinării mici înţepături de teamă. Se ridică în picioare, cu faţa aproape de nivelul ţestei şi cu ambele mîini îşi dădu părul într-o parte. Dinţii rînjiră, orbitele goale părură că-i domină privirea.

Ce s-a întîmplat?

Ţeasta îl fixă pe Ralph ca o fiinţă care cunoaşte toate răspunsurile şi nu vrea să le dezvăluie. Îl cuprinseră frica şi o furie morbidă. Lovi cu violenţă şi obiectul scîrbos din faţa lui se clătină ca o jucărie, dar reveni şi continuă să-i rînjească; îl lovi din nou şi urlă de scîrbă. Îşi linse dosul degetelor învineţite, uitîndu-se la băţul gol şi la ţeasta căzută şi

spartă în două, cu un rînjet ajuns acum de doi metri. Smulse bățul ce vibra în crăpătura dintre stînci și îl ținu ca pe o suliță între el și bucățile albe. Apoi se retrase, cu ochii asupra craniului răsturnat și rînjind la cer.

Cînd văpaia verde dispăru de la orizont și noaptea se lăsă de-a binelea, Ralph ajunse din nou la desișul dinaintea stîncii în formă de castel. Trase cu ochiul și văzu că înălțimea era încă ocupată și că, indiferent cine stătea acolo, se înarmase pentru orice eventualitate cu o suliță.

Îngenunche printre umbre și singurătatea îl apăsă și îl întristă. Da, avea de-a face cu sălbatici ; dar erau ființe omenești. Spaimele, ca și apropierea nopții adînci, îl asaltau.

Ralph gemu ușor. Deși obosit, nu se putea destinde pentru a se lăsa pradă somnului, căci îi era frică de trib. Poate c-ar trebui să intre îndrăzneț în fort, să spună : „Să ne împăcăm" ; să rîdă ușor și să doarmă printre ceilalți. Să-și închipuie c-avea de-a face cu copii, cu băieți de școală care spuneau : „Da, domnule ; am înțeles, domnule", și purtau șepci ? La lumina zilei ar fi răspuns prin da ; dar bezna și ororile morții spuneau nu. Zăcea în întuneric și își dădea perfect seama că e un proscris.

„Fiindcă am bun simț".

Își frecă obrazul cu brațul, mirosi duhoarea acidă a sării, a transpirației și a jegului stătut. Departe, în stînga, valurile oceanului respirau, se sugeau, apoi porneau din nou fierbînd peste stîncă.

Din spatele castelului se auzeau zgomote. Ascultă cu atenție, desprinzîndu-și mintea de la unduirea mării și recunoscu un ritm bine cunoscut :

— *Ucide fiara ! Taie-i grumazul ! Să lase sînge !*

Tribul dansa. Undeva, de cealaltă parte a peretelui de stîncă, se afla un cerc întunecat, un foc strălucitor și carne. Savurau hrana și confortul oferit de siguranță.

Un zgomot de alături îl făcu să tresară. Sălbaticii se cocoțau pe stînca în formă de castel, pînă în vîrf, și le auzi vocile. Se furișă cîțiva pași și văzu cum vîrful stîncii își schimbă forma, mărindu-se. Pe insulă nu erau decît doi băieți care se mișcau și vorbeau astfel.

Ralph își lăsă capul pe brațe și primi afrontul ca pe o rană. Samșieric făceau parte din trib. Păzeau castelul împotriva lui. Nu mai exista nici o șansă de a-i salva, pentru a forma un trib de proscriși de cealaltă parte a insulei. Samșieric se sălbăticiseră ca și restul ; Piggy murise, iar cochilia se sfărîmase.

În cele din urmă, un paznic coborî. Cei doi rămași sus păreau doar o prelungire întunecată a stîncii. În spatele lor se ivi o stea uneori mascată de o mișcare.

Ralph se strecură, dibuind drumul pe suprafața neregulată, ca și cum ar fi fost orb. La dreapta se întindeau kilometri de valuri tulburi, iar în stînga lui zăcea oceanul neliniștit, înspăimîntător ca un puț de mină. În fiecare clipă apa clipocea în jurul stîncii morții

şi înflorea într-o cîmpie albă. Ralph se furişă pînă dădu de cornişa de la intrare. Posturile de pază erau chiar deasupra şi văzu capătul unei suliţe depăşind stînca.

— Samşieric... strigă el încet de tot.

Nu-i răspunse nimeni. Pentru a se face auzit, trebuia să vorbească mai tare; avea să trezească de la petrecerea lor de lîngă foc creaturile acelea pictate în dungi. Strînse din dinţi şi porni să se cocoaţe, pipăind locul de unde se prindea. Băţul care susţinuse craniul îl supăra, dar nu voia să se despartă de această singură armă. Ajunse la acelaşi nivel cu gemenii şi le vorbi din nou.

— Samşieric...

Auzi un ţipăt şi zgomot de paşi pripiţi pe stîncă. Gemenii se ţineau unul de celălalt şi bolboroseau.

— Eu sînt, Ralph.

Îngrozit la gîndul că vor fugi şi vor da alarma, Ralph se săltă în mîini şi capul şi umerii îi apărură deasupra vîrfului stîncii. Văzu departe, sub braţele lui, jerbele de flori luminoase din jurul stîncii.

— Eu sînt, Ralph.

Gemenii se aplecară în sfîrşit şi îl priviră în faţă.

— Am crezut că-i...

— ...n-am ştiut ce-i...

— ...am crezut...

Îşi amintiră de noua şi ruşinoasa lor loialitate. Eric tăcea, dar Sam încercă să-şi facă datoria.

— Trebuie să pleci, Ralph. Pleacă imediat...

Îşi flutură suliţa şi încercă să ia un aer fioros.

— Întinde-o! Ai priceput?

Eric dădu şi el din cap şi agită suliţa. Ralph se lăsă pe braţe şi nu plecă.

— Am venit să vă văd pe voi.

Vocea i se îngroşase. Îl durea gîtul, deşi nu fusese rănit acolo.

— Am venit să vă văd pe voi...

Cuvintele nu puteau exprima durerea surdă a acestor lucruri. Tăcu în vreme ce stelele strălucitoare se despicau şi jucau în toate direcţiile.

Sam se foi neliniştit.

— Vorbesc serios, Ralph, mai bine ai pleca.

Ralph ridică din nou privirea.

— Voi doi nu v-aţi pictat. Cum puteţi...? Dac-ar fi lumină...

Dacă ar fi fost lumină, i-ar fi cuprins ruşinea, recunoscînd situaţia. Noaptea era însă întunecoasă. Eric prinse curaj; apoi gemenii începură discuţia lor confuză.

— Trebuie să pleci, fiindcă nu-i sigur...

— ...ne-au silit... Ne-au lovit rău...

— Cine? Jack?

— O, nu...

Se aplecară spre el şi îşi coborîră glasul.

— Cară-te, Ralph...

— ...e un trib...

— ...ne-au silit...

— ...n-am avut ce face...

Cînd Ralph vorbi din nou, vocea îi scăzuse și părea că-și pierde răsuflarea.

— Ce-am făcut ? Am ținut la el... și-am voit să ne salvăm...

Stelele se risipiră din nou pe cer. Eric clătină capul cu seriozitate.

— Ascultă, Ralph. Nu-ți mai bate capul cu rațiunea. S-a dus...

— Nu-ți mai bate capul cu șeful...

— ...trebuie să pleci în interesul tău.

— Șeful și Roger...

— ...da, Roger...

— Te urăsc, Ralph. Au de gînd să te omoare.

— Au de gînd să te vîneze.

— Dar de ce ?

— Nu știu. Și, Ralph, șeful, Jack, zice c-ai fi primejdios...

— Și trebuie să fim prudenți și să azvîrlim cu sulițele ca într-un porc.

— O să ne împrăștiem ca un cordon de-a lungul insulei...

— O să înaintăm din acest capăt...

— Pînă te găsim...

— Trebuie să dăm semnale.

Eric înălță capul și reuși să scoată un tînguit, bătîndu-se cu mîna peste gura deschisă. Apoi se uită peste umăr nervos.

— Astfel...

— ...numai că firește, mult mai tare.

— Dar n-am făcut nimic, șopti Ralph disperat. N-am voit decît să țin focul aprins !

Se opri o clipă, gîndindu-se trist la ziua de mîine. O problemă de importanță covîrșitoare îi veni în minte.

— Ce-aveți de gînd... ?

La început nu reuși să se facă limpede de înțeles ; apoi însă frica și singurătatea îl îmboldiră.

— Cînd au să mă descopere, ce-au de gînd cu mine ?

Gemenii tăceau. Sub ei, stînca morții înflori din nou.

— Ce-au de gînd... o, Dumnezeule ! Mi-e foame...

Stînca înaltă părea că se clatină sub el.

— Ei bine, ce-au de gînd... ?

Gemenii răspunseră indirect la întrebare.

— Trebuie să pleci, Ralph.

— Pentru binele tău.

— Stai cît mai departe. Cît poți de departe.

— Nu vreți să veniți cu mine ? Noi trei... am avea o șansă.

După o clipă de tăcere, Sam vorbi cu glas sugrumat :

— Nu-l cunoști pe Roger. E o spaimă.

— ...iar Șeful... amîndoi...

— ...înspăimîntători...

— ...doar Roger....

Gemenii înlemniră. Unul dintre membrii tribului se cocoța spre ei.

— Vine să vadă dacă stăm de pază. Pleacă repede, Ralph !

În timp ce se pregătea să coboare stînca, Ralph încercă să tragă cel puțin un ultim folos de pe urma întîlnirii.

— Am să mă ascund prin apropiere ; în desișul ăla, le șopti el, așa că nu-i lăsați să se apropie de el. N-o să le treacă prin gînd să caute atît de aproape...

Zgomotul pașilor se auzea încă la o oarecare depărtare.

— Sam, n-o să mi se întîmple nimic rău, nu ?

Gemenii tăceau din nou.

— Uite ! exclamă Sam. Ia asta...

Ralph simți că-i împing o halcă de carne și o înșfăcă.

— Dar voi ce-o să faceți cînd au să mă prindă ?

Deasupra lui — tăcere. I se păru c-a spus o prostie. Se lăsă în jos pe stîncă.

— Ce-o să faceți... ?

De pe vîrful stîncii înalte veni un răspuns de neînțeles.

— Roger a ascuțit un băț la amîndouă capetele.

Roger a ascuțit un băț la amîndouă capetele. Ralph încercă să găsească un sens cuvintelor, dar nu reuși. Trase toate înjurăturile care îi trecură prin cap într-o clipă de enervare, apoi căscă. Cît timp poți rezista fără să dormi ? Tînjea după un pat și după cearceafuri — dar singurul lucru alb de aici era apa lăptoasă ce se scurgea încet și luminos în jurul stîncii la zece metri sub el, acolo unde se prăbușise Piggy. Piggy era pretutindeni, pe acest istm, care devenea îngrozitor în beznă și moarte. Dacă Piggy ar ieși acum din apă, cu capul golit de creieri ? Ralph scînci și căscă asemeni unui puști. Bățul din mînă deveni o cîrjă pe care se sprijinea.

Se încordă. Pe vîrful stîncii se auzeau voci. Samșieric discutau cu cineva. Dar ferigile și iarba erau în apropiere. Aici trebuia să stea, ascuns, alături de un alt tufiș unde intenționa să se ascundă a doua zi. Aici — și pipăi iarba — era un loc unde putea să-și petreacă noaptea, nu prea departe de trib, așa încît dacă se dezlănțuiau ororile forțelor supranaturale putea cel puțin să intre în mijlocul oamenilor, chiar dacă asta însemna...

Ce însemna ? Un băț ascuțit la amîndouă capetele. Ce voiau să facă cu bățul ? Aruncaseră cu sulițele și nu-l nimeriseră decît cu una. Poate că n-o să-l nimerească nici data viitoare.

Se ghemui în iarba înaltă, își aminti de carnea dată de Sam și începu s-o sfîșie cu lăcomie. În vreme ce mînca, auzi alte zgomote — țipete de durere ale lui Samșieric, țipete de spaimă, voci mînioase. Ce se întîmpla ? Altcineva avea neplăceri, căci cel puțin unul dintre gemeni se tînguia. Apoi glasurile se îndepărtară coborînd pe stîncă și Ralph încetă să se mai gîndească la ele. Pipăi și dădu peste frunze răcoroase și delicate de palmier, în dosul tufișului. Aici era deci ascunzișul pentru acea noapte. La primele raze, avea să se strecoare în desiș, să se furișeze printre tulpinile încîlcite, să se afunde atît de adînc, încît numai

unul care izbutea să se vîre ca el ar fi putut să pătrundă ; iar acela avea să fie împuns. O să stea acolo, iar cei ce-l căutau aveau să treacă pe alături, cordonul de băieţi o să înainteze, urlînd, de-a lungul insulei, iar el avea să fie liber.

Îşi croi drum printre ferigi, deschizînd un tunel. Lăsă băţul alături şi se cocoloşi în întuneric. Trebuia să nu uite să se trezească la primele raze de lumină, pentru a-i păcăli pe sălbatici şi nici nu-şi dădu seama cît de repede veni somnul, care îl rostogoli pe o costişă întunecată.

Un zgomot care se apropia îl trezi mai înainte de a deschide ochii. Deschise un ochi, zări o moviliţă la cîţiva centimetri în faţă, şi se prinse de ea cu mîinile, în timp ce lumina se filtra printre frunzele ferigilor. Deabia avu timp să înţeleagă că acele vise rele, vechi de secole, vise de prăbuşire şi de moarte dispăruseră, iar dimineaţa începuse, cînd deodată auzi iar zgomotul. Era un urlet întrerupt, răsunînd de pe malul mării — iar acum un alt sălbatic îi răspunse, apoi un altul. Ţipătul alunecă pe lîngă el peste istm, de la mare pînă la lagună, ca ţipătul unei păsări în zbor. Nu-şi pierdu vremea să reflecteze, înşfăcă băţul ascuţit şi se tîrî înapoi prin ferigi. În cîteva secunde se strecură în desiş ; dar nu cu mult înainte de apucă să vadă picioarele unui sălbatic înaintînd spre el. Ferigile fură călcate în picioare şi auzi paşi mişcîndu-se în iarba

înaltă. Sălbaticul, indiferent care era, urlă de două ori ; strigătul se repetă în amîndouă direcţiile, apoi se stinse. Ralph se ghemui mai mult în desiş, încurcat printre plante ; dar un timp domni linişte.

Cercetă desişul. Fireşte, nimeni nu-l putea ataca aici — şi pe deasupra avusese noroc. Stînca uriaşă care îl ucisese pe Piggy sărise drept colo, chiar în mijloc, şi brăzdase o cale cu o rază de aproape un metru. Ralph se strecură înăuntru şi se simţi ager şi în siguranţă. Se aşeză cu grijă printre crăcile rupte şi aşteptă să treacă vînătoarea. Se uită printre frunze şi zări ceva roşu. Trebuia să fie vîrful castelului, depărtat şi neameninţător. Se ghemui fericit, aşteptînd ca zgomotele vînătorii să se piardă.

Nu răbufni nici un zgomot ; cu timpul, în umbra verde, sentimentul de mare fericire se destrămă.

În cele din urmă auzi o voce — vocea lui Jack, dar înăbuşită.

— Eşti sigur ?

Sălbaticul căruia i se adresă tăcu. Poate că făcuse un gest cu mîna.

— Dacă ne păcăleşti... zise Roger.

În secunda următoare, se auzi o gîfîitură şi un ţipăt de durere. Ralph se strînse instinctiv. Unul dintre gemeni se afla acolo, în afara desişului, împreună cu Jack şi Roger.

— Eşti sigur c-a vrut să se ascundă aici ?

Geamănul gemu uşor, apoi ţipă iar.

— Voia să se ascundă acolo ?

— Da... da... ah!
Printre pomi se răspîndi un rîs cristalin. Aşadar ştiau.
Ralph ridică bățul şi se pregăti de luptă. Dar ce-i puteau face? Le-ar fi trebuit o săptămînă să pătrundă prin desişuri; şi oricine ar fi încercat să-şi croiască drum înăuntru, ar fi rămas fără apărare. Pipăi cu degetul mare vîrful suliței şi rînji vesel. Oricine ar fi încercat să ajungă la el, avea să fie împuns, avea să guițe ca un porc.
Se îndepărtau şi se întorceau la castel. Auzi paşi, apoi cineva chicoti. Răsună iar acel țipăt strident, ca de pasăre, izbucnit în şirul de băieți. Deci unii tot îl mai pîndeau; dar alții...
Se aşternu o tăcere lungă şi amenințătoare. Ralph se trezi cu gura plină de coajă de lemn de la sulița pe care o rodea. Se ridică şi se uită în sus spre stînca în formă de castel.
În timp ce privea, auzi vocea lui Jack pe vîrf:
— Împingeți! Împingeți! Împingeți!
Uriaşul bolovan roşu pe care îl vedea pe vîrful stîncii dispăru ca o cortină şi zări siluete şi cerul albastru. Într-o clipă, pămîntul se cutremură, ceva şuieră prin aer, iar o mînă gigantică mătură vîrfurile desişului. Bolovanul sări mai departe, bubuind şi distrugînd totul în cale spre plajă, în timp ce un potop de rămurele şi de frunze se abătu asupra lui. Dincolo de desiş, tribul urlă de bucurie.
Din nou tăcere.
Ralph îşi vîrî degetele în gură şi le muşcă. Sus se mai afla doar un bolovan pe care l-ar

fi putut deplasa; era cît o căsuță, cît o maşină, cît un tanc. Socoti cu o luciditate chinuitoare înaintarea probabilă — bolovanul avea să pornească încet, avea să cadă de pe o cornişă pe alta, să se rostogolească de-a lungul istmului ca un imens buldozer.
— Împingeți! Împingeți! Împingeți!
Ralph lăsă sulița, apoi o ridică la loc. Enervat, îşi dădu părul peste cap, făcu doi paşi repezi şi se întoarse. Se uită la vîrfurile rupte ale unor crăci.
Domnea încă linişte. Observă că diafragma i se urcă şi coboară, şi se miră să descopere cît de repede răsuflă. În stînga, în mijlocul pieptului, simțea bătăile violente ale inimii. Lăsă iar sulița.
— Împingeți! Împingeți! Împingeți!
Un strigăt prelung de bucurie.
Ceva bubui pe stînca roşie, apoi pămîntul sări şi începu să se zguduie, în timp ce zgomotul creştea în acelaşi ritm. Ralph fu azvîrlit în aer, trîntit jos, buşit de crăci. La dreapta, doar la un metru, întreg desişul se apleca, iar rădăcinile gemură smulse din pămînt. Un obiect roşu se întoarse încet, ca o roată de moară. Apoi trecu mai departe cu un pas de elefant, iar zgomotul se pierdu spre mare.
Ralph îngenunche pe pămîntul scormonit şi aşteptă să se aşeze praful. În curînd, tulpinile albe şi zdrobite, crăcile despicate, desişul încurcat îşi reveniră. Îşi pipăi din nou pulsul şi simți o senzație apăsătoare.
Din nou tăcere.

Şi totuşi nu o tăcere deplină. Şopteau acolo sus ; şi deodată, crăcile se mişcară violent în dreapta, în două locuri. Vîrful ascuţit al unei suliţe apăru. Cuprins de panică, Ralph împunse cu suliţa lui prin crăpătură şi apăsă cu toată puterea.

— Auuuuuuu !

Suliţa îi tremură niţel în mîini, apoi o retrase.

— Auuuuu !

Cineva gemea în afara desişului şi se auzi o bolboroseală.

Se certau groaznic, iar sălbaticul rănit continua să geamă. Apoi se făcu iar tăcere, vorbi o singură voce, şi Ralph îşi spuse că nu era a lui Jack.

— Vezi ? Ţi-am spus eu că-i primejdios.

Sălbaticul rănit gemu din nou.

Şi-acum ? Şi-acum ?

Ralph îşi încleştă mîinile în jurul suliţei roase, iar părul îi căzu pe ochi. Cineva bombănea doar la cîţiva paşi de stînca în formă de castel. Un sălbatic spuse : „Nu !" cu o voce revoltată ; apoi un rîs înăbuşit. Se ghemui pe călcîie şi rînji la peretele de crăci. Îşi ridică suliţa, mîrîi şi aşteptă.

Din nou grupul invizibil rîse batjocoritor. Auzi un zgomot ciudat de lichid care se scurge, apoi pîrîituri mai tari ca şi cum s-ar fi desfăcut mari fîşii de celofan. Un băţ se rupse. Ralph îşi înăbuşi tusea. Fumul se strecura printre ramuri, în fuioare albe şi galbene, pata de cer albastru de deasupra luă culoarea unui nor de

furtună, iar fumul se revărsă în valuri în jurul lui.

Cineva rîse nervos şi un glas strigă :

— Fum !

Îşi croi drum prin desiş spre pădure, încercînd să meargă pe cît posibil pe sub fum. În curînd, zări un luminiş şi frunzele verzi de la marginea desişului. Un sălbatic vopsit în dungi roşii şi albe păzea înarmat cu o suliţă. Tuşea şi îşi ştergea vopseaua din jurul ochilor cu dosul palmei, încercînd să vadă prin fumul care se înteţea. Ralph se aruncă asemeni unei pisici ; îl împunse cu suliţa, răcni, iar sălbaticul se frînse. Din spatele desişului răsună un strigăt şi Ralph o rupse la fugă printre tufişuri, mînat de frică. Dădu de o potecă de porci, o urmă o sută de metri, apoi coti. În urma lui, ţipetele întrerupte se întinseră din nou peste insulă, iar o voce izolată răcni de trei ori. Bănui că era semnalul de înaintare şi fugi din nou pînă cînd pieptul începu să-i ardă. Se aruncă sub un tufiş şi aşteptă să-şi recapete răsuflarea. Îşi trecu limba peste dinţi şi peste buze şi auzi în depărtare strigătele întrerupte ale urmăritorilor.

Avea mai multe posibilităţi. Putea să se caţere într-un pom — dar asta însemna să joace totul pe o singură carte. Dacă îl descopereau, nu le rămînea decît să-l aştepte să coboare.

Dac-ar fi avut măcar timp să gîndească!

Două strigăte izbucnite de la aceeaşi distanţă îi trădară planul lor. Fiecare dintre sălbaticii

răspîndiți în pădure trebuia să scoată acel strigăt și să țină pe loc atacul. Operau în acest fel ca să mențină cordonul intact în întreaga insulă. Se gîndi la mistrețul care trecuse cu atîta ușurință printre ei. Dacă n-avea încotro, cînd vînătorii se vor apropia prea mult, avea să atace cordonul cît era încă subțire, să treacă prin el și să fugă înapoi. Dar unde să fugă înapoi? Cordonul se va întoarce și va înainta, iar mai devreme sau mai tîrziu va trebui să doarmă și să mănînce și atunci se va trezi înhățat de ei; vînătoarea se va transforma într-o urmărire de exterminare.

Ce-i rămînea de făcut? Să se cațere într-un pom? Să străpungă cu forța cordonul ca un mistreț? Oricare dintre alegeri era îngrozitoare.

Un strigăt, și inima îi sări în piept. Ralph țîșni, alergă spre marginea oceanului și spre jungla deasă, ca să se ascundă printre liane; rămase o clipă pe loc, cu picioarele tremurînd. Dacă ar fi avut liniște, un răstimp, cît să se gîndească!

Apoi din nou, strident și inevitabil, strigătul întrerupt se întinse peste insulă. Auzindu-l, dădu năravaș din picioare printre liane, și o rupse iar la fugă gîfîind. Se aruncă la pămînt lîngă niște ferigi. Să se urce în pom sau să atace? Își ținu o clipă suflarea, se șterse la gură și își porunci să fie calm. Sam și Eric se aflau pe undeva în cordon și regretau. Oare? Dar dacă în locul lor l-ar fi întîlnit pe șef, sau pe Roger, ducînd moartea în mîini?

Ralph își dădu peste cap părul încurcat și își șterse sudoarea de pe ochiul cu care vedea mai bine. Vorbi tare:

— Gîndește-te!

Care era cel mai bun lucru de făcut?

Nu-l mai avea pe Piggy care să-i dea sfaturi înțelepte. Nu mai exista nici adunare solemnă pentru dezbateri și nici demnitatea cochiliei.

— Gîndește-te!

Se temea mai ales de perdeaua care i se lăsa peste minte, estompînd sentimentul primejdiei, făcînd din el un neisprăvit.

O a treia idee ar fi fost să se ascundă atît de bine, încît cordonul care înainta să treacă pe lîngă el fără să-l descopere.

Își înălță brusc capul de la pămînt și trase cu urechea. Trebuia să fie atent și la un alt zgomot, un mîrîit adînc, ca și cum pădurea însăși s-ar fi supărat pe el, un zgomot întunecat pe fundalul căruia strigătele întrerupte se schițau și zgîriau ca pe o tablă de gresie. Știa că-l mai auzise, dar nu avea timp să-și amintească unde.

Să străpungă cordonul!

Să se cațere în pom!

Să se ascundă și să-i lase să-l depășească!

La un strigăt mai apropiat, se ridică și porni în pripă, alergînd printre mărăcini. Deodată se trezi în luminiș, se trezi din nou în acel luminiș — și văzu rînjetul de doi metri al craniului care încetase să-și bată joc de fîșia de cer albastru închis și privea ironic perdeaua de fum. Ralph alergă pe sub pomi, înțelegînd

de unde provine mîrîitura pădurii. Îl goneau cu ajutorul fumului și insula luase foc. Mai bine să se ascundă decît să se cațăre într-un pom, fiindcă îi rămînea posibilitatea să străpungă cordonul, în cazul cînd îl descopereau.

Atunci, să se ascundă !

Se întrebă dacă un porc mistreț ar fi procedat la fel și se strîmbă în gol. Trebuia să găsească cel mai compact desiș, cea mai întunecoasă groapă de pe insulă și să se furișeze înăuntru. În timp ce fugea, se uită în jur. Raze și bălți de soare pluteau deasupra lui, iar transpirația îi lucea în dungi pe trupul murdar. Țipetele se auzeau departe și slab.

Găsi în sfîrșit un loc care i se păru potrivit, deși hotărîrea era disperată. Aici, tufișurile și încrîngătura demențială a lianelor alcătuiau o draperie care reținea toată lumina soarelui. Dedesubt se afla un spațiu, înalt de aproape treizeci de centimetri, străpuns pretutindeni de tulpini paralele sau verticale. Dacă se strecura printre ele, putea pătrunde pînă la vreo cinci metri de margine, în cazul că sălbaticilor nu le venea gîndul să se culce la pămînt și să-l caute ; chiar și atunci, dacă se ascundea în beznă, și avea ghinionul să fie zărit, mai putea să se repeadă la sălbatic, să rupă cordonul și să facă stînga împrejur.

Tîrî prudent bățul după el și își croi drum printre trunchiurile drepte. Ajunse în mijlocul draperiei, se culcă și trase cu urechea.

Ardea un foc mare și răpăitul de tobe pe care și-l închipuise mult în urmă răsuna mai

aproape. Un foc putea să întreacă un cal în galop ? Vedea pămîntul scăldat în soare cam la cincizeci de metri de unde stătea culcat ; în timp ce pîndea, fiecare pată de soare clipi la el. Fenomenul semăna atît de mult cu perdeaua tremurătoare din mintea lui, încît crezu o clipă că petele îi clipesc tot în minte. Fenomenul se intensifică, apoi descrescu, petele se stinseră și o pătură grea de fum se așternu între insulă și soare.

Dacă cineva ar fi cercetat pe sub tufișuri și l-ar fi zărit, nu puteau fi decît Samșieric, care s-ar fi prefăcut că n-au observat nimic și-ar fi tăcut. Își lăsă obrazul pe pămîntul de culoarea ciocolatei, își umezi buzele uscate și închise ochii. Sub tufiș solul vibra foarte ușor ; sau poate că era doar un ecou al duduiturilor focului și al urletelor întrerupte, prea joase pentru a mai fi auzite.

Cineva strigă. Ralph își înălță fața de la pămînt și privi în lumina opacă. Se gîndi că sălbaticii trebuie să se fi apropiat și inima începu să-i zvîcnească. Să se ascundă, să treacă cu forța prin cordonul lor, sau să se cocoațe într-un pom — ce merita să riște ? Nenorocirea era că nu-i rămînea decît o singură alegere.

Focul se apropiase ; crăcile mari pocneau în rafale, trunchiurile plesneau în foc. Caraghioșii ! Focul o fi ajuns acum la pomii fructiferi — ce-aveau să mănînce mîine ?

Ralph se foi în culcușul strîmt. Nu merita să riște cîtuși de puțin ! Ce-i puteau face ?

Să-l bată ? Să-l omoare ? Cu un băț ascuțit la amîndouă capetele.

Strigătele răsunară brusc în apropiere și-l făcură să sară în picioare. Văzu un sălbatic vopsit în dungi ieșind repede dintr-un desiș verde și înaintînd spre perdeaua unde se ascundea el — un sălbatic înarmat cu o suliță. Ralph își încleștă degetele în țărînă.

Fii gata pentru orice eventualitate !

Ralph își căută sulița pentru apărare. Își dădu seama că bățul era ascuțit la amîndouă capetele.

Sălbaticul se opri la cincisprezece metri de el și scoase un strigăt.

Poate că-mi aude inima zvîcnind peste trosnetele focului !

Nu țipa ! Fii gata !

Sălbaticul înaintă. Nu-l vedea decît de la talie în jos. Uite capătul suliței. Acum îl vedea de la genunchi în jos.

Nu țipa !

Din spatele sălbaticului, din frunzișurile verzi, țîșni o turmă de porci și se năpusti în pădure. Păsările țipau, șoarecii chițăiau, iar o creatură mică și care țopăia se vîrî sub covorul de frunze și scînci.

La cinci metri mai încolo, sălbaticul se opri lîngă desiș și scoase un strigăt. Ralph își ridică genunchii și se ghemui. Ținea în mînă bățul — bățul ascuțit la amîndouă capetele — bățul care vibra atît de violent, care se făcea cînd lung, cînd scurt, cînd ușor, cînd greu, apoi iar ușor.

Urletul întrerupt se răspîndi de la un țărm la celălalt. Sălbaticul îngenunche la marginea tufișului ; în pădurea din spatele lui pîlpîiră lumini. Văzu un genunchi care dărîmă o movilița. Acum apăru și celălalt genunchi. Două mîini. O suliță.

O față.

Sălbaticul scrută întunericul de sub tufiș. Era limpede că vedea lumină într-o parte și într-alta, dar nu și în mijloc — acolo era Ralph. În mijloc — o pată de beznă ; sălbaticul se schimonosi, încercînd să pătrundă prin beznă.

Secundele se prelungeau. Ralph se uita direct în ochii sălbaticului.

Nu țipa !

Ai să te întorci !

Te-a văzut. Se încredințează. Un băț ascuțit.

Ralph țipă, un țipăt de groază, de mînie și de disperare. Își îndreptă picioarele, țipetele deveniră continui, cu spume la gură. Ralph o rupse la fugă, o zbughi din tufișuri, se trezi în luminiș, urlă, răcni, plin de sînge. Zvîrli sulița iar sălbaticul se rostogoli ; alții însă se îndreptau spre el țipînd. Se feri cînd o suliță îi zbură pe alături, apoi fugi iar, în tăcere. Deodată, luminile pîlpîitoare dinaintea lui se contopiră, mugetul pădurii deveni un tunet, iar un desiș din fața lui erupse într-o jerbă de flăcări. O apucă la dreapta, alergînd cu o iuțeală disperată ; arșița pulsa la stînga iar focul înainta iute ca fluxul. Urletele întrerupte se înălțară în urma lui și se răspîndiră — o

serie de urlete scurte și stridente, anunțînd că fusese descoperit. O siluetă cafenie răsări în dreapta și se retrase. Alergau cu toții, urlînd nebunește. Îi auzea cum înaintează strivind tufișurile, iar la stînga răsună tunetul strălucitor și fierbinte al focului. Uită de răni, de foame și de sete și îl cuprinse frica ; o frică disperată ce prinsese aripi ; năvăli prin pădure și spre plaja deschisă. Înaintea ochilor îi jucau pete care se transformară în cercuri, se lărgiră repede și dispărură. Simțea oboseala, de parcă picioarele n-ar fi fost ale lui, iar urletele întrerupte și disperate se strîngeau amenințător într-un semicerc neregulat, aproape închizîndu-l.

Se împiedică de o rădăcină, iar urletul care îl urmărea se înălță și mai sus. Văzu un adăpost izbucnind în flăcări, focul îi linse umărul drept și zări sclipitul mării. Apoi căzu, se rostogoli neîncetat în nisipul cald, se ghemui cu un braț ridicat pentru a se apăra, gata să-i implore să aibă milă de el.

Se ridică împleticindu-se, așteptînd încordat alte spaime, și înălță privirea spre o șapcă uriașă. Era o șapcă albă, iar deasupra cozorocului verde, se zărea o coroană, o ancoră și un frunziș auriu. Zări o uniformă de pînză albă, epoleți, un revolver și pe tunică un șir de nasturi auriți.

Un ofițer de marină, uimit dar totuși prudent, stătea pe nisip și se uita în jos la Ralph. Pe plajă, în spatele lui aștepta o barcă cu prora

ridicată și ținută de doi marinari. În spate, un altul era înarmat cu o pușcă-mitralieră.

Urletele întrerupte slăbiră și se pierdură.

Ofițerul se uită nedumerit la Ralph, apoi își luă mîna de pe mînerul revolverului.

— Hei !

Ușor jenat, dîndu-și seama cît arată de murdar, Ralph îi răspunse timid :

— Da !

Ofițerul dădu din cap, ca și cum i s-ar fi răspuns la o întrebare.

— Nu există nici un adult... nici un adult printre voi ?

Ralph dădu tăcut din cap. Se răsuci puțin pe nisip. Un semicerc de băiețași, cu trupurile vopsite în dungi de argilă colorată, cu bețe ascuțite în mînă, aștepta pe plajă fără să scoată vreun cuvînt.

— Vă distrați și vînați, zise ofițerul.

Focul ajunse la cocotierii de lîngă plajă și îi înghiți zgomotos. O flacără, aparent izolată, sări ca un acrobat și linse capetele palmierilor de pe platformă. Cerul se înnegrise.

Ofițerul îi zîmbi prietenos lui Ralph.

— Am văzut fumul vostru. Ce făceați ? V-ați apucat de război sau de ce ?

Ralph dădu din cap.

Ofițerul cercetă mica sperietoare dinaintea lui. Băiatul avea nevoie să facă baie, să se tundă, să se șteargă la nas și să fie uns cu alifii.

— N-a murit nimeni, sper ? E vreun mort ?

— Doar doi. Dar au dispărut.

Ofiţerul se aplecă şi îl privi atent pe Ralph.

— Doi ? Omorîţi ?

Ralph dădu din nou din cap. În spatele lui întreaga insulă se zguduia din cauza focului. Ofiţerul îşi dădea seama de obicei cînd cineva spune adevărul. Fluieră încet.

Alţi băieţi se apropiau, nişte ţînci cafenii, cu burţile umflate, ca nişte mici sălbatici. Unul se apropie de ofiţer, ridică fruntea şi-l privi.

— Eu sînt... eu sînt...

Dar nu mai scoase un cuvînt. Percival Wemys Madison căută în minte incantarea care se ştersese cu totul.

Ofiţerul se întoarse spre Ralph.

— O să vă luăm cu noi. Cîţi sînteţi ?

Ralph clătină din cap. Ofiţerul se uită peste el la grupul de băieţi vopsiţi.

— Cine-i şeful ?

— Eu, răspunse Ralph tare.

Un băieţel avînd pe cap o şapcă neagră zdrenţuită, de-a dreptul extraordinară pe părul roşu şi la brîu rămăşiţele unor ochelari, păşi înainte, apoi se răzgîndi şi rămase nemişcat.

— Am văzut fumul vostru. Şi nu ştii cîţi sînteţi ?

— Nu, domnule comandor.

— Mi-aş fi închipuit, spuse ofiţerul în timp ce îşi imagina cercetarea care-l aştepta, mi-aş fi închipuit că un grup de băieţi englezi — sînteţi toţi englezi, nu ? sînt în stare să facă o figură mai onorabilă decît asta, adică...

— Aşa a fost la început, zise Ralph, mai înainte ca lucrurile...

— Pe atunci eram strîns legaţi..., zise el şi se opri.

Ofiţerul dădu din cap încurajator.

— Ştiu. Grozav spectacol. Ca în *Insula Coralilor*.

Ralph îl privi tăcut. O clipă îi trecu rapid prin minte viziunea splendorii stranii, care învadase odinioară plaja. Insula se calcinase — Simon murise — iar Jack... Îl podidiră lacrimile şi îl zgîlţîiră hohote de plîns. Pentru prima oară de cînd se afla pe insulă se lăsă pradă lor ; tremura sub o durere puternică ce părea că-i îndoaie tot trupul. Vocea i se ridică pe sub fumul negru, în faţa insulei ce se consuma în flăcări ; molipsiţi de lacrimile lui, ceilalţi copii mici începură şi ei să tremure şi să plîngă în hohote. Iar în mijlocul lor, Ralph, nespălat pe trup, cu părul încîlcit, murdar la nas, plîngea sfîrşitul nevinovăţiei, bezna inimii omeneşti şi rostogolirea prin aer a adevăratului, a înţeleptului său prieten Piggy.

Ofiţerul, înconjurat de zgomote, se emoţionă şi el şi se simţi prost. Se îndepărtă pentru a le da timp să-şi revină şi aşteptă, cu privirea pironită pe crucişătorul curat din depărtare.

CUPRINS

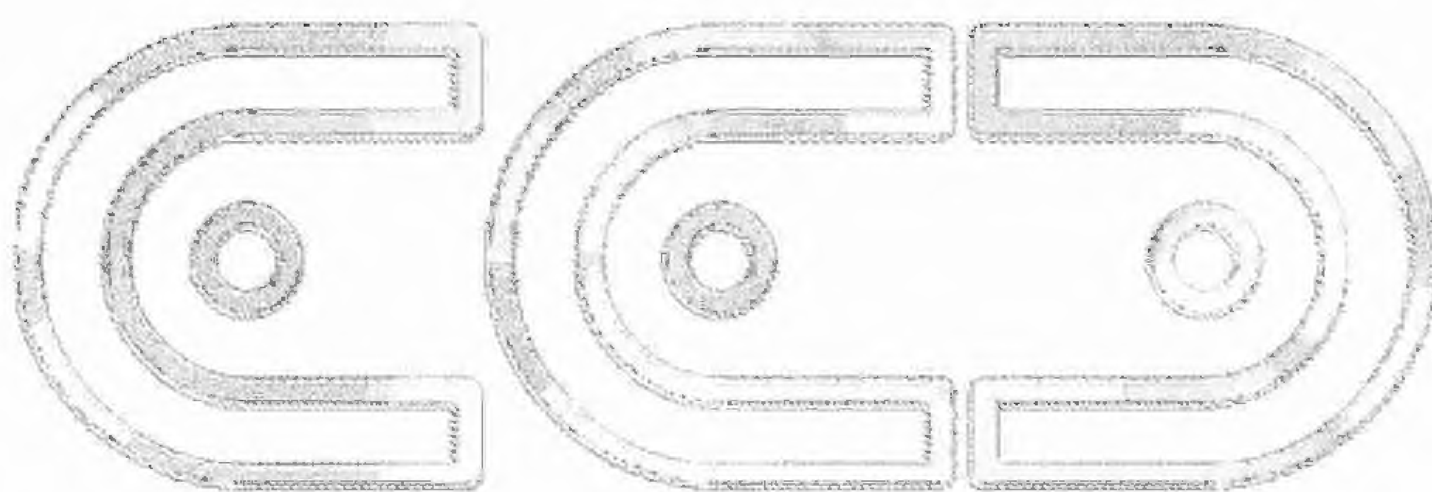
TIPARUL EXECUTAT LA:

ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ „13 DECEMBRIE 1918"

Coli tipo: 9,125; comanda nr. 2812

Scanare și prelucrare digitală

de

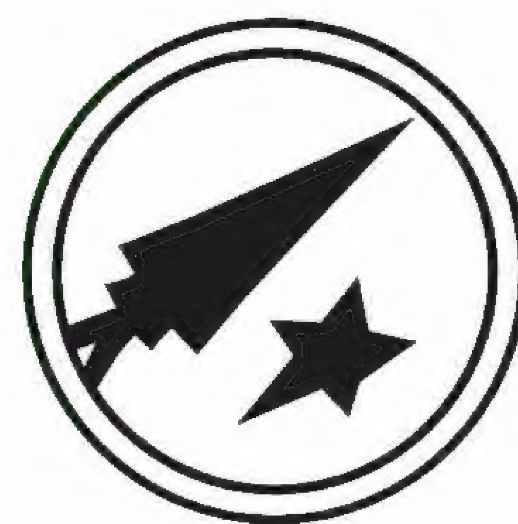

Anonim

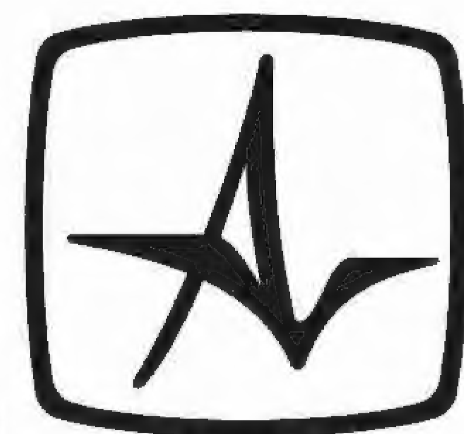

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

